

Fățarnicia și religiozitatea vs Dragostea de Dumnezeu Gânduri extrase din comentarii biblice pe diverse cărți din Scriptură

- Simptomele celui bolnav de fățarnicie

Dacă Ilie s-a confruntat cu profeții lui Baal pentru a smulge poporul din întuneric, Ioan s-a confruntat chiar cu liderii religioși ai țării, care slujeau unui Baal mult mai ascuns. Baal-ul lor era RELIGIOZITATEA, și anume cel mai ascuns, bine camuflat și periculos IDOL pentru poporul Domnului. Căci în vremea lui Ilie poporul era departe de Templu, slujea pe față lui Baal, și călca flagrant Legea. Și cu toate acestea era atât de orb și poporul nu ÎNȚELEGEA CE GREȘESEȘTE și de ce ar fi Domnul supărat pe ei. Dar acum nu era nici un IDOL vizibil în țară și totul se respecta la Templu DUPĂ LEGE, ca niciodată în istoria lui Israel. Ioan s-a confruntat cu o orbire spirituală mai mare decât cea de pe vremea lui Ilie și cu niște profeți mincinoși mai periculoși decât profeții lui Baal.

Falsa religiozitate este cea mai mare capcană a celui credincios. Mereu există tendința firii pământești de a înlocui o relația vie cu Domnul cu haina religiozității. Relația vie cu Domnul este transformatoare. Ea subordonează și transformă omul dinlăuntru după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, care sfințește cele mai adânci motivații, atitudini și gânduri și care dau naștere unor fapte ale credinței care au în spate o dragoste profundă de Dumnezeu și de semenii. Haina religiozității pune accent pe un comportament moral și religios, exterior, vizibil și ascunde îndumnezeirea, mândria, egoismul, afirmarea de sine, invidia, judecata, indiferența, răutatea dinlăuntru. Toate Evangheliile condamnă acest păcat al falsei religiozități. Ele anticipează că cea mai cruntă boală spirituală cu care se va confrunta Biserica de-a lungul secolelor va fi tocmai aceasta. Biserica repetă păcatul falsei religiozități înlocuind formele iudaice cu alte forme. Astfel, un creștin dezirabil este cel care:

- Este moral și politic în societate
- Merge la întâlnirile Bisericii
- Se implică în slujire în Biserică
- Citește zilnic din Scriptură
- Dă dărnicie
- Invită prietenii la Biserică
- Este un bun profesionist și respectat la locul de muncă
- Este fidel soției

- Este preocupat de educația copiilor
- Zâmbește des și este sociabil

Deși toate aceste lucruri sunt bune și sunt semne vizibile care însoțesc credința unui bun creștin, deși aceste semne bune lipsesc la mulți creștini, cu toate acestea ele ÎN SINE nu ne spun NIMIC despre autenticitatea relației acestui om cu Domnul. Aceste semne bune pot constitui o haină religioasă și a neprihănirii personale care să ascundă înlăuntru un om firesc care trăiește pentru sine. Și dacă este așa, ÎN TIMP, roadele lui îl vor desconspera. În relațiile cu frații, în conflicte, în perioadele de criză, ce este ÎN ADÂNC va ieși la IVEALĂ. Căci pomul bun dă roade bune, iar pomul rău dă roade rele. Căci din prisosul inimii vorbește gura.

(Extras din Matei Cap. 2)

- Neprihănirea personală vs Neprihănirea primită prin Credință

Predica de pe munte ne arată două mari domenii care rostesc adevărul despre relația noastră cu Dumnezeu cel nevăzut: raportarea la semenii și raportarea la bani. Adevărul despre INIMA noastră iese la iveală în relația cu semenii și în relația cu lucrurile materiale. În aceste două domenii Dumnezeu așteaptă să RODIM spre slava Lui. Iar dacă în inima noastră nu este dragoste de Dumnezeu și suntem doar îmbrăcați în haine de oi, în domeniul relațiilor și în domeniul bunurilor materiale vom falimenta rușinos. Căci din prisosul inimii va vorbi gura noastră.

Și între cele două domenii fundamentale, Mântuitorul abordează problema **MOTIVAȚIEI** neprihănirii noastre. Aceasta este o secțiune cheie. Eu pot încerca să excelez în iubirea față de semenii și în detașarea față de lucrurile materiale, și cu toate acestea să fiu pe un drum greșit din PRICINA unei motivații greșite. Iar motivația aceasta greșită va întina procesul sfințirii, va împiedica puterea Duhului în mine și până la urmă mă va conduce în căderi în cele două domenii despre care vorbim. Motivația este un element ASCUNS, dar un element cheie în neprihănirea cerută de Dumnezeu. Încă odată, Mântuitorul subliniază că neprihănirea cerută de Dumnezeu își are rădăcinile înlăuntru, în inima noastră. Iar motivația pune în discuție adâncimile ființei și inimii noastre, aspectele cele mai ascunse ale sufletului nostru.

Pentru Dumnezeu nu este important doar ce faci, ci în aceeași măsură de ce faci ceea ce faci. O motivație greșită anulează procesul sfințeniei. O motivație greșită întinează fapta bună cu care ne lăudăm. Pavel ne explică atât de clar în *1 Cor.13* că motivația cerută de Domnul este dragostea și că dușmanul iubirii și motivația instinctivă a firii pământești sunt AFIRMAREA DE SINE. Pavel ne deschide mintea să înțelegem că afirmarea de sine poate SIMULA toate elementele neprihănirii cerute de Dumnezeu și în același timp le poate anula pe toate. Astfel cineva poate fi chiar martir din afirmare de sine, dar nu-i folosește la nimic. Mântuitorul ne explică același lucru în predica de pe munte.

Ținta poruncii este dragostea, și neprihănirea divină ne direcționează către aproapele nostru. Dar este interesant că tocmai acest aproape spre care ne îndreaptă Dumnezeu este cel care poate compromite motivația sfințirii noastre. Lupta e feroce. Căci noi iubim aproapele, iar el ne apreciază pentru acest lucru, iar aprecierea sa este atât de dulce încât poate înlocui motivația curată a iubirii. Relația cu Dumnezeu spuneam nu poate fi separată de relația cu semenii, iar relația cu semenii scoate la iveală adevărul despre relația noastră cu Dumnezeul cel nevăzut. Dar relația cu semenii este tocmai principalul lucru care ne poate compromite relația cu Dumnezeu. Pe semenii îi vedem, iar pe Dumnezeu nu îl vedem. Relația cu Dumnezeu se va manifesta mereu în relația cu semenii, dar nu va fi înlocuită sau eclipsată de către aceasta. Este ca pe mersul pe sârmă. Este foarte complicat.

Când am analizat secțiunea *Raportarea la semenii*, am făcut distincția dintre perspectiva absolutelor lui Dumnezeu care vizează neprihănirea noastră și perspectiva dinamicii credinței care vizează rodirea noastră. Și am subliniat că marea noastră problemă este că încurcăm cele două perspective. Și astfel, încercăm ca prin rodirea noastră să adăugăm, să completăm sau chiar să substituim neprihănirea lui Hristos primită în dar prin credință și care este singura care soluționează cerințele absolutelor divine. De asemenea, când vom fi chemați să ne luptăm până la sânge împotriva oricărui păcat în dinamica credinței, vom alege complacerea în greșeli pe motiv că oricum suntem deja întinați și că standardele sfințeniei lui Dumnezeu sunt și vor rămâne atât de departe de noi. Când discută MOTIVAȚIA sfințirii noastre, Mânuiorul ne arată că aprecierea semenilor este dușmanul de moarte al unei motivații curate. De ce? Pentru că semenii cel mai adesea ÎNCURCĂ cele două perspective. Și astfel, de cele mai multe ori semenii vor soluționa problema neprihănirii noastre prin roadele noastre din dinamica credinței. Și aici punem în discuție o a doua întrebare fundamentală. Prima este: pe ce bază sunt eu neprihănit? A doua este: pe ce bază este aproapele meu socotit neprihănit? Și reacția firească este să propunem ATÂT în dreptul nostru CÂT ȘI ÎN DREPTUL SEMENILOR, o neprihănire personală care este:

- Construită prin eforturi personale
- Care poate sta în picioare doar în contextul scăderii standardelor absolute ale sfințeniei lui Dumnezeu
- și care are ca temelia comparația cu celălalt

Și deci dacă eu biruiesc ÎN INIMA mea lupta cu marea ispită a neprihănirii personale, lupta nu s-a încheiat, căci semenii mei, în mod instinctiv, îmi vor reaprinde ispita unei neprihăniri personale. Cum așa? Pentru că ei mă VOR CONSIDERA bun sau neprihănit nu DOAR datorită neprihănirii primite în dar de la Hristos prin credință, CI datorită faptului că (sau și din pricina faptului că) aș avea o neprihănire a mea, prin care sunt MAI BUN ca ceilalți și NU AM ÎNCĂLCAT poruncile GRAVE ale Legii. Ei mă primesc în inima lor nu PRIN HAR; PRIN CREDINȚĂ, NU PE BAZA MERITELOR lui HRISTOS, ci pe baza unor merite ale mele. Ei vor avea încredere în mine și mă vă vor lăuda pentru faptul că dosarul meu este neîntinat, este imaculat. Și de regulă dacă ești un om politicos și civilizată printre semenii, ai o anumită stăpânire

de sine ca să nu răbufnești în public, te ferești de adulter și de domeniul alunecos al afacerilor, te implici constant în slujirea din Biserică, în ochii firești ai semenilor nu ai dosar, ești IMACULAT. Dacă nu ești implicat în scandaluri sexuale sau financiare, dacă nu comiți abateri grave de la Lege și dacă ești un om religios, oamenii firești te vor cataloga drept un om de încredere, fără dosar. Și ce confort îți va da acest statut! Nimeni să nu aibă ce scormoni în trecutul tău! Și să poți privi în ochi pe toți fără să îți fie teamă sau fără să roșești! Și astfel, chiar dacă în cămăruță îți aduci aminte de absolutele sfințeniei lui Dumnezeu și de faptul că poți fi socotit neprihănit doar prin credință, când ieși printre oameni, aceștia te vor privi prin lentila neprihănirii personale și VOR reaprinde în sufletul tău ISPITA neprihănirii personale. De fapt, tot spiritul veacului propune o lentilă de raportare la noi înșine și la semeni, pe baza meritelor și în lumina standardelor noastre omenești, și în nici un caz pe baza harului și în lumina absolutelor divine. Oamenii prin aprecierile lor firești îmi vor pune pe tavă CONFORTUL atât de dorit de eul meu, de a fi fără dosar, de a fi neprihănit în sine. Și oamenii prin JUDECĂȚILE lor bazate pe căderile mele reale îmi vor da durerea de a avea DOSAR și implicit îmi vor aprinde DORINȚA de fi fără DOSAR.

Astfel, eu pot porni smerit spre semeni, socotindu-mă neprihănit doar prin credință, doar pe baza meritelor lui Hristos și dorind să rodesc dragoste spre slava lui Dumnezeu. Dar când aduc aceste roade printre semeni, ei mă vor socoti om bun pe baza acestor roade și vor reaprinde teribila ispită de a LUA ROADELE vizibile din viața mea și să le punem ALĂTURI de neprihănirea INVIZIBILĂ primită doar prin credință. Și aici descoperim un ALT ASPECT important. Pavel ne spune că el trăiește prin credință și nu prin vedere. Trăirea prin credință va fi mereu concurată de trăirea prin vedere. Firea va fi atrasă de VIZIBIL, care oferă iluzia siguranței. Elementele nevăzute nasc în noi nesiguranță. Din această perspectivă în căutarea mea disperată de a SOLUȚIONA problema NEPRIHĂNIRII mele, nu este mai TENTANT să mă ancoroz în ROADELE VIZIBILE ale vieții mele în Hristos, decât în neprihănirea INVIZIBILĂ primită în dar prin credință. Isus îmi promit că ÎN EL eu sunt ALB CA NEAUA. Dar Eu nu văd acest lucru, ci eu VĂD păcatele comise în trecut și IMPERECȚIUNILE din PREZENT. Și de asemenea VĂD faptele bune din trecut și din prezent. Suntem chemați să TRĂIM prin credință, și nu prin vedere MAI ALES în DOMENIUL NEPRIHĂNIRII. Ce ușor afirmăm mântuirea doar prin credință și ce greu integrăm acest adevăr în viața noastră de zi cu zi.

Reținem că neprihănirea personală care mereu va avea tendința să se ridice împotriva neprihănirii lui Hristos are DOUĂ SURSE. Una este ÎN NOI ÎNȘINE, și anume:

- în nevoia de a fi curați, de a avea o imagine bună față de noi înșine
- în tendința noastră firească de ne ancora în ce SE VEDE
- în MÂNDRIA NOASTRĂ care ne spune mereu că SUNTEM sau PUTEM DEVENI cineva PRIN NOI ÎNȘINE
- da, în MÂNDRIA NOASTRĂ luciferică care NU vrea să accepte adevărul dureros despre NOI ÎNȘINE

- în gândirea noastră superficială care scade standardele sfințeniei divine și propune compararea cu CELĂLALT ca și criteriu fundamental al sfințeniei.

Iar a doua SURSĂ este în SEMENII NOȘTRI care:

- ne vor propune din afară aceeași perspectivă asupra neprihănilor noastre ca cea pe care o avem dinlăuntru nostru.
- ne vor aprecia și accepta PE BAZA neprihănilor noastre personale
- ne vor JUDECA pe baza dosarelor noastre care ne-au întinat neprihănilor noastre sau pe baza unor dosare imaginare care ne-ar smulge din statutul de imaculat.

Și presiunea izvorâtă DIN AFARĂ se unește perfect cu CEA DIN INTERIOR. Iar lupta e teribilă. Lupta cu noi înșine pe care o câștigăm în cămăruță, trebuie să o câștigăm și în afară, în relația cu SEMENII. Semenii fără să își dea seama și fără să își propună vor exercita o prigoană continuă asupra sufletului nostru, căci trăind în spiritul veacului ne vor propune mereu și mereu să revenim la marea noastră iubire: neprihănilor personale. Și atât aprecierile lor dulci, cât și judecățile lor aspre ne vor CONDUCE către același lucru, către ideea de fără dosar, de imaculat. Și din această perspectivă la fel cum este UN TEST să faci o faptă bună înaintea semenilor, la fel este un TEST să faci o faptă rea înaintea semenilor sau a unui semen. Când greșești față de cineva, acel cineva te poate privi mereu prin lentila acelei greșeli. Și acest lucru va fi o provocare pentru cel credincios. Căci el trebuie să se privească DOAR prin lentila HARULUI. De asemenea, se poate ca atunci când greșești față de cineva SĂ AI IMPRESIA că acel cineva te privește DOAR prin lentila acelei greșeli. Și mare atenție, dacă TU ești în zabaterea construirii unei neprihănilor personale, iar aceasta este lentila pe care o folosești, va FI FOARTE GREU să accepți, să crezi că CELĂLALT te poate privi prin lentila harului ÎN POFIDA greșelii IMENSE pe care i-ai făcut-o. La fel cum un om pervers nu poate înțelege un om curat, la fel un legalist, nu poate înțelege un om al harului. Și atunci când un legalist greșește unui om al harului, legalistul mereu va bănuși pe nedrept pe omul harului că îl judecă sau disprețuiește ÎN ASCUNS. Cel legalist nu va crede că e posibil ca celălalt să îl privească astfel, pentru că cel legalist nici nu prea știe că se poate privi și ALTFEL. Și chiar dacă un OM al harului greșește unui om al harului, tot va fi ispitit să bănușască că celălalt îl va privi prin lentila Legii. Ispita rămâne, dar o va birui. Provocarea este următoarea:

- să învățăm mai întâi să ne privim pe noi înșine prin lentila harului care soluționează cerințele absolutelor DIVINE și să învățăm să ne privim așa și în situații de cădere, și în situații de biruință. Să înțelegem diferența dintre problematica neprihănilor noastre și procesul dinamic al creșterii în CREDINȚĂ.
- Apoi, să ÎNVĂȚĂM să îi privim și pe ceilalți la fel. Astfel, nu vom judeca, nu vom pune etichetă unui semen în urma unei singure greșeli și nici nu îi vom idolatriza pe cei cu mari performanțe spirituale.

- Apoi, să ÎNVĂȚĂM să rezistăm modului greșit în care ne privesc ceilalți. Să rezistăm aprecierilor idolatre și judecăților aspre ale semenilor care ne ispitesc să ne contruim o neprihănire personală pe baza căreia să fim primiți în cugetele semenilor.
- Și nu în ultimul rând să îi învățăm pe frații noștri să ne privească doar prin lentila harului și să folosească această lentilă și cu privire la ei înșiși și la ceilalți SEMENI.

Fariseii nu doar că scăzuseră STANDARDELE pentru a-și putea construi o neprihănire a lor, dar erau animați și de o MOTIVAȚIE greșită. Chiar dacă credeau în Dumnezeu și îl aveau pe buze, lor le păsa mai mult de părerea semenilor decât de părerea lui Dumnezeu despre ei. Semenii VIZIBILI exercitau o presiune mai mare decât Dumnezeu cel nevăzut. Dar Dumnezeu vrea să vadă dacă avem credință ÎN EL, dacă pe El Îl căutăm, dacă Lui căutăm să-i fim plăcuți, dacă pe El îl iubim! Sfințirea vieții a devenit pentru Farisei un mijloc al afirmării de sine. Dacă păgânii căutau slava oamenilor arătând cât de puternici sunt, cât de mulți bani au sau cât de pricepuți sunt într-un anumit domeniu valorizat de societate, fariseii căutau slava oamenilor prin religiozitate și sfințirea vieții. Cu ce se deosebeau ei de păgâni? Ei doar schimbaseră MIJLOCUL (care părea a fi mai sfânt decât al Neamurilor), dar ÎN ESENȚĂ erau exact ca Neamurile.

Mântuitorul consideră că nevoia de a fi privit, apreciat, lăudat este o NEVOIE legitimă. De aceea substituie aprecierea oamenilor cu aprecierea divină. El nu neagă nevoia de a fi văzut. Am fost creați cu această NEVOIE. Am nevoie de o PĂREREA din afara noastră care să ne dea confirmarea propriei identități. Nevoia aceasta este așa de mare încât oricât de confirmați suntem vom continua cu disperare că ne căutăm confirmarea. Un bătrân realizat pământește din toate punctele de vedere, cu reușite fără număr, cu aprecieri și recunoașteri fără număr, va TRESĂRI bucuros la cea mai mică apreciere pe care i-o va face un necunoscut de pe stradă. Setea de apreciere și confirmare nu se satură. Și e normal să fie așa și e bine să fie așa. Căci aceasta e diferența între Creator și făptura creată. Creatorul Își este suficient Sieși. El nu are nevoie de ceva. El nu ESTE. El nu are nevoie de ceva din afara Lui. El Își este suficient Sieși. El nu are nevoie de lauda și închinarea noastră. Noi avem nevoie să Îl lăudăm și să I ne închinăm. El Se bucură de închinarea noastră, dar poate trăi pe deplin fericit și în mod etern fără ea. Și această nevoie, ca și celelalte nevoi ne fac DEPENDENȚI. Suntem închiși în nevoi, suntem predestinați să fim DEPENDENȚI. Singura noastră alegere constă în a decide de CINE să fim dependenți. Cel rău va încerca să ne facă dependenți de lumea vizibilă și de tot ce este în ea. Dumnezeu ne va chema să fim dependenți de El în toate domeniile. Soluția nu este să ne negăm dorințele și nevoile. La această soluție au apelat de exemplu religiile orientale: negarea dorințelor pentru a anula suferința. Biblia ne învață să ne acceptăm dorințele, nevoile și să le punem la picioarele bunului nostru TATĂ. Astfel, e normal să căutăm apreciere pentru faptele noastre bune, dar această apreciere trebuie să o căutăm la Tatăl, și nu la oameni. Și de ce la Tatăl și nu la oameni? De ce este rău să căutăm aprecierea oamenilor?

Pentru că aceste două tipuri de aprecieri sunt antagonice. Ele provin din două lumi, din două sisteme diferite. Aprecierea semenilor este stimulată de vizibil, de spiritul veacului și în cel din urmă de Prințul Întinericului. Aceste aprecieri lumești SUBSTITUIE aprecierea divină. Nu poți căuta să fii plăcut și oamenilor și lui Dumnezeu. Pentru că aprecierea din partea oamenilor duce la robie. Ea ne face dependenți de aprecierile semenilor. Dumnezeu ne vrea dependenți DOAR de El, iar oamenii vor aprecia de multe ori ceea ce Dumnezeu nu apreciază și nu vor aprecia ceea ce El apreciază. Și deci nu putem căuta să fim plăcuți și oamenilor și lui Dumnezeu. Pentru că aprecierile oamenilor sunt mincinoase, înșelătoare, departe de adevăr. Sunt aprecieri idolatre care ne stimulează marea ispită de a căuta să fim buni prin noi înșine, de a căuta să fim cineva prin noi înșine. Aprecierea divină în schimb este DUPĂ adevăr. Tatăl care ne apreciază de SUS, ne apreciază ca UNUL care ȘTIE că suntem acceptați înaintea Lui doar prin Hristos, iar acum rodim PRIN HRISTOS doar spre slava Lui. Dumnezeu ne apreciază în contextul harului și al dependenței totale de El, și astfel ne apreciază fără a ne stimula prin această apreciere tendința luciferică de a fi o sursă ÎN SINE. Nu poți deci căuta și aprecierea oamenilor și aprecierea divină.

Și aici am atins un punct important. Mântuitorul ne îndeamnă să căutăm aprecierea divină și răsplata Tatălui ceresc. Dar dacă noi căutăm acest lucru în spațiul Legii, și nu al harului iarăși suntem pe drumul greșit. Toată predica de pe munte este presărată de ideea RĂSPLĂTIRII cerești. Când am analizat fericirile am încadrat tema răsplătirii în contextul harului. Doar în acest context este legitim să căutăm aprecierea divină, pentru că doar în acest context o putem căuta. Dar dacă noi facem fapte bune ÎN ASCUNS pentru a-i dovedi lui Dumnezeu cât de buni suntem și pentru a-L face să ne răsplătească pentru neprihănirea noastră suntem pe drumul cel rău. Ascunsul este acel spațiu al dinamicii credinței și al rodirii noastre, spațiu care este inaugurat de HARUL divin și care nu poate fi în afara harului divin. Așa cum am comentat deja la FERICIRI, deși totul este har și Dumnezeu e totul în toți, există o parte a noastră, pe care Dumnezeu o caută, o așteaptă, o răsplătește. Și despre această parte ne vorbește și Mântuitorul în capitolul 6. Ea este de mare preț înaintea Tatălui și El o va răsplăti cu o generozitate dumnezeiască.

În ceea ce privește răsplătirea, Mântuitorul folosește VIITORUL: își va răsplăti. Deci răsplata nu va fi neapărat în această lume, aici doar o vom degusta. Dar adevărata RĂSPLATĂ va fi DINCOLO, în ceruri, cum ne va spune Mântuitorul mai departe în 6:20. Și așa strălucește adevărata credință și adevărata răsplată este Dumnezeu ÎNSUȘI! Căci dacă noi sperăm că în ceruri vom primi munți de orez și haremuri de femei, suntem departe de adevăr! Căci problema în discuție este autenticitatea motivației și credinței noastre. Dumnezeu nu ne spune să nu căutăm răsplată dar să o căutăm la El. Dumnezeu ne spune să nu o căutăm aici și acum, ci mai degrabă atunci și acolo. Dar adevărata provocare este să redefinim răsplătirea. Și răsplătirea este ÎNSUȘI Dumnezeu. În ceruri se știe cu claritate acest lucru. Când Îl vezi pe Dumnezeu NU POȚI să vrei sau să cauți ALTCEVA. În ceruri nu poți să fii răsplătit decât din Dumnezeu și cu Dumnezeu. Doar aici pe pământ, putem căuta alte răsplăți, căci Dumnezeu rămâne nevăzut. Dar când Mântuitorul vorbește de răsplata noastră din ceruri ea poate fi DOAR Dumnezeu. Și aici e

esența problemei. Ea este adusă în discuție de diavol în Iov cap.1, iar Dumnezeu nu o neagă, ci o aprobă. De ce Îl iubea Iov pe Dumnezeu? Nu din pricina a ceea ce era Dumnezeu, ci din pricina darurilor vizibile primite în această lume în care Dumnezeu rămâne nevăzut. Iov îl iubea pe Dumnezeu pentru Dumnezeu ca scop în sine sau Iov îl iubea pe Dumnezeu pentru BENEFICIILE aduse de iubirea de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu era scop sau mijloc pentru viața lui IOV?

Și este un singur MOD de a se demonstra acest lucru, și anume, prin ceea ce Mântuitorul numește: ASCUNS. Ascunsul este acel LOC în care credința este ACTIVĂ fără a primi răsplătiri vizibile, imediate. Și există trei tipuri de ASCUNS:

1. Ascunsul ca Spațiul al singurătății, când nu vede nimeni și despre care nu va afla nimeni.
2. Ascunsul atitudinii INIMII care este activă chiar și în văzul mulțimii.
3. Ascunsul ca perseverență în neprihănire, chiar dacă răsplata pentru neprihănirea noastră este EXACT opusul, adică pedeapsa pe care ar primi-o cineva care se complăce în fărădelege.

Mântuitorul a întrupat toate aceste tipuri de ASCUNS. În cele 40 de zile de ispitire a biruit cele mai cumplite ispite fără să știe nimeni și fără să afle nimeni. În timpul lucrării publice, El a respins în inima Lui slava deșartă a mulțimii și a căutat doar aprecierea Tatălui. Și la sfârșitul lucrării, El a fost pus în numărul celor nelegiuiți și a primit cea mai rușinoasă și dureroasă pedeapsă a vremii: crucificarea. Cu toate acestea, a rămas fidel Tatălui. Sunt deci trei tipuri de situații care testează autenticitatea motivației și credinței noastre. Toate trei se leagă de răsplătiri și beneficiile vizibile, pământești ce pot izvorî din umblarea noastră în neprihănire. În prima situație răsplata LIPSEȘTE. În a doua răsplata EXISTĂ. În a treia se primește exact OPUSUL RĂSPLĂȚII.

(Extras din Matei Cap. 6)

- Calea cea strâmtă (a iubirii) vs Calea cea largă (a fariseismului)

Acum înțeleg mai bine reacția legalistului față de modelul harului. De ce Ismael râdea de Isaac? De ce Israel l-a răstignit pe Hristos? De ce iudeii au prigonit pe creștini? De ce legaliștii judecă și luptă împotriva celor care trăiesc în har? De ce o biserică legalistă este revoltată până la cer de o biserică care trăiește în har și se bucură de libertățile culturale date de Hristos în vederea mântuirii oamenilor? Pentru că modelul harului lovește în modelul neprihănirii personale, neprihănire personală care este temelia siguranței ființei lor. Și atunci este amenințată întreaga siguranță a ființei lor. Și e normal să reacționeze și să răstignească modelul harului? De ce cel care trăiește în har privește cu compasiune spre legalist, dar legalistul este tulburat de cel care trăiește în har și se repede împotriva lui să îl nimicească? De ce cel legalist nu poate ÎNGĂDUI

modelul harului? De ce? Pentru că modelul harului îl demască, îi răpește ce are el mai scump: idolul neprihănirii personale! Cel ce trăiește în har știe, înțelege și anticipează reacția legalistului. Când cel care trăiește în har vine să aducă vindecarea unei comunități legaliste, el știe de la început cum va sfârși....răstignit pe o cruce. Dar mai știe că o rămășiță se va trezi. Și pentru acea rămășiță merită să trăiască și să moară, căci el însuși face parte din rămășița pentru care a murit Hristos!

Înainte de a analiza pasajul despre poarta cea strâmtă, aș mai comenta puțin câteva lucruri din versetul 11:

- Mântuitorul ne spune clar că noi suntem RĂI. Acesta este diagnosticul pus de Mântuitorul, omenirii. Dacă te vezi un om bun Îl contrazici pe Mântuitorul Însuși.
- Tatăl cel din ceruri este generos, El este bun și vrea să dea lucruri bune copiilor Săi, dar le va da doar celor care le cer. Partea noastră este să cerem cu credință harul divin. Din partea lui Dumnezeu, disponibilitatea de a dăruia este maximă. Noi limităm harul divin în viața noastră. Cine îl cere mai des, mai intens și cu mai multă credință, acela are parte de mai mult har. Și harul se cere în fiecare zi și în fiecare clipă.
- Care tată dă fiului său o piatră în loc de pâine și un șarpe în loc de pește? Dar care tată dă fiului său o piatră, chiar dacă acesta i-o cere în loc de pâine, și care tată dă fiului său un șarpe, chiar dacă acesta i-l cere în loc de pește? În bunătatea Sa, Tatăl va da lucruri bune copiilor săi. Noi nu știm cum să ne rugăm de multe ori și adesea cerem șerpi otrăvitori. Slăvit să fie Domnul că NU NE ASCULTĂ aceste rugăciuni, ci le traduce prin Duhul Sfânt și El ne dă ce avem cu adevărat nevoie.

Mântuitorul ne face chemarea să intrăm pe CALEA cea strâmtă și să ne ferim de calea cea largă. Din contextul predicii ce înseamnă calea cea largă și calea cea strâmtă? Predica este rostită poporului lui Dumnezeu și nu neamurilor. E rostită unui context foarte religios. Poporul Israel se împarte în două. Majoritatea umblă pe calea cea largă, și doar o rămășiță pe calea cea strâmtă. Dar ambele categorii caută o cale și umblă pe o cale. Ambele categorii doresc să ajungă la mântuire. Dar unii ajung la pierzare și doar puțini la mântuire. Calea cea largă este calea neprihănirii personale și a falsei religiozități, este calea propusă de Farisei. Este calea celor care scad standardele divine, și propun niște standarde omenești, accesibile. Nevoia de har este din ce în ce mai mică, și omul prin voința sa împlinește un set de reguli și prescripții care îi dau confortul unei neprihăniri personale. Un astfel de om este un om moral și religios, se ferește de păcatele grave, și Numele lui Dumnezeu este mereu pe buze. El are un vocabular religios și se laudă că îl iubește pe Domnul, că are credință, că este un copil al Domnului, că nu este ca Neamurile. Dar pe dinlăuntru este plin de răutate și judecată, de mândrie și necredință, de afirmare de sine și îngrijorări, de iubire a lucrurilor materiale și a slavei acestei lumi.

Calea cea strâmtă este calea celui care lasă standardele divine acolo unde le-a așezat Dumnezeu, cel care acceptă că nu poate prin el însuși să le atingă. Cel care acceptă că

standardele divine sunt un ideal spre care se merge și nu un set de reguli care poate fi împlinit în mod desăvârșit de astăzi. Cel ce umblă pe calea cea strâmtă nu se teme de resturile din viața sa. El le vede zilnic și cere zilnic harul divin pentru transformare și vindecare. El nu ajunge niciodată să se creadă desăvârșit, ci aleargă mereu spre desăvârșire. Idealul său este Hristos Însuși și în lumina acestui ideal descoperă noi și noi resturi în viața lui. Și nu se mulțumește doar în a le conștientiza. El nu se complăce în acceptarea bolilor sufletului. El crede că Domnul vrea și poate prin har să îl vindece. Și cere cu ardoare și credință acest har și se lasă călăuzit de Domnul spre cuvintele și experiențele prin care va primi acest har. Cel care umblă pe calea cea strâmtă refuză autosuficiența spirituală și să șadă pe scaunul unei neprihăniri personale. El aleargă prin harul divin mereu și mereu spre desăvârșire.

Calea neprihănirii personale este largă, căci este calea ușoară, și calea pe care omul o alege instinctiv. Stă în firea noastră să alegem calea cea largă, căci din firea noastră ne ghidăm după lucrurile vizibile, credem că suntem buni și că putem face binele și dorim disperati să avem o imagine bună despre noi înșine, dorim să rămâne dumnezei în inima noastră și opunem o rezistență teribilă la schimbarea interioară. Deci, instinctiv și FĂRĂ să ne învețe cineva vom alege calea cea largă a neprihănirii personale. Și MULȚI sunt cei care intră pe poarta cea largă și umblă pe calea cea lată. Dar această cale duce la pierzare. Duce la înstrăinarea de har aici și acum și duce la înstrăinarea de har pentru totdeauna dacă perseverăm să umblăm pe ea.

Calea celor săraci în duh, calea acceptării resturilor din viața noastră și a dependenței permanente de harul divin, calea transformării interioare și curățirii adâncurilor sufletului este îngustă și poarta de intrare este strâmtă. Observăm că este o provocare SĂ INTRI și apoi o PROVOCARE să UMBLI. Predica de pe munte nu se oprește doar la intrare, ci ea este rostită în special pentru partea de UMBLARE. Adevărurile din predica de pe munte ne ajută să ne naștem din nou, dar și să umblăm pe calea mântuirii. Poarta nu poate fi separată de cale. Dar noi adesea separăm aceste lucruri și reducem mântuirea și credința la intrarea pe poartă. Dar ce am făcut atunci la nașterea din nou, trebuie să continuăm să facem toată viața. Intrăm prin credință și continuăm prin aceeași credință care însă trebuie să fie testată și trebuie să crească. Intrarea este partea mai ușoară, căci presupune primul act al credinței. Rămânerea e marea provocare, căci presupune reînnoirea zilnică a actului inițial al credinței.

Mântuitorul ne înștiințează că puțini sunt cei care o AFLĂ. Probabil mai puțini sunt cei care intră, și probabil și mai puțini sunt cei care rămân pe ea. Și rostește acest adevăr în contextul poporului lui Dumnezeu, Israelul de atunci. Și istoria Bisericii ne arată că același lucru s-a întâmplat și cu privire la Neamuri. Mulți dintre Neamuri au respins pe Hristos. Alții au venit spre Hristos, dar au venit tot prin religiozitate și neprihănire personală. Puțini sunt cei care au venit la Hristos pe calea credinței și au rămas în ea. Deci și în Biserică, tendința majorității va fi spre calea neprihănirii personale și nu spre cea a harului. Calea harului este așa de strâmtă, încât PUȚINI sunt cei care o află. Acest adevăr rostit de Mântuitorul în predica de pe munte rămâne valabil și astăzi. De aceea, cel care află calea harului și vrea să o

spună și altora, e bine să știe de la început că PUȚINI vor fi cei care vor afla. Dumnezeu va descoperi această cale **pruncilor** și o va ascunde de cei care se cred înțelepți și pricepuți. De aceea, cel care află calea harului trebuie să știe de la început că el, ca și Hristos, va fi respins de cei mai mulți și că doar o rămășiță îl va asculta. El este chemat să vestească cu ÎNDRĂZNEALĂ calea harului, dar să aibă așteptări realiste de la oameni. Dar ca unul care el însuși face parte din rămășița mântuită de Hristos, să spună și el ca Pavel:

- *Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea, pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea, **rabd TOTUL pentru cei aleși**, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică. (2 Tim.2:10-11)*

Chiar dacă aceste două căi sunt opuse, nu înseamnă că odată intrat pe calea strâmtă nu voi fi tentat să umblu pe cea largă. Tendința naturală a firii va fi umblarea pe calea cea largă. Și această luptă dintre cele două căi este până la sfârșit și are loc pentru toate domeniile de sfințire din viața noastră.

Vom da următoarea ilustrație: rodirea ca soț. Să ne închipuim doi soți credincioși, care în acest domeniu, au un nivel de rodire similar.

Primul soț însă este curtat de calea cea largă. El se evaluează ca și soț în lumina unor standarde omenești, accesibile și prin compararea cu ceilalți. Și se consideră un soț bun, căci nu își înșală soția, o iubește, petrece timp cu ea, aduce bani acasă, se roagă împreună cu ea, o ascultă adeseori, o iartă când greșește. Chiar este un soț care poate fi considerat un model în acest domeniu de către comunitate. Cu siguranță că nu poate spune că este perfect, căci cine este perfect? În lumina acestor standarde, restul din viața sa e mic, iar el șade în acest domeniu confortabil pe un scaun al autosuficienței personale. Și pe ce acest scaun cu siguranță va judeca pe soții cei răi și nu-i va putea înțelege.

Al doilea soț alege în continuare calea cea strâmtă. El se evaluează în lumina standardelor divine și se compară cu Hristos. El meditează profund asupra standardelor puse de Hristos însuși în dreptul soțului creștin:

- *Bărbaților, iubiți-vă nevestele CUM a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește cu drag, ca și Hristos Biserica. (Efeseni 5:25-30).*

Nu este timpul acum să dezvoltăm înălțimea acestor standarde, dar ele sunt ametoare! În fața acestor standarde, pe care nu le cunoaște pe deplin, ci doar le întrezărește de departe, al doilea soț cade în genunchi și vede cât de MARE este restul din viața sa. Și cere zilnic har pentru a diminua din rest. Și nu se oprește din această devenire ca SOT cristic niciodată! Normalitatea vieții spirituale este MIȘCAREA. Cine stă, deja a ales calea cea strâmtă. Am văzut pe Pavel în Filipeni cap.3 cum aleargă ca un disperat spre desăvârșirea pe care nu o va atinge niciodată în viața aceasta! Cel care este mulțumit de nivelul său de rodire, cel care se odihnește liniștit pe un platou spiritual, cel care crede că deja a ajuns, că deja stă bine, se îndepărtează de calea cea strâmtă și se îndreaptă cu pași repezi spre calea cea largă. În orice domeniu al vieții noastre mai sunt resturi mari și deci în fiecare domeniu al vieții noastre trebuie să cerem constant harul divin pentru a crește mai mult spre El. Standardele atât de înalte date de Hristos nu sunt dat credinciosului pentru a-l condamna în permanență la un sentiment de vinovăție și întristare, ci pentru A-L AJUTA să rămână pe calea cea îngustă, pentru a-l păzi de pericolul neprihănirii personale și al autosuficienței spirituale și pentru a-l ajuta să conștientizeze nevoia disperată de har, și pentru a-l ajuta deci să ceară acest har divin și să rodească.

Și acest lucru e posibil, căci am înțeles că dinamica rodirii are loc pe temelia neprihănirii primite de la Hristos. Cine uită acest lucru și încurcă borcanele va pierde bucuria creștină și va experimenta vinovăție și întristare accentuate. Apoi, va experimenta și complacere: de ce să mă zbat dacă oricum sunt așa de departe de standard? Apoi, va experimenta procesul diminuării standardelor și negării resturilor din viața sa. Prin toate aceste trei lucruri va diminua și bloca harul din viața sa.

Nu este în pericol cel care vede cât de MARI sunt resturile din viața sa, ci cel care nu mai vede acest lucru, cel care vede resturile din viața sa ca fiind mici. Cu siguranță că există și pericolul complacerii, acela de a vedea resturile și de a nu chema cu credință harul pentru vindecare. Și atunci a fi pe calea cea strâmtă înseamnă:

- A apela constant la harul divin și a fi mereu în creștere în ce privește rodirea.
- Această creștere va duce la conștientizarea a noi înălțimi ale standardelor divine și, deci, la conștientizarea unor noi resturi, ba chiar a unor resturi MAI MARI!
- Această conștientizare va fi urmată nu de complacere, ci de căutarea cu credință a harului divin, și se va produce o creștere și mai mare.
- Această creștere și mai mare va duce la o conștientizare și mai mare a resturilor și apoi la o căutare și mai mare a harului și tot așa până la capăt.

Cu cât facem mai mulți pași spre idealul care este Hristos, cu atât conștinetizăm cât de departe este de noi acest ideal. Este ca și cum ne-am apropia de un munte pe care trebuie să-l urcăm. De la distanța muntele ne pare mai mic. Cu cât de apropiem, cu atât ne dăm seama cât de mare este și înalt este muntele. Deși suntem MAI aproape de vârf, ne dăm seama mai bine cât de

DEPARTE suntem de el. Aceasta este normalitatea creșterii spirituale. Aceasta este normalitatea care NE ȚINE smeriți, săraci în duh și în permanență dependenți de harul divin.

Paradoxal! Deși văd lămurit că prin harul divin cresc în asemănare cu Hristos, în același timp văd mai bine resturile și adâncimea bolilor din viața mea și conștientizez și mai mult nevoia mea de har divin. Și este așa de normal să fie așa. Dumnezeu ne cere să trăim ca Hristos. Dar când spunem *ca Hristos* ce se aprinde în mintea fiecăruia dintre noi? Cu cât Îl cunoaștem mai mult pe Hristos, cu atât ne dăm seama mai bine ce înseamnă de fapt ca Hristos! Creșterea în asemănare cu Hristos e posibilă prin creșterea în cunoașterea lui Hristos și duce la o cunoaștere mai mare a lui Hristos! O cunoaștere mai mare a lui Hristos duce la o semnificație mai ÎNALTĂ a standardului și, deci, la o conștientizare mai mare a restului rodirii mele!

Deci în pericol este cel care NU VEDE resturile din viața sa, care nu mai vede bârna cât de mare este, care vede restul devenind mai mic. Dacă crești spiritual și în același timp vezi RESTUL mișcorându-se și nu mărimdu-se, ceva NU ESTE în regulă! Este DOVADA clară că te îndepărtezi de calea cea strâmtă, că te îndrepti spre scaunul confortabil al neprihănirii personale și al autosuficienței spirituale, că ești pe drumul înstrăinării de har. Dumnezeu în bunătatea Sa te va trezi printr-o încercare, dar fii înțelept și trezește-te înainte și cere harul dinainte! Și când încercarea va veni vei ști că e tocmai răspunul la ruga ta!

Nu te speria de resturile din viața ta. Sperie-te când nu le mai vezi sau când le vezi mici. Căci aceasta e calea cea largă, cea a resturilor mici și aceasta e calea cea îngustă, cea a resturilor mari! Și dacă vezi aceste resturi mari și te rogi pentru Duhul Sfânt, e tot ce poți face și ești pe drumul cel bun! Dacă doar le vezi, e iarăși un pericol. Nu negarea dar nici complacere! Acceptarea însoțită de căutarea cu credință a harului transformator. Vrei să vezi dacă ești pe calea cea strâmtă? Privește la domeniile de rodire din predica de pe munte:

- Vezi un progres constant în aceste domenii, progres realizat prin harul divin?
- Vezi în același timp o conștientizarea mai mare a curențelor personale în aceste domenii?
- Și vezi simultan o căutare și mai cu credință a harului divin spre transformare?

Dacă da, atunci înseamnă că umbli constant pe calea cea strâmtă. Dacă MĂCAR una din cele două elemente de mai sus lipsește, puneți UN MARE semn de întrebare. Dar pentru mulți, există o zbatere prelungită între cele două căi, până când aflăm în profunzime calea cea îngustă și învățăm să o acceptăm zilnic.

A umbla pe calea cea largă înseamnă opusul, iar cum spuneam, dacă măcar una din cele trei caracteristici de mai sus lipsește, atunci înseamnă că nu umblăm constant pe calea cea strâmtă, ci că un picior se îndreaptă spre calea cea largă.

Revenim la cei doi soți. Dacă Isus le-ar face o vizită și ar cina cu ei. Cum ar reacționa? Primul soț ar sta la masă cu Isus, ar purta dialoguri interesante despre viața de familie și educația copiilor, ar pune întrebări pentru a înțelege mai multe. Al doilea soț, ar îngenunchia, ar spăla cu lacrimile lui picioarele Mântuitorului și ar cere cu disperare har de la SINGURUL SOȚ care a existat vreodată! Cine dintre cei doi soți va rodi mai mult? În lumina acestui tablou ce înseamnă: fericite de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați?

Semnele faptului că mă îndrept spre calea cea largă sunt:

- După ce îmi soluționez problemele grave și vizibile ale vieții spirituale și îmi formez anumite deprinderi spirituale, mă bazez mai mult pe aceste deprinderi și nu mai caut cu disperare harul divin de care acum parcă am nevoie mai puțin decât la început când aveam așa de multe și grave probleme.
- Creșterea spirituală de după nașterea din nou mă face să văd că m-am apropiat mulțumitor de standardele divine. Mă încercă sentimentul mulțumirii de sine și al autosuficienței spirituale. Resturile din viața mea par mici.
- Această falsă conștientizare a unor resturi mici din viața mea mă va face să mă complac în starea bună în care sunt și să șed relaxat pe scaunul așa-ziselor mele performanțe spirituale.
- Această ședere confortabilă mă va face să văd și mai puțin nevoia de vindecare din viața mea și să caut și mai puțin harul divin.

Când scriu aceste lucruri îmi dau seama că este esențial să mă cercetez eu însumi în lumina celor două porți și a celor două căi. Căci, Predica este scrisă în primul rând pentru mine, iar nu pentru frații mei, sau fariseii din secolul întâi. E esențial să accept că tendința spre fariseism și legalism și spre neprihănirea personală este ADÂNC înrădăcinată în mine și că voi avea de luptat cu această tendință până la moarte. Predica de pe munte se adresează legalismului din mine, fariseismului din mine, neprihănirii personale din mine!!! Și legalismul poate căpăta forme atât de subtile și ascunse.

De ce mulți umblă pe calea cea largă? Căci ne NAȘTEM cu această tendință spre legalism. Ea este adânc înscrisă în ADN-ul ființei noastre. Nu e necesar ca cineva să ne învețe legalismul. Îl avem în sânge și îl vom manifesta spontan, natural. Și acum mă gândesc la copii care cresc într-o biserică legalistă care se înstrăinează singură de har. Ei nu doar că au legalismul în sânge de la naștere, dar sunt și expuși zilnic prin modelul părinților și al Bisericii la calea cea largă a neprihănirii personale. Și stau și mă întreb: cât de BINE își vor însuși în acest context calea cea largă, cât de adânc vor îmbrățișa calea religiozității și cât de greu le va fi să învețe calea cea strâmtă a harului? Și îmi închipui cum ar reacționa un om care și-a însușit în practică foarte bine calea neprihănirii personale, dacă ar citi predica de pe munte și aceste comentarii. Acest om

are harul pe buze, afirmă mântuirea doar prin har, dar în viața sa practică trăiește sub robia neprihănită personale.

Și dacă ar citi deci, predica de pe munte și aceste comentarii, ar aproba în totalitate cele spuse, ba ar predica și altora din gândurile predicii de pe munte. Ar aproba fenomenul construirii neprihănită personale și al înstrăinării de har și ar ține conferințe pe această temă. Dar totul va avea în vedere pe CELĂLALT, și nu pe sine. Citind aceste comentarii el va conștientiza și judeca și mai mult MINCIUNA neprihănită personale în care trăiesc *ceilalți oameni*, și prin faptul că va predica aceste adevăruri va încerca să se convingă pe sine că el nu este acolo. Aprobarea și predicarea unui adevăr nu înseamnă și întruparea aceluși adevăr în viața de zi cu zi. Dar o caracteristică înfiorătoare a omului este orbirea sa față de discrepanțele izbitoare între teologie și practică, între ce afirmă și ce trăiește. El poate predica astfel împotriva neprihănită personale, fără să sesizeze cât de mult este rob în viața de zi cu zi de neprihănită personală. Deci, mare atenție dacă ești de acord cu predica de pe munte și cu aceste comentarii, NU ÎNSEAMNĂ că ai și înțeles. Ai început să înțelegi doar în momentul în care descoperi cât de mare este legalismul și fariseismul din tine și că predica de pe munte a fost scrisă special pentru tine și nu pentru alții! Dacă nu ai ajuns la această concluzie, cât de mare trebuie să fie întunericul din inima ta!

Ne dăm seama ce provocare a avut Mântuitorul în a predica unei generații educate și crescute în teologia neprihănită personale. De aceea, predicile Sale conțin expresii NOI, expresii ȘOCANTE, și foarte multe exemple CONCRETE din viața lor de zi cu zi în care aceștia s-ar putea regăsi. Doar predicile care insistă CLAR pe partea practică, de trăire, în care omul se poate regăsi ușor au șansa să spargă ZIDUL orbirii aduse de neprihănită personală. O predica pur teologică, pare a nu avea nici o șansă. Dacă Mântuitorul le-ar fi spus:

- Ce mare și minunat este Dumnezeu!
- Mântuirea e doar prin har!
- Iubiți pe Domnul!
- Trăiți pentru slava Lui!
- Încredeți-vă în Domnul!
- Faceți binele!

Toți ar fi spus: ***DA! așa este! Asta facem deja și deci, asta trebuie să continuăm să facem!***

Predicile abstracte cu elemente teologice generale NU POT ATINGE inima fariseului. Și cum fiecare din noi purtăm în noi o importantă DOZĂ de fariseism, fiecare din noi are nevoie de PREDICI directe, cu exemple concrete din viața noastră, care să demaște cât mai

clar resturile din viața noastră. Vom mai reveni la această temă mai târziu, când vom încerca să sintetizăm lecțiile predicii de pe munte.

Calea cea largă nu doar că este înscrisă în inima noastră din naștere, nu doar că o învățăm și de la majoritatea care umblă pe calea cea largă, dar are și prooroci mincinoși care o vestesc! De aceea Mântuitorul avertizează pe ucenici de pericolul proorocilor mincinoși. Acești prooroci nu sunt personaje imaginare. Contextul ne arată foarte clar că acești prooroci mincinoși erau cărturarii și fariseii care învățau pe popor calea cea largă a neprihănirii personale.

(Extras Din Matei Cap 6)

- Procesul de rodire în credință vs religiozitatea

Marea descoperire din studierea predicii de pe munte este ce înseamnă acest LE FACE. E clar că Mântuitorul nu vrea doar să ne arate că prin noi înșine nu putem fi mântuiți și să apelăm la harul iertării păcatelor și la justificarea doar prin credință. El vrea ca efectiv în viața noastră de zi cu zi să împlinim cuvintele Lui. El vrea să rodim voia Lui. Dar dacă astăzi citesc predica de pe munte, oare a face voia Lui înseamnă ca de mâine să împlinesc întru totul poruncile din predica de pe munte și acest lucru până la sfârșitul vieții mele? Dacă percep așa v.24 din cap.7 încă nu am înțeles chemarea predicii de pe munte. Încă suntem în capcana legalistă care vede voia lui Dumnezeu ca un șir de reguli ce sunt accesibile ființei umane și pot fi împlinite întru totul de mâine. De ce oare abordările legaliste au pus accentul pe un șir de reguli accesibile, de genul:

- Trebuie să te îmbraci așa și să respecti moda sfântă (care este de obicei moda secolului trecut care la rândul ei era acuzată din pricina modei sfinte a secolului precedent și tot așa...)
- Trebuie să nu lipsești la nici un program al Bisericii
- Trebuie să citești Biblia o oră pe zi
- Trebuie să te rogi o oră pe zi
- Trebuie să postești de două ori pe săptămână
- Nu trebuie să consumi alcool
- Nu trebuie niciodată să intri în vreun bar sau să mergi la cinema
- Trebuie să înconjori Biserica de 7 ori în genunchi
- Trebuie să faci x mătănii pe zi
- Trebuie să nu mergi la mare sau să nu vorbești singur cu o femeie, sau să nu privești femeile în ochi
- Trebuie să....

Toate aceste reguli (care nu sunt toate rele în sine...) au un mare CUSUR, pot fi împlinite de OM prin voința lui și pot fi ÎMPLINITE toate de MÂINE. Și după ce le împlinesc pe TOATE, ce mai

am de ÎMPLINIT??? Nu mai am de crescut, nu mai am de împlinit altceva, ci am doar de JUDECAT pe cei care nu sunt ca mine, pe cei care nu încap în patul procustian al neprihăririi mele personale. Dar mare atenție și la legalismul ASCUNS, care spune: Am înțeles - voia Sa nu vizează lucrurile exterioare, ci în primul rând lucrurile interioare. De mâine:

- Nu mă voi mai mânia
- Nu voi mai pofti
- Nu voi mai jura strâmb
- Voi iubi vrăjmașii
- Voi face lucrurile pentru Domnul și nu de ochii oamenilor
- Nu mă voi îngrijora
- Nu voi mai judeca...

E adevărat că nu voi reuși de mâine...dar într-un anumit timp cu ajutorul Duhului și cu ajutorul deprinderilor sfinte formate de El, voi atinge un nivel acceptabil în aceste domenii, și atunci voi spune: GATA! AM AJUNS! și firea mea va adăuga: de acum trebuie să ajut pe semeni să devină ca mine și să judec pe cei care nu reușesc!

Ce înseamnă a face voia lui Hristos?

Înseamnă a intra într-un proces de rodire spre desăvârșire în care:

- Îmi recunosc neputința umanității mele și sunt mereu total dependent de harul divin.
- În care trebui să fiu MEREU în creștere spre această desăvârșire, și
- În care nu voi ajunge niciodată pe acest pământ la ÎNĂLȚIMEA desăvârșirii cerute de Hristos.
- Și deci în care mereu voi mai avea de crescut și de acoperit resturile din viața mea!

A face voia Sa nu înseamnă a trăi DESĂVÂRȘIT de mâine, ci a intra zi de zi într-un proces SPRE desăvârșire care nu are final în această viață!!!!

Mântuitorul încheie predica de pe munte cu ilustrația cu casa zidită pe stâncă și cea zidită pe nisip. Ambele personaje zidesc O CASĂ. Ambele personaje caută siguranță, caută adăpost în fața intemperiilor. Problema e la temelie. Unul are casa zidită pe stâncă, iar altul pe nisip. Dar după zidirea casei temelia NU SE VEDE. Deci înainte de FURTUNĂ, nu poți deosebi care casă e bună și care nu, care e vulnerabilă și care e pregătită pentru ostilitatea vremii. Ambele CASE par în regulă și un loc bun în care să cauți adăpost. Ele arată frumos pe DIN AFARĂ, iar natura TEMELIEI lăuntrice NU SE VEDE ÎNCĂ. Și casa zidită pe nisip stă o vreme în picioare și asigură un confort și o anumită protecție celui care locuiește în ea. Dar MOMENTUL adevărului este MOMENTUL furtunii. Aceasta scoate la iveală adevărul despre fiecare casă în parte. Cel care aude porunca divină și care face voia lui Hristos este cel care a zidit casa pe stâncă. Cel care zidește casa pe nisip nu este însă cel care nu a auzit de Hristos sau care nu este interesat de El.

Este cel care aude glasul lui Hristos, face parte și el din comunitatea copiilor lui Dumnezeu. Însă nu face voia Lui. Aceste lucru NU SE VEDE o vreme, dar timpul și furtunile vieții scot la iveală temelia șubredă a vieții sale.

În lumina prediciei de pe munte, cel care zidește casa pe stâncă este cel din Biserica Domnului care:

- refuză calea largă a neprihănirii personale
- primește în dar neprihănirea lui Hristos
- nu adaugă rodirea sa peste neprihănirea primită în dar de la Hristos
- lasă standardele divine acolo unde sunt
- nu înlocuiește voia lui Hristos cu un set limitat de reguli și regulamente, ci înțelege desăvârșirea ca o transformare a omului dinlăuntru după chipul perfect al lui Isus Hristos.
- acceptă resturile din viața lui și caută la Domnul, harul care să aducă vindecarea
- când încercările vieții scot la iveală bolile inimii, el nu dă vina pe context sau pe ceilalți, ci se smerește, le acceptă și cere cu credință harul vindecător!
- intră și rămâne în procesul nesfârșit al rodirii prin har
- lasă harul să îl transforme DINLĂUNTRU, să îi curețe ființa în cele mai ascunse adâncimi ale sufletului
- se bucură de roada Duhului din viața sa, dar privește în același timp spre resturile care mai trebuie acoperite prin același har de care este MAI dependent ca la început!

Hristos care îl justifică și care rodește în el este temelia vieții lui. De aceea, când vin furtunile vieții, încercările, perioadele de criză, prigonirile, ies la iveală lucrurile minunate cultivate în ascuns de Hristos. Însuși în inima lui. Încercările scot la iveală curăția, dragostea, iertarea, manifestarea harului, credința, detașarea de lucrurile materiale, detașarea de aprecierile oamenilor!!! Iar la JUDECATA FINALĂ, El va fi recunoscut de Hristos ca fiind al Lui!

Cel care zidește casa pe nisip este omul din Biserica Domnului care:

- nu păstrează ca dar neprihănirea primită de la Hristos
- adaugă rodirea sa neprihănirii primite în dar de la Hristos
- continuă să caute un loc de adăpost în fața judecării divine
- începe să înlocuiască neprihănirea lui Hristos cu propria sa neprihănire
- scade standardele divine și le transformă în elemente accesibile ființei umane
- pune din ce în ce mai mult accentul pe lucruri exterioare și neglijează nevoia infinită de curățire interioară
- rămâne consecvent în comportamentul religios vizibil și o vreme nu poate fi deosebit de cel ce trăiește prin har.

- dar furtunile vieții (încercările, pierderile, conflictele, pierderile în domeniul material, nedreptățile, denigrările, confruntarea cu amenințarea morții) scot la IVEALĂ lucrurile urâte cultivate în inima sa de legalismul firesc care a substituit pe nesimțite harul transformator, și ies la iveală judecățile, lipsa de har și de iertare, alipirea inimii de lucrurile materiale, cât de mult ține la imaginea sa înaintea celorlalți, îngrijorările, disperarea, puțina credință...)
- și dacă atunci când furtunile vieții scot la iveală adevărul despre sine, el refuză calea îngustă a harului și neagă, dă vina pe ceilalți care l-au abuzat și l-au făcut să ajungă în această stare deplorabilă, se victimizează, se martirizează și aruncă cu acuze în ceilalți care nu l-au înțeles și care nu au știut să fie aproape. Acuzându-i pe ceilalți, refuză să privească spre bolile, puroiul și urâciunile ascunse în inima sa, și fuge (din nou) în altă comunitate, unde poate simula din nou neprihănirea sa personală pe care o iubește atât de mult. Atunci, el va persista pe calea cea largă, iar în Ziua Judecății, spre uimirea sa, Hristos nu îl va recunoaște ca și copil al Său!!!

Mare atenție la furtunile vieții. Ce scot ele la iveală din inima mea? Ce scot ele la iveală din inima fraților mei? Acela e momentul adevărului! Până atunci nu putem ști adevărul despre inimă! Și ce bucurie să vezi cum furtuna scoate la iveală roadele harului atât din inima ta, cât și din inima fraților tăi! Ce frumos să vezi cum în conflictele legate de bunurile materiale, frații tăi iartă, acceptă paguba, se încred în purtarea de grijă a Domnului, pun unitatea trupului mai presus de dreptul și dreptatea lor personală! Ce frumos să vezi că atunci când le moare cineva drag nu se răzvrătesc, nu disperă, nu renunță la slujire, ci stau demni și experimentează bucuria adusă de nădejdea învierii și lasă ca această cruntă experiență să îi lege mai mult de lucrurile de sus. Ce frumos să vezi că atunci când le arde casa pot spune: Domnul a dat, Domnul a luat!

Predica de pe munte ne descoperă cel mai mare pericol al vieții noastre de credință și al comunității în care trăim. Trebuie să ne păzim de proorocul mincinos din noi înșine și apoi să fim atenți la proorocii mincinoși din comunitate. Mântuitorul ne avertizează: EI VIN LA VOI! Și Mântuitorul nu greșește, nu MINTE! El ne spune că în orice Biserică locală VOR veni prooroci mincinoși. Cel care trăiește prin lege CAUTĂ mediul religios, are nevoie de acest cadru. Proorocii mincinoși VOR veni la NOI! Și mare atenție cum definim proorocul mincinos. Dacă avem în vedere doar profilul celui din 2 Petru (care promovează imoralitatea și libertinajul moral) și a celui din 1 Ioan (care promovează o doctrină eretică), atunci vom fi orbi la cei care promovează prin fapte - neprihănirea personală, la proorocul mincinos cel mai ascuns, cel mai subtil, cel mai greu de depistat și cel MAI periculos. Este vorba de cel care nu promovează doctrine eretice și nici imoralitatea, dar care stă în mijlocul bisericii construindu-și propria neprihănire și promovând acest lucru în comunitate. Pe ascuns, el va UCIDE harul divin prin propriul său model, prin judecăți, prin denigrări, prin dezbinările pe care le va produce!

Predica de pe munte ne descoperă strategia diavolului prin care vrea să nimicească pe ascuns orice Biserică locală. Și vorbim despre o strategie ce vizează patru generații. Cu siguranță că el vrea să distrugă Biserica de la prima generație, dar de regulă pentru a o distruge complet are nevoie de două, trei generații, pentru ca la a patra să rămâne o Biserică fără Hristos!

Dar mai important decât înțelegerea acestei strategii este să înțelegem strategia Împărăției de a birui strategia întinericului, de ucidere a harului. Această strategie o vom descoperi pe tot parcursul Evangheliei după Matei care va dezvolta și detalia conceptele predicii de pe munte.

(Extras din Matei Cap. 7)

- Transformarea Templului într-o peșteră de tâlhari

Intrarea lui Isus în Ierusalim a fost una publică. Isus accepta să fie vizibil înaintea poporului. Nu a vrut să intre pe ascuns. A vrut ca poporul să știe că El venise la Ierusalim. Și poporul a aflat. Ei l-au numit fiul lui David, dar nimeni nu l-a numit Mesia, Hristosul. Pentru ei era *Isus, Proorocul din Nazaretul Galileii*. Poporul se bucura de sosirea lui Isus. Isus însă venise să îi mustre și să îi cheme la pocăință. Primul lucru pe care-l consemnează Matei după intrarea în Ierusalim este curățirea Templului. Într-adevăr, în vechime, împărații lui Iuda, fiii lui David erau cei ce făceau curățirea Templului și a țării. Înainte de a le aduce izbăvire de vrăjmașii lor, împăratul credincios și ales de Dumnezeu chema poporul la pocăință. El era sprijinit de diverși profeti. Și mai întâi de toate realiza curățirea țării de idolatrie. Curățirea începea cu Templul și apoi continua cu toată țara. Împăratul se folosea de AUTORITATEA sa și puterea sa de împărat pentru a opera curățirea și o făcea chiar împotriva voinței poporului. Curățirea exterioară a Templului și a țării era un prilej, o provocare pentru curățirea interioară a inimilor și a vieților evreilor. Dar aici împăratul nu mai putea să își impună voința. Aici inima fiecărui evreu alegea sau nu căința. Mari curățiri exterioare (de exemplu cea făcută de împăratul Iosia) erau acompaniate cu un dualism din partea poporului. Poporul s-a conformat reformei lui Iosia dar nu s-a lăsat transformat de ea. Isus, fiul lui David, împăratul lui Israel face la Ierusalim ceea ce ar fi făcut orice împărat credincios. Primul lucru pe care îl făcea orice împărat credincios când se suia pe tron era să curățească Templul. Împăratul era un slujitor al Templului. De fapt, prima grijă, prioritatea împăratului era protejarea, curățirea, susținerea slujirii de la Templu. Știm acest lucru foarte clar din cartea 1,2 Împărați. Visul lui David este zidirea Templului. Solomon realizează acest vis. Urmașii lui necredincioși neglijează Templul dar urmașii lui credincioși curățesc, renovează, reasează slujba de la Templu. Între Împărat și Templu este o legătură fundamentală. Împăratul este umilul rob al marelui Împărat care șade în Templul între heruvimi. Ca rob umil al Acestuia se îngrijește cu mare devotament pentru îngrijirea Casei Acestuia. Isus intră în Ierusalim, pe un măgăruș, ca fiu al lui David, ca Împărat. Faptul că urmează curățirea Templului este logic, firesc și deloc surprinzător. Împărații care l-au precedat și l-au prefigurat curățau Templu de idoli și îl renovau în urma neglijenței precedesorilor săi. Dar în Templul de la Ierusalim nu mai erau idoli vizibili, ca în vremea lui Ieremia. De asemenea, Templul era în stare bună, era îngrijit și se împlinieau toate ritualurile după Lege. De ce anume curățește Isus

Templul de la Ierusalim? Ilie incrimina închinarea vizibilă la Baal, dar în vremea lui Isus, lucrurile sunt mai ascunse, mai subtile mai complicate. E vorba de o idolatrie ascunsă a inimii care este protejată de o religiozitate și neprihănire exterioară absolut impresionantă.

Isus dă afară din Templu pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu. Despre ce era vorba? Datele istorice ne ajută să înțelegem. Era mare sărbătoare la Ierusalim. Evrei din tot Israelul dar și din tot Imperiul Roman veneau la Ierusalim să se închine, să aducă jertfe. Din pricina distanțelor mari, nu cărau cu ei animalele. Le cumpărau de la Ierusalim. Afaceriștii evrei profitau de situație și ridicau prețurile. Trebuiau schimbați bani, trebuiau cumpărate animale. Evreii ridicau prețurile. Se consemnează pe cei care vindeau porumbei. Porumbeii erau pentru cei mai săraci din popor care nu-și permiteau să aducă ca jertfă un animal. Dumnezeu vrea să îi ajute pe cei săraci oferindu-le posibilitatea să aducă un porumbel ca jertfă, dar evreii pun prețuri mari și la porumbei. Care era consecința? Evreii aduceau jertfe pentru iertarea păcatelor. Iertarea era un har, trebuia percepută ca un mare har. Acest mare har îi făcea să iubească mult și deci să nu mai repete greșelile. Dar dacă îi costa foarte mult să aducă jertfele, atunci ei nu mai percepeau iertarea ca pe un dar, ci ca pe ceva pe care ei l-au cumpărat, ca pe o datorie pe care au plătit-o ei. Au păcăuit prin ei înșiși și și-au soluționat problema păcatului prin ei înșiși. Plecau de la Templu fără să își schimbe viețile. Viețile erau schimbate dacă înțelegeau la Templu cât de mare și grav este păcatul și cât de mare este îndurarea lui Dumnezeu care este gata să îi ierte și să îi ajute să înceapă o viață nouă. Dar Templul ajunsese să facă exact opusul. Prin faptul că ei împlineau ritualurile costisitoare de la Templu se convingeau pe ei înșiși că sunt pe un drum bun și continuau viața lor duală. Împlinirea ritualurilor costisitoare de la Templu îi făcea să se vadă buni, plăcuți, ascultători Domnului. Chemarea de a-și curăți vasul inimii era înlocuită cu atenția în a împlini toate ritualurile de la Templu. Și cu cât împlinirea acestor ritualuri costa mai scump cu atât focalizarea lor pe ritual și nu pe schimbarea inimii era mai mare. Iată cum vânzătorii din Templu făceau ca Templu să devină o peșteră de tâlhari. Isus citează din Ieremia. Ieremia, cu aproximativ 40 de ani înainte de dărâmarea Templului de către Babilonieni numește Templul o peșteră de tâlhari. Isus cu aproximativ 40 de ani înainte de dărâmarea Templului de romani pune Templului același diagnostic. Să citim pasajul din Ieremia, care explică atât de bine expresia: ***peșteră de tâlhari.***

1. Iată cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului:
2. „Șezi la poarta Casei Domnului, vestește acolo cuvântul acesta și spune: „Ascultați cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda care intrați pe aceste porți ca să vă închinați înaintea Domnului!
3. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta.
4. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare zicând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!”
5. Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții,
6. dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu

veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră,

7. numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie.

8. Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare care nu slujesc la nimic.

9. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!...

10. Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, și ziceți: „Suntem izbăviți!”... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!

11. Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu o peșteră de tâlhari înaintea voastră? Eu însumi văd lucrul acesta, zice Domnul!

12. Duceți-vă, dar, la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului Meu, Israel!

13. Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v-am vorbit dis-de-dimineată, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat, și n-ați răspuns,

14. voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo.

15. Și vă voi lepăda de la fața Mea cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sământa lui Efraim! –

16. Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu te voi asculta!

17. Nu vezi ce fac ei în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului?

18. Copiii strâng lemne, părinții aprind focul, și femeile frământă plămădeala ca să pregătească turte împărătesei cerului și să toarne jertfe de băutură altor dumnezei ca să Mă mânie.

19. Pe Mine Mă mânie ei oare, zice Domnul; nu pe ei înșiși, spre rușinea lor?”

20. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, mânia și urgia Mea se vor vărsa peste locul acesta, peste oameni și dobitoace, peste copacii de pe câmp și peste roadele pământului; și va arde și nu se va stinge.”

21. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Adăugați arderile voastre de tot la jertfele voastre și mâncați-le carnea!

22. Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nicio poruncă cu privire la arderi de tot și jertfe, în ziua când i-am scos din țara Egiptului.

23. Ci iată porunca pe care le-am dat-o: „Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți.”

24. Dar ei n-au ascultat și n-au luat aminte, ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte.

25. Din ziua când au ieșit părinții voștri din Egipt până în ziua de azi, v-am trimis pe toți slujitorii Mei, prorocii, i-am trimis în fiecare zi de dimineată.

26. Dar ei nu M-au ascultat, n-au luat aminte; și-au înțepenit gâtul și au făcut mai rău decât părinții lor.
27. Și chiar dacă le vei spune toate aceste lucruri, tot nu te vor asculta; și dacă vei striga la ei, nu-ți vor răspunde.
28. De aceea spune-le: „Acesta este poporul care n-ascultă glasul Domnului Dumnezeului său și care nu vrea să ia învățătură; s-a dus adevărul, a fugit din gura lor.” –
29. Acum, tunde-ți părul, Ierusalime, și aruncă-l departe; suie-te pe înălțimi și fă o cântare de jale! Căci Domnul leapădă și îndeapărtează neamul de oameni care I-a atâțat urgia.
30. Căci copiii lui Iuda au făcut ce este rău înaintea Mea, zice Domnul; și-au așezat urâciunile lor în Casa peste care este chemat Numele Meu ca s-o spurce.
31. Au zidit și locuri înalte la Tofet, în valea Ben-Hinom, ca să-și ardă în foc pe fiii și fiicele lor: lucru pe care Eu nu-l poruncisem și nici nu-Mi trecuse prin minte.
32. De aceea iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice Tofet și valea Ben-Hinom, ci se va zice Valea Măcelului și se vor îngropa morții la Tofet din lipsă de loc.
33. Trupurile moarte ale acestui popor vor fi hrana păsărilor cerului și a fiarelor pământului; și nimeni nu le va speria.
34. Voi face astfel să înceteze în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei, căci țara va ajunge un pustiu!

(Jeremia 7:1-32)

Când Domnul a scos pe Israel din Egipt nu i-a spus nimic de jertfe, de Cort, de ritualurile din Levitic. Primul lucru pe care i l-a spus a fost să păzească poruncile Sale (Exod 19) ca să fie poporul Lui. Apoi le-a dat prin gura Sa poruncile Sale, cele 10 porunci. (Exod 20). Apoi a detaliat prin Moise cele 10 porunci (Exod 21-23), și apoi pe baza acestor lucruri a pecetluit cu sânge în Exod 24 legământul cu Israel. Deci nu le-a spus încă nimic de Cort. De-abia apoi din Exod 25 Dumnezeu îi vorbește lui Moise de Cort și apoi, DUPĂ incidentul cu vițelul de aur (Exod 32-33) și DUPĂ reînnoirea legământului bazat tot pe împlinirea poruncilor Domnului (Exod 34), Dumnezeu prin Moise vorbește poporului despre Cortul Întâlnirii, și are loc zidirea Cortului (Exod 35-40). Apoi în Levitic sunt date poruncile pentru Cortul Întâlnirii, orânduielele apropierei de Dumnezeu care coborâse în Cort. Și tot în Levitic, Dumnezeu vine cu noi porunci pentru evrei atât morale cât și ceremoniale. Standardele sunt și mai ridicate acum că Dumnezeu coborâse în mijlocul lor! Deci mesajul pentru evrei este atât de clar:

- Esența legământului este păzirea poruncilor Domnului rezumate în cele 10 porunci, adică în iubirea totală de Dumnezeu și iubirea aproapelui ca pe tine însuși.
- Dar standardele poruncilor sunt atât de înalte încât împlinirea lor înseamnă un proces continuu de transformare lăuntrică spre desăvârșire.

- În acest proces de sfințire este nevoie pe de o parte de o cunoaștere permanentă și profundă a lui Dumnezeu, iar pe de altă parte de o iertare continuă de păcat.
- Cortul Întâlnirii le-a fost dăruit tocmai pentru a-L cunoaște mai mult pe Domnul și pentru a căpăta iertare pentru păcat.
- Frumusețea și sfințenia Domnului din Cort îi ajuta să vadă resturile din viețile lor și cât de departe sunt încă de împlinirea standardelor absolute. Îi ajuta să ceară harul de care aveau nevoie: harul pentru iertarea resturilor din păzirea poruncilor și harul pentru transformarea lor spre împlinirea poruncilor divine. Cortul a fost dat pentru a-i feri de pericolul neprihănirii personale și pentru a-i ajuta să înțeleagă și să accepte harul!
- Deci Cortul Întâlnirii nu a fost dat pentru a înlocui esența legământului (păzirea poruncilor Domnului), ci pentru a sprijini, a face posibilă împlinirea poruncilor.
- Apoi Cortul Întâlnirii a dus la adăugarea de noi porunci, la ridicarea standardelor și nu la coborârea lor! (vezi comentariul pe cartea Levitic – mesajul cărții Levitic nu este: avem Cortul, deci putem fi iertați, ci avem Cortul, deci trebuie să fim mai sfinți!)

Observăm cu câtă grijă a dăruit Domnul poporului Cortul Întâlnirii. Dumnezeu știa marele pericol al religiozității. Știa că tendința inimii bolnave a poporului va fi să pervertească funcția Cortului. Cortul fusese dat ca Resursă esențială pentru împlinirea legii iubirii de Dumnezeu și de semenii. Dumnezeu știa că poporul va avea tendința să scadă standardele legii, să reducă legea la împlinirea unor porunci exterioare. Dumnezeu știa că poporul va avea tendința să substituie esența legii cu împlinirea mecanică a ritualurilor de la Cort. Dumnezeu știa că evreii vor percepe Cortul ca pe o mașină de spălat prin care să se curețe de păcat. *Țelul de neatins al iubirii totale de Dumnezeu și de semenii spre care poporul trebuia să se transforme mereu, avea să fie înlocuit cu împlinirea unor porunci exterioare, accesibile. Și cele mai accesibile erau cele de la Cort, cele ce țineau de ritual și nu de viața trăită printre semenii. Și totuși ei aveau nevoie de Cort. Cortul era mare Resursă prin care ei puteau împlini Legea. Dar Cortul avea să devină și marea capcană prin care ei se vor abate de la Lege. Și atunci Domnul dă Cortul nu oricum, ci cu atâta grijă. Când, cum, prin cine, ce face înainte, ce face după, toate detaliile contează, și prin toate, El le arată adevărata funcție a Cortului și vrea să îi păzească de păcatul pervertirii funcției Cortului. Ce paradox: același lucru poate aduce viață și moarte. Ne aducem aminte de Romani 7 și de porunca din Genesa 2. Prin tocmai porunca care trebuia să dea viața a intrat păcatul care a adus moartea. Și aceasta pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos (vezi Romani 7:7-13). Diavolul s-a folosit în Genesa 3 de porunca menită să dea viața pentru a aduce moartea. Diavolul s-a folosit apoi de Cortul Domnului (Templul Domnului) care era menit să dea viața pentru a da moartea. Cortul a fost dat spre împlinirea Legii, iar diavolul s-a folosit de el pentru complacerea poporului în încălcarea Legii. Templul a devenit o peșteră de tâlhari. Ce este o*

peșteră de tâlhari? Este un loc în care după un jaf tâlharii se ascund pe ei înșiși și bogățiile furate. Stau acolo o vreme, ca apoi să iasă din nou la pradă. Deci peștera de tâlhari îi păzește pe tâlhari de pedeapsa Legii pentru ca apoi să poată încălca din nou Legea! Înțelegem acum cât de dramatică și de tulburătoare este afirmația: „Ați făcut din Casa Mea o peșteră de tâlhari.” Casa Domnului a devenit un sprijin nu pentru păzirea Legii ci pentru încălcarea Legii. La fel cum pentru o bandă de tâlhari peștera lor era SOLUȚIA prin care puteau continua să jefuiască, la fel și pentru păcătoși Casa Domnului devenise SOLUȚIA prin care puteau să se complacă în continuare în păcat. Cum? Prin mai multe căi complementare:

- transformarea harului în desfrânare,
- substituirea păzirii poruncilor cu împlinirea ritualurilor,
- sentimentul apartenenței religioase,
- ancorarea în mitul că Domnul nu-și poate distruge propria casă.

Toate aceste căi sunt explicate în Ieremia 7. Templul Domnului devenise principalul lor obstacol în calea pocăinței și a schimbării. Ce trist! Ce dramatic! Ce tulburător! Resursa pentru pocăință și transformare a devenit principalul obstacol în calea pocăinței. Așa era pe vremea lui Ieremia, așa era și pe vremea lui Isus. Chiar dacă nu erau idoli vizibili, Israel era plin de idoli inimii: neprihănirea personală, centrarea pe sine, meritele personale, îndumnezeirea, afirmarea de sine, egoismul, dreptatea personală, lipsa iubirii, a milei, încrederea în sine, iubirea de bani, de confort, siguranța financiară etc. Toți acești idoli erau la fel de urâcioși ca Baal, Astartea, jertfirea copiilor pe altarul lui Moloh. Și toți aceștia erau ascunși prin ritualurile de la Templu.

Isus vine să restabilească adevărata funcție a Templului. El nu doar că incriminează pervertirea funcției Casei Domnului, dar îndreaptă privirile oamenilor **spre adevărata funcție**. Înainte de a cita din Ieremia 7 El citează din Isaia 56:7:

- **Casa Mea se va chema o casă de rugăciune!**

De ce Isus citează tocmai din **Isaia 56**? De ce un citat despre rugăciune pentru a indica adevărata funcție a Casei Domnului?

1. Așa vorbește Domnul: „Păziți ce este drept și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină, și neprihănirea Mea este aproape să se arate.
2. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna ca să nu facă niciun rău!
3. Străinul care se alipește de Domnul să nu zică: „Domnul mă va despărți de poporul Său!” Și famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!”
4. Căci așa vorbește Domnul: „Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut și vor stăruia în legământul Meu,

5. le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge.

6. Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruî în legământul Meu,

7. îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.”

8. Așa vorbește Domnul Dumnezeu care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: „Voi mai strânge și alte popoare la cei strănși acum din el.”

(Isaia 56:1-8)

Este un pasaj în care se insistă mai întâi pe păzirea poruncilor Domnului (vezi 56:1-2) și pe aspectul viu, personal al relației cu Domnul: cel ce se alipește de Domnul, păzește Sabatul (56:2-3), se lipește de Domnul ca să-L iubească și să-L slujească (56:6). În urma păzirii poruncilor, a păzirii sabatului, a alipirii de Domnul, OMUL primește harul de a locui în Casa Domnului. Este primit chiar și cel dintre neamuri și chiar și famenul! Și este primit în Casa Domnului unde:

- Capătă un nume mai bun decât cel de fiu sau fiică
- Se poate închina Domnului
- Se poate ruga Domnului.

Cu alte cuvinte avem următorii pași:

1. Alipirea, iubirea, slujirea Domnului, păzirea sabatului și a tuturor poruncilor Lui.
2. Primirea în Casa Domnului
3. Închinarea, rugăciunea în Casa Domnului.

Oricine împlinește CONDIȚIA 1 este primit. Deci nu apartenența la poporul evreu, ci păzirea poruncilor este cea care face diferența. Casa Domnului înseamnă prezența lui Dumnezeu. Spre prezența lui Dumnezeu se pășește prin ascultare. Iar Cel ce este primit în prezența lui Dumnezeu se închină, se roagă, are părtășie cu Dumnezeu și CONTINUĂ DECI să îi slujească. Iubesc pe Domnul, intru în Casa Lui, am părtășie cu El, iubesc și mai mult pe Domnul și tot așa. Acesta este traseul spiritual pe care ni-l sugerează Isaia 56. Casa Domnului este locul în care sunt primiți cei ce iubesc pe Domnul. Și este un loc al rugăciunii, al comunicării, părtășiei, al comuniunii cu Dumnezeu. Rugăciunea pare să puncteze acest element VIU, relațional pe care Israel din vremea lui Isus îl pierduse. Dumnezeu devenise un CONCEPT și relația cu El, împlinirea mecanică a unor ritualuri. Marele pericol este deci diminuarea părtășiei VII cu Domnul și definirea păzirii poruncilor Sale prin conformare la un set de reguli (morale și

ceremoniale) accesibile și nu prin transformarea interioară fără sfârșit după chipul desăvârșit al Celui care ne-a creat. Casa Domnului a fost dată lui Isarel tocmai pentru a păstra **VIUL din relația cu Dumnezeu** (viu arătat atât de bine de RUGĂCIUNE!) și pentru a defini ascultarea de Domnul **printr-o transformare continuă prin HARUL divin** (Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt! Fiți sfinți după cum Eu sunt Sfânt! - iată mesajul Cortului către evrei!). Poți fi sfânt ca Domnul peste noapte? Poți fi sfânt ca El chiar după 20 de ani de schimbare? Poți deveni sfânt ca El fără harul divin care te iartă în permanență, te susține și te schimbă în permanență?

Isaia 56 insistă și pe faptul că toate neamurile vor fi primite în Casa Lui. Matei citează doar prima parte a propoziției. De ce? De ce se oprește Matei și nu continuă: o casă de rugăciune pentru TOATE Neamurile. Marcu 11:17 ne învață că Mântuitorul a citat întreaga propoziție. Matei, în mod surprinzător, este cel care scoate cuvintele **TOATE NEAMURILE**. De ce? Un posibil răspuns: în acest pasaj Matei se concentrează pe boala lui Israel și nu pe Neamuri. Este un pasaj dedicat lui Israel, și vrea ca atenția cititorului să nu fie distrasă de alte elemente. Nu Neamurile sunt în discuție aici, ci boala lui Israel. Această boală trebuie bine înțeleasă, căci ea va fi și marea capcană cu care se va confrunta Biserica dintre Neamuri.

Isus vrea să reabiliteze funcția Casei Domnului. Face o curățire, incriminează pervertirea funcției Casei Domnului și îndreaptă privirile oamenilor către adevărata funcție a Casei Domnului. El avea autoritatea să facă acest lucru: era Fiul lui Dumnezeu și Casa era deci a Lui și a Tatălui Său, iar râvna pentru Casa Sa îl mistuia. El era fiul lui David, împăratul și avea datoria și porunca de la Dumnezeu să facă acest lucru. Isus nu face curățirea ca un fanatic, ca un descreierat, ci cu autoritate, sfințenie, și demnitate. Din El emana o asemenea sfințenie, pasiune și autoritate încât nimeni nu i se opune, nimeni nu ripostează, nici măcar gărzile Templului. Și El face curățirea nu de dragul clădirii ci de dragul oamenilor. Clădirea nu era ceva în sine. Ea trebuia să slujească oamenilor. El face curățirea din iubire. În 21:12 Matei precizează: „Isus a intrat în Templul **lui Dumnezeu**.” Nu de multe ori se consemnează în Evangheliile această expresie cu privire la Templul de la Ierusalim. De regulă e vorba de Templu. Dar acum se insistă că era Templul lui Dumnezeu. Era încă Templul lui Dumnezeu. Vechiul Legământ încă funcționa. Și Isus, deși va aduce un nou Legământ, este preocupat de funcționarea corectă a Vechiului Legământ.

(Extras din Matei Cap. 21)

- Confruntarea cu inima noastră religioasă

Dar să îi lăsăm pe Farisei și să ne întoarcem la noi. Ce putem învăța noi din această confruntare? **Această confruntare publică poate reprezenta o paradigmă pentru confruntarea dintre Isus și inima noastră religioasă și idolatră.** Noi domnim pe tronul inimii noastre, ca Fariseii. Nu ne declarăm împotriva lui Dumnezeu. Ne declarăm de partea Lui la fel ca și Fariseii. Suntem plini de cunoștințe despre Dumnezeu și de fapte bune și de religiozitate. Isus

vine către inima noastră. El vine ca Mesia, ca Salvator. Sună bine, căci avem nevoie de salvare și de nițel ajutor în problemele noastre. Dar El ne surprinde. El vine ca Împărat și ca Fiu al lui Dumnezeu. El vine să demaște falsitatea din inima noastră, să curețe răul ascuns din noi și să revendice pentru Sine și Tatăl lui scaunul de domnie al inimii și al vieții noastre. El vine să ne detroneze. El vine să ne ia tot. Noi simțim lucrul acesta. Nu ne convine. Cu mintea acceptăm divinitatea lui Isus, dar în adâncul nostru dorim să se comporte ca un om și nu ca Dumnezeu. Cântăm cu buzele divinitatea lui Isus, dar deciziile din viață noastră trădează adesea că ne raportăm la El ca la un om. Avem nevoie de omul Isus dar ne deranjează divinitatea Lui. L-am dori ca prieten de nădejde, ca sfătuitor, ca Mângâietor, dar mai puțin ca Fiul lui Dumnezeu. Căci dacă El e fiul lui Dumnezeu El trebuie să șadă pe tron, El trebuie să ne facă agenda în fiecare zi, El are drept să ne ceară să renunțăm la orice și El ia toată slava și toată gloria! Și atunci inima noastră ripostează. Și această ripostă este un război pe viață. Firea noastră oglindită în reacțiile mai marilor lui Israel se va război până la moarte cu Fiul lui Dumnezeu care a intrat în Templul inimii noastre. Va purta dialoguri nesfârșite cu El, va încerca să-L prindă cu vorba, de-abia va aștepta ca El să se contrazică sau să spună ceva care să nu se împlinească. Îl va bombarda cu întrebări grele, va folosi Scriptura împotriva Lui, va căuta mereu nod în papură, va căuta orice motiv pentru a-l contesta și pune la îndoială. Acest război este în noi! Să nu ne speriem de el! Nu îl putem stinge. Din noi vor răbufni în anumite situații cu tot felul de *De ce-uri?* și de întrebări adresate lui Isus, tot felul de îndoieli. Firea se războiește împotriva Fiului lui Dumnezeu din Templul inimii noastre, la fel cum Fariseii s-au războit împotriva lui Isus în Templu. Ca și norodul vom sta pe margine asistând la acest război. Dar la fel ca și norodul vom putea ALEGE între glasul Firii și glasul lui Isus. Într-adevăr paralela e superbă:

- Isus în Templu confruntându-se cu fariseii. Norodul stă pe margine. Nu participă la discuție dar Norodul e cel ce deține puterea. Fariseii doresc de fapt ca norodul să renunțe la Isus. Decizia norodului va hotărî soarta lui Isus. Fără acceptul norodului, Fariseii nu-L puteau omorî pe Isus. Ei urmăreau discreditarea lui Isus înaintea norodului. Miza confruntării este divinitatea lui Isus.
- Isus este în Templul inimii noastre. El se confruntă cu firea noastră pământească. Noi asistăm la această confruntare. Însă noi deținem puterea, dreptul de a decide Învingătorul. Dacă noi vom da câștig de cauză firii pămânești, Isus va pierde și va fi alungat din Templul inimii noastre. Dacă dăm câștig de cauză lui Isus, El va rămâne cu bucurie în Templul inimii noastre extinzându-și domnia. Miza confruntării este dreptul lui Isus de a stăpâni asupra Templului inimii noastre.

Deci să nu ne speriem de ÎNTREBĂRILE care vor izvorî în diferite contexte din inima noastră. Ele vor scoate la iveală, ca și în cazul lui Iov, bolile noastre. Dar apoi să-L lăsăm pe Isus prin Cuvântul Său să ne aducă răspunsurile Sale vindecătoare. Și apoi după ce li se vor închide gura întrebărilor noastre, vor urma întrebările Lui. Și El ne va călăuzi spre adevărata întrebare: **cine este El?** Toate întrebările noastre trădează boala necunoașterii Lui. Întrebarea de care avem

nevoie este însă: *cine este El?* Să ne lăsăm deși învinși de Isus, să ne lăsăm rușinați de El, să ne bucurăm când El va închide gura revoltei inimii noastre. Și apoi să-L lăsăm pe El să ne întrebe și să-L lăsăm să ne descopere marele adevăr de care avem atâta nevoie: El este Dumnezeu... iar noi suntem oameni. Da! aceasta e normalitatea: El să ne întrebe, și nu noi pe El? Oare cine este cel care pune întrebarea: stăpânul sau robul? El este stăpânul, iar noi suntem robii. Întrebările noastre vor scoate la iveală bolile noastre, iar întrebările Lui ne vor conduce către leacul vindecător!

(Extras din Matei Cap. 22)

Fariseii erau părinții spirituali ai poporului. Mesajele verbalizate de ei erau în bună parte corecte. Dar trăirea lor se abătea de la Lege. Ei învățau pe popor că Domnul este singurul Dumnezeu, că trebuie să se încreadă doar în Domnul și că trebuie să iubească pe Domnul cu toată inima lor. Dar ei făceau fapte bune de ochii lumii, și iubeau nu pe Domnul, ci slava și confortul lor în această lume. Ei se încredeau în oameni și în bogățiile acestei lumi. Mesajul rostit de ei era: *Iubiți-L pe Domnul și încredeți-vă în El!* Mesajul trăit de ei era: *iubiți-vă pe voi înșivă și încredeți-vă în ce se vede!* Mesajul rostit era corect. Și tocmai acest mesaj corect le dădea poziția de autoritate spirituală înaintea poporului. Poporul spunea: *ne învață bine, trebuie deci să-i urmăm!* Dar când îi urmau, nu urmau mesajul verbalizat, ci mesajul trăit de Farisei. Verbalizarea unui mesaj corect ne ajută să închidem ochii la încălcarea lui în viețile noastre. Predicăm atât de des despre IERTARE, încât nu mai vedem că păstrăm răceală în inimile noastre față de anumiți frați. Noi nu ne mai cercetăm viețile în lumina adevărului despre IERTARE. De ce? Pentru că NU E NEVOIE! Noi suntem DEJA de partea iertării. Toate predicile rostite despre iertare ne arată clar că noi suntem de partea iertării. De ce să ne cercetăm dacă cumva nu suntem împotriva ei? *Nu are sens!* ne spunem noi. Capacitatea de a ne minți pe noi înșine este înfiorătoare. Capacitatea de a nu vedea discrepanța între ce spunem și ce trăim este îngrozitoare. Nu doar că nu sesizăm discrepanța între ce spunem și ce trăim, dar această discrepanță ne ajută să creăm iluzia congruenței între fapte și vorbe. Verbalizarea valorilor morale este principalul mecanism de apărare al Fariseului prin care acesta își ascunde de sine încălcarea acestor valori morale în viața de zi cu zi. Ne-am aștepta ca cel care predică valorile morale să sesizeze mai repede discrepanțele dintre ce spune și ce face. Dar este exact invers. Cu cât predicăm mai des despre valorile morale, cu atât avem tendința să considerăm că noi suntem de partea lor, că deci le împlinim deja, și ne cercetăm mai puțin viața trăită în lumina lor. Mai există și o altă legitate. Ne e teamă de discrepante, de disonanțe. Tânjim după congruență. Și dacă ea nu există ne-o închipuim. Cineva își dorește natural congruență, consistență, coerență de sine între ce spunem și ce facem. Astfel, verbalizarea unor valori ne și poate ajuta să ne ajustăm trăirea după acele valori. Dar aceasta când acele valori sunt accesibile voinței umane! Dar dacă verbalizăm niște valori ABSOLUTE... atunci ce vom face? În mod evident, nu putem să ne ajustăm trăirea după acele valori. Dar avem nevoie de consistență de sine. Și atunci efectul este INVERS. Nu vom ajuta trăirea, ci percepția noastră asupra trăirii pentru a CREA CONGRUENȚA! Predic deci despre iubirea lui Dumnezeu cu toată INIMA! Apoi îmi pun problema să și-L iubesc pe

Dumnezeu cu toată inima. Încerc, mă străduiesc... dar nu reușesc. Absolutul poruncii rămâne departe de mine. Apare discrepanța. Dar eu tânjesc după congruență de sine. Și atunci ce pot să fac? Nu pot ÎMPLINI absolutul, dar pot modifica percepția mea asupra încercării mele de a atinge absolutul. Și atunci mă voi convinge că eu îl iubesc DEJA pe Dumnezeu cu toată inima... De fapt păstrez standardul poruncii rostite, dar scad standardul poruncii trăite. Și astfel scap de discrepanță. Să introducem în ecuație un al doilea personaj. Acesta nu predică iubirea de Dumnezeu cu tot sufletul. Nu apare deci nevoia congruenței așa de mare. În domeniul moral va fi deci mai leneș ca mine. Dacă mă compar cu el am evident performanțe morale mai mari. Nevoia de congruență m-a ajutat să accesez prin voința umană anumite performanțe morale vizibile. Dar spre deosebire de mine el poate fi mai onest cu el însuși și se poate vedea mai departe decât mine față de absolutul poruncii. El nu și-a propus și nici nu pretinde că Îl iubește pe Domnul cu tot sufletul. Astfel nu simte nevoia atât de mare să acopere RESTUL dintre el și ideal. Dar eu am predicat împlinirea idealului și am această nevoie care mă va împinge să modific percepția mea asupra RESTULUI dintre IDEAL și TRĂIREA MEA.

Dar ideea este că mereu va fi un MARE REST între idealul poruncii și TRĂIREA MEA. Coerența, consistența și congruența de sine se va împlini prin HAR și nu prin reducerea mentală a distanței dintre trăirea mea și idealul propus de Lege. Omul NEFĂȚARNIC nu este cel care face întru-totul ceea ce învață pe alții, ci cel care RECUNOAȘTE în mod ONEST față de ceilalți discrepanțele dintre trăirile sale și idealul predicat. El recunoaște aceste DISCREPANȚE nu pentru a motiva la complacere în neputință, ci pentru a înălța HARUL și nevoia de HAR: pe de o parte nevoia permanentă de sângele lui Isus care acoperă în mod continuu aceste discrepanțe, iar pe de altă parte nevoia de viața lui Hristos care poate produce o transformare treptată a vieții noastre după chipul și modelul propus de idealul poruncii. Mereu vor fi discrepanțe între ce predicăm și ce rostim. Reconcilierea nu se face nici prin scăderea standardelor în predicare, nici prin a ne convinge pe noi înșine că deja împlinim întru totul ce predicăm. Reconcilierea are loc prin recunoașterea onestă a discrepanțelor și prin înălțarea harului.

Fariseii verbalizau idealul poruncilor, dar pretindeau înaintea poporului că ei deja îl împlineau. De fapt ce ÎNVĂȚAU ei pe popor? Îi învățau FĂȚĂRNICIA. Fariseii erau experți în fățarnicie și predau poporului FĂȚĂRNICIA. De fapt teologia lor era ipocrizia. Ucenicii lor deveneau niște ipocriți mai mari. Și în mod înfiorător acest fenomen se întâmpla când ei predicau în sinagogi poporului împotriva fățarniciei, când predicau poporului că este un singur Dumnezeu și că Lui trebuie să i se închine, când predicau poporului că trebuie să-L iubească pe Domnul cu toată inima lor și pe aproapele lor ca pe tine însuși. Rodul acestor predici minunate despre Dumnezeu, rodul acestor predici perfecte din punct de vedere doctrinar era FĂȚĂRNICIA, și aceasta atât în inima predicatorilor, cât și în inima celor care ascultau. O predică impecabilă despre iubirea de Dumnezeu poate avea ca ROD FĂȚĂRNICIA și iubirea de sine! De ce? Unde e eroarea? Eroarea este următoarea: *cei care predicau mesajul o făceau de pe poziția celor care considerau că ei deja iubesc pe Domnul cu toată inima lor!* Dacă în adâncul inimii tale consideri că-l iubești DEJA pe Domnul cu toată inima ta și îți o predică cu acest îndemn, de fapt

PREDAI celorlalți FĂȚĂRNICIA! Și faci acest lucru CHIAR DACĂ NU verbalizezi celorlalți că tu deja faci acest lucru. Poți în acea predică să nu verbalizezi nimic despre tine, să nu dai nici un exemplu personal, dar tu tot vei transmite și mesajul fățarniciei. Transmiți în spirit. Percepția de sine va afecta predica. Mesajul nu poate fi despărțit de mesager. Vei transmite celorlalți că tu deja ai ajuns acolo... Deci se poate ajunge acolo! Deci pot și ei! Și astfel, vor ajunge și ei acolo... ca tine... prin fățarnicie.

Este absolut malefic cum o predică ce verbalizează un mesaj împotriva fățarniciei poate RODI în inima auditoriului tocmai fățarnicia!!! Aparent e absurd, e imposibil. Cum ar putea fi posibil acest lucru? Iată câteva lucruri ce trebuie să le facă cel care verbalizează un mesaj împotriva fățarniciei pentru a REUȘI performanța ca prin predica sa să cultive în inima auditoriului tocmai FĂȚĂRNICIA:

a) Prima abordare (legalism):

- Să creadă despre sine că el este vindecat de fățarnicie, că alții (și nu el însuși!!) sunt cei fățarnici.
- Să prezinte standardul poruncii de a nu fi fățarnic ca un standard accesibil pe care cei din auditoriu îl pot împlini acum și aici în urma predicii lui. De astăzi TREBUIE să renunțe total la fățarnicie!
- Să dea exemple extreme de fățarnicie pentru a ascunde astfel elementele subtile ale fățarniciei.
- Exemplele să-i vizeze pe ALȚII (lumea, alte confesiuni).
- Să prezinte îndemnul ca pe un ÎNDEMN pentru alții și nu ca pe o cercetare personală pentru sine.
- Să vorbească despre FĂȚĂRNICIA lui din TRECUT ...dar nicidecum despre cea DIN PREZENT....
- Să evite orice exemplu RECENT de fățarnicie din viața sa de credință.

b) A doua abordare (complacere):

- Să afirme că toți suntem de fapt fățarnici, că textul e pentru fiecare din noi... toți suntem la fel.. .o apă și un pământ.
- Să abunde cu exemple recente despre propria sa fățarnicie...
- Să insiste pe înălțimea standardului în ce privește OSNESTITATEA... și pe neputința noastră...

- Și să insiste pe HAR doar ca și dimensiune a sângelui lui Isus... doar prin iertarea lui Isus putem fi curățiți de fățarnicie....
- Să insiste că trebuie să ne recunoaștem mereu fățarnicia și să ne cerem iertare....
- DAR să omită ideea de vindecare ca PROCES, de necesitatea CREȘTERII permanente și reale în vindecare, de HAR care aduce nu doar iertarea, ci și TRANSFORMAREA efectivă a vieții....

Și menționez că ambele abordări nu trebuie să conțină SIMULTAN toate elementele precizate pentru a rodi fățarnicia în auditoriu. Dar ambele abordări vor cultiva în auditoriu fățarnicie. Prima va cultiva fățarnicia prin NEGARE, iar a doua prin COMPLACERE. Niciuna din ele nu predică HARUL. Harul e verbalizat de către cei doi vorbitori, dar nu este predicat. E mare diferență între a verbaliza și predica harul. Harul poate fi predicat doar de cel care efectiv TRĂIEȘTE zilnic prin HAR și face cunoscut fără teamă acest lucru fraților săi. Nu e ușor să predici HARUL (repet să PREDICI și nu să VERBALIZEZI harul!). Nu poți predica HARUL fără să te faci VULNERABILI. Trebuie să ai constant în tine însuți drumul de la extaz la agonie (Romani 7 - Romani 8) despre care am vorbit la finalul capitolului 22, și apoi să îl DEZVĂLUI cu discernământ fraților tăi. Dar cel mai important este să îl ai în mod autentic în viața ta. Dacă îl ai în mod autentic îl vei transmite altora chiar fără a-l VERBALIZA foarte mult. Căci CE TRĂIM se transmite altora! Și acest lucru e valabil și când ce TRĂIM este RĂU, dar și când ceea ce TRĂIM este BUN! Deci dacă trăim în HAR transmitem mesajul harului chiar fără să-l verbalizăm. Dar e nevoie și de verbalizare! Mesajul e complet când există și trăire și verbalizare, și când este o armonie între cele două. Armonia nu mai este realizată acum prin minciună, ci prin adevăr! Și să nu uităm că HARUL este un mesaj împotriva firii, și împotriva logicii umane. HARUL este cel mai greu mesaj de înțeles de către ființa umană decăzută. De aceea, nu e suficientă doar trăirea cuiva în har. E nevoie și de verbalizare curată a harului! Ca să predici harul deci trebuie să trăiești în har și apoi să vorbești cu maximă claritate și înțelepciune despre această trăire. Și frații tăi au nevoie să vadă CREȘTEREA TA în Hristos prin har. Ca să vadă această CREȘTERE au nevoie să vadă mai întâi NEVOIA TA DE CREȘTERE... că încă nu ai ajuns desăvârșit, că ai boli adânci care te chinuie și te domină. Au nevoie să vadă în tine un exemplu de onestitate cu tine însuși în lumina absolutelor divine. Dar nu doar atât. Au nevoie să vadă APOI și transformarea ta efectivă. Și vor vedea nu doar un om onest cu sine, ci un om onest cu sine care se transformă în mod real după chipul lui Hristos. Și vor ști că acest lucru e posibil doar prin har, prin același har care nu doar IARTĂ, ci și TRANSFORMĂ. Aceasta este o teologie completă a harului: moartea *și VIATA lui Hristos!*

O cât de greu este să predici harul! Dar dacă nu predici harul, cultivi FĂȚĂRNICIA! Nu este alternativă în Biserică! Legalism versus har, transformare prin har versus fățarnicie! Mă simt nevoit să îmi cer iertare Domnului pentru am verbalizat HARUL predicând FĂȚĂRNICIA! *Nu am știut, Doamne, ce să fac cu înălțimea standardelor poruncilor Tale! Nu știu ce să fac cu discrepanța dintre viața mea și idealul poruncilor Tale! Și am ales negarea adesea... și vrând*

nevrând am transmis acest lucru și fraților mei. Mi-a fost teamă să mă fac vulnerabil și am ascuns adesea harul care lucra în mine. Iartă-mă! Dar și vindecă-mă. O, Doamne!

Îmi dau seama că singurul care a predicat harul neumbrit a fost doar Fiul Tău. În mine este și har, dar și legalism. Vreau nu vreau, transmit un har umbrit. De aceea e obligatoriu pentru un predicator ca după fiecare predică să ceară Domnului iertare pentru umbrirea harului și să ceară har pentru auditoriu. Nădejdea predicatorului, lucrul care-i dă curaj să mai predice e tot harul. Și anume: încrederea în harul care va proteja auditoriului de umbrele legalismului transmise într-un fel sau altul față de cel ce predică. Soluția nu este să nu mai predicăm. Ci să învățăm să predicăm prin har, încrezându-ne și în acest domeniu în harul divin! În același timp este o provocare să creștem în har pentru a predică un har mai puțin umbrit. Evanghelia harului are IMPACT. Dar puterea depinde de CLARITATEA cu care e transmisă. Cu cât mesagerul trăiește mai mult și mai profund prin har, cu atât poate transmite și altora mai viu mesajul harului vindecător.

Marele pericol: să verbalizăm atât de mult nevoia trăirii prin har încât să credem că și trăim deja deplin prin har. Deja am folosit prea mult acest cuvânt în aceste comentarii... ce mai semnifică el pentru mintea mea... deja am scris și am verbalizat de atâtea ori despre trăirea prin har... în cursul studiului pe Matei... oare am reușit să mă conving că DEJA trăiesc prin har? Oare am creat în mine o NEVOIE de congruență între verbalizarea trăirii prin har și trăirea efectivă prin har? Oare am început deja să soluționez această nevoie convingându-mă pe mine că deja trăiesc prin har? Verbalizăm atât de des harul... până ne înstrăinăm de tot de el... oare sunt pe acest drum? Oare accept că fățarnicia și legalismului sunt cele mai adânci boli ale mele de care am nevoie să fiu curățit și mai profund, și mai profund... până la întâlnirea cu Domnul? Oare accept că am înțeles doar niște fațete ale trăirii prin har... și oare accept că din aceste puține fațete am început să pun și mai puțin în practică...? Oare înțeleg că însăși trăirea deplină prin har e un standard infinit pe care nu-l voi putea atinge niciodată, dar pe care trebuie să îl aprofundez mereu mai mult? Cât de bolnav mă simt... Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulțumiri fie aduse Fiului Său, Isus Hristos!

Dumnezeu ne cheamă la ONESTITATE vindecătoare. Suntem chemați să-L propovăduim pe Isus Hristos! Doar oare noi trăim ca El? Deci mereu va exista o discrepanță între mesajul proclamat (Isus Hristos!) și trăirea noastră... și nu vorbesc de acele discrepanțe izbitoare care vizează complacerea în acele păcate mari, rușinoase. Ci vorbesc de motivație, de atitudini, de discrepanța față de standardul care afirmă: Fiți desăvârșiți precum Tatăl este desăvârșit! Doar recunoașterea acestor discrepanțe față de noi înșine și față de ceilalți va activa harul vindecător și va oferi autenticitatea și credibilitatea mesajului nostru.

O mică aplicație: mărturia față de necredincioși. Ne dăm seama că mesajul nostru nu va avea impact dacă una spunem și alta facem, ca în zicala cu popa. Și în parte e adevărat. De aceea trebuie să ne dăm toate silințele să creștem în asemănare cu Domnul. Vom evita astfel acele discrepanțe izbitoare care compromit din start mesajul nostru. Dar dacă facem acest lucru vom

evita TOATE discrepanțele dintre mesaj și viața noastră? Nicidecum! Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Isus Hristos! Căci noi nu propovăduim o Evanghelie a Legii, ci a harului! Putem însă trăi marea minciună că mărturia noastră de la locul de muncă TREBUIE să fie perfectă pentru ca noi să fim cu adevărat lumină. Și dacă facem o greșală, intrăm în disperare și ne învinovățim că am stricat toată buna noastră mărturie! Dar e o mare minciună această perspectivă, și ea transmite o Evanghelie falsă, a neprihănitii personale și a capacității omului născut din nou de a împlini voia lui Dumnezeu în chip desăvârșit! Cei necredincioși au nevoie să vadă strădania noastră sinceră de a trăi ca și Hristos, dar și discrepanțele dintre viața noastră și Isus Hristos! Și au nevoie mai ales să vadă cum noi RECUNOAȘTEM aceste discrepanțe, dar nu pentru a ne complăce, ci pentru a căuta harul iertător și vindecător. Cei necredincioșii nu au nevoie de ILUZIA mărturiei noastre perfecte. Iacov ne spune clar că TOȚI greșim în multe feluri. Și nu se referă la acele abateri mari, vizibile, rușinoase care compromit din start mesajul nostru (trăirea în adulter, deturnarea de fonduri, complacerea în înjurături...), ci la acele abateri de la modelul desăvârșit care este Isus Hristos. Cei necredincioși deci au nevoie să ne vadă GREȘIND, și să vadă cum REACȚIONĂM față de propriile greșeli. Adică au nevoie să vadă cum apelăm la HAR. Au nevoie să vadă cum suntem eliberați de vinovăție prin HAR, dar și cum faci pași reali de vindecare prin HAR. Astfel vom recunoaște că am luat anumite decizii din MÂNDRIE... dar ei vor putea vedea și cum devenim prin HAR mai smeriți... și luăm din ce în ce mai rar acele decizii. Ei au nevoie să ne audă cum le spunem: *Iartă-mă!* și că facem aceste lucruri nu doar pentru lucruri GRAVE... ci și pentru cele mărunte.

E absurd să îți propui o mărturie fără pată. Ea e pătată din start. O mărturie de viață creștină congruentă cu Evanghelia harului nu este una perfectă (sau mai bine spus care pretinde a fi perfectă), ci una care își recunoaște greșelile (și pe cele mici și pe cele mari, și pe cele vizibile și pe cele ascunse) și apelează cu încredere la harul care deopotrivă ne iartă și ne schimbă! Și oare nu e logic? Ce păcătos ar fi atras de o comunitate de oameni perfecți? Eu nu aș fi atras deloc de o astfel de comunitate. Dar nu aș fi atras nici de o comunitate care nu e perfectă, dar pretinde a fi! Și nu aș fi atras nici de o comunitate care recunoaște că nu e perfectă și atât! Sufletul meu tânjește după o comunitate care recunoaște că nu e perfectă, dar este într-un proces real de vindecare în drumul spre idealul de neatins al perfecțiunii!

Deci ce înseamnă a fi LUMINĂ în lume? Lumina poate fi produsă doar de MIȘCARE, doar de CREȘTERE, doar de PROGRES. Dar ca să se producă acest PROGRES eu trebuie mai întâi să îmi recunosc RESTURILE și apoi să îmi dau toate silințele ca prin har să capăt vindecare. Acest PROGRES va produce LUMINA Evangheliei harului și NU LUMINA adusă de un om bun și moral. Și un om bun și moral LUMINEAZĂ în lumină. Dar oare vorbim de LUMINA Evangheliei harului? Lumina Evangheliei harului se activează în noi doar în măsura în care harul e activ în noi. Iată harul e activ în noi doar dacă suntem în această permanentă onestitate care duce la o vindecare și mai profundă. Deci LUMINA nu e produsă de MĂRIMEA PROGRESULUI, ci de REALIZAREA EFECTIVĂ a progresului. Nu realizarea progresului, ci PROCESUL (MIȘCAREA) realizării progresului înalță LUMINA Evangheliei harului. Despre

ce este vorba? Să comparăm mărturia unui nou născut la locul de muncă cu mărturia unui credincios ce are 10 ani de credință în Biserică. Al doilea are mai multe cunoștințe, mai multe argumente, și chiar un nivel de performanță morală mai ridicat. Are la activ multe deprinderi sfinte și multe vindecări sufletești realizate în cei 10 ani de credință prin Duhul Sfânt. El nu se mânia, nu intră în polemici agresive cu colegii săi etc. Dar are o problemă... s-a oprit din cucerirea țării. S-a relaxat. Este mulțumit cu nivelul de rodire prezent... nu mai vede resturi îngrijorătoare în trăirea sa... nu mai strigă disperat după har..., și inevitabil vorbește cu siguranța celui care ce spune și face... El nu mai sesizează în el însuși MARI discrepanțe între ce spune și ce trăiește... și inevitabil transmite acest lucru și celorlalți. Cel care de-abia s-a născut din nou: are multe obiceiuri păcătoase vizibile de care nu e vindecat (îi sare repede țandăra... se ia la ceartă cu colegii când le vorbește despre Hristos... nu are răspunsuri la multe întrebări...) dar recunoaște față de sine și față de ceilalți că este la început, că are multe curențe, și strigă cu disperare la harul care iartă ca să vindece! În el există MIȘCARE, PROGRES, DINAMISM.

Progresul deja realizat în 10 ani de credință de fratele său este mult mai mare. Dar progresul e static. E deja realizat, dar nu mai e în creștere, în mișcare. Este ca și cum am compara un ghem de pământ de 10 cm care este în continuă creștere, înălțare, cu un morman de pământ de 10 metri care nu mai crește în înălțime, care S-A OPRIT pur și simplu la înălțimea de 10 metri. Lumina nu e produsă de ÎNĂLȚIME, ci de procesul de ÎNĂLȚARE. Astfel ghemul de pământ luminează MAI MULT decât stavila de 10 metri. E adevărat că dacă stavila de 10 metri s-ar pune în MIȘCARE, dacă ar continua înălțarea ar atrage atenție mai mult decât ghemul de pământ în mișcare și ar lumina mai mult decât acesta. Dar acum stă pe loc. Deci Lumina Evangheliei se produce nu prin perfecțiunea noastră, ci prin MIȘCAREA noastră permanentă spre perfecțiune. Și dacă acest lucru se întâmplă ÎNLĂUNTRUL nostru nu se poate să nu luminăm! Și putem spori puterea luminii din noi arătând celorlalți acest proces al mișcării, fiind onești față de ceilalți cu privire la realitatea din lăuntrul nostru. Cei care ne laudă ca pe niște oameni minunați au nevoie să ne audă vorbind despre lupta noastră prin har cu egoismul și iubirea de sine din noi... au nevoie să vadă onestitatea noastră și față de greșelile mici, subtile....

Isus le spune ucenicilor în Matei 5 că ei sunt DEJA lumina lumii... dar știm ce nivel scăzut de înțelegere și rodire aveau ei în Matei 5. Cum de erau deja Lumina lumii? Pentru că erau în MIȘCARE spre Hristos, pentru că erau în TRANSFORMARE către Hristos... pentru că recunoșteau că Hristos le poate da ceva mai mult decât viața lor spirituală trăită în Israel înainte de a-L cunoaște pe Isus. Această mișcare către Isus producea în ei LUMINA!

Și ucenicii noștri din Biserică au nevoie să ne vadă greșind, au nevoie să înțeleagă că Dumnezeu lucrează prin noi în pofida greșelilor noastre, că nu perfecțiunea noastră ne face să primim binecuvântările divine. Au nevoie să vadă onestitatea noastră față de greșelile noastre mai mici și mai mari. Au nevoie să audă din partea noastră: Iartă-mă... Dar au nevoie să vadă și harul care ne vindecă. Căci nu vrem să le vestim nici o Evanghelie a perfecțiunii, dar nici o Evanghelie a complacerii în greșeli. Vrem să îi învățăm o Evanghelie a harului care iartă toate greșelile dar pentru a le VINDECA! Și bineînțeles... toate cu discernământ și echilibru. Domnul

să ne lumineze... Dar un lucru e clar - nu poți realiza o congruență între trăirea ta și Evanghelia harului fără să te faci VULNERABIL. Căci chiar dacă nu consideri că DEJA îl iubești pe Domnul cu toată inima, ceilalți care operează cu standardele diminuate ale neprihăniri personale te vor percepe ca unul care ai ajuns DEJA acolo unde ei tânjesc să ajungă. Deschizându-ți viața și făcându-le cunoscute falimentele tale interioare îi vei ajuta să înțeleagă minciuna Evangheliei Legii și-i vei conduce către Evanghelia harului. Nu va fi de ajuns ca să o verbalizezi clar, și ca tu să o trăiești. Va fi nevoie ca să îți deschizi inima ca frații tăi să vadă că tu o trăiești. Căci Evanghelia înseamnă o schimbare interioară, ea se propagă și în exterior, dar e interioară... Ceilalți vor avea acces la ea și în măsura în care te vei face vulnerabili și le vei vorbi despre bolile spirituale cu care te LUPȚI în prezent, acum și aici. Mă simt confortabil să vorbesc despre bolile cu care mă luptam în TRECUT, dar îmi vine greu să vorbesc despre BOLILE mele prezente... de ce? Pentru că așa mă fac vulnerabil, pentru că am făcut-o multe dăți și ceilalți nu m-au înțeles și mi-au dat sfaturi ieftine, pentru că m-au privit ca pe un ciudat, pentru că au spus și altora despre, pentru că au folosit acele informații împotriva mea. E adevărat că e nevoie de discernământ: ce spui... când să spui..., cui să-i spui? Isus a spus despre moartea Sa doar ucenicilor și le-a spus acest lucru în ultima parte a lucrării Sale. Dar oricum ar fi fost Isus s-a făcut vulnerabil. Cu atât mai mult trebuie să ne facem noi, ca Evanghelia harului verbalizată de buzele noastre să fie întărită în ochii celorlalți prin trăirea noastră... *Off... nu se poate altfel? Nu pot ocoli acest element al Evangheliei?... Nu este de-ajuns să îmi recunosc față de mine însumi bolile prezentului meu? Trebuie să vorbesc și altora despre ele?*

(Extras din Matei Cap. 23)

- Religiozitatea și Iubirea de Dumnezeu

Oare când ne gândim la lucrarea lui Isus de pe pământ, ce ne vine în minte? Nu mă refer la lucrarea ispășitoare de pe cruce, ci la lucrarea Sa de slujire de pe pământ de dinainte de cruce. Ce vedem la Isus? Un predicator desăvârșit, un făuritor de minuni, un învățător plin de înțelepciune? A fost mai mult decât atât. El a fost oglindirea slavei lui Dumnezeu. Și Ioan ne spune că ei au văzut această slavă! Dar cum a fost posibil să o vadă? Pentru că Isus a dezvoltat o relație interumană profundă cu ucenicii Săi. Esența lucrării Sale a constat în profunzimea relațiilor pe care Isus le-a dezvoltat cu ucenicii Săi. Înainte să moară, El le spune: *iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu!* Ucenicii fuseseră DEJA expuși unui model de la iubire desăvârșit, unei iubiri care s-a făcut cunoscută într-o relație atât de deschisă, de sinceră, de apropiată. Predicile și învățăturile lui Isus și-au avut rolul. Dar cadrul relațional au făcut ca mesajul predicilor să pătrundă adânc în inima ucenicilor. Mesajul vorbelor lui Isus s-a contopit cu mesajul vieții Sale, și acest mesaj complet, viu, a pătruns în inimile ucenicilor. Dar ca mesajul vieții Sale să poată fi citit, ca slava din El să poată fi contemplată de ucenici, a fost nevoie de un cadru relațional. Ucenicii nu au stat 3,5 ani lângă un predicator ambulant. Au stat lângă un prieten a cărui viață și inimă a fost ca o carte deschisă față de ucenici. Insist pe faptul că ei nu doar că au stat fizic aproape de Isus și l-au putut vedea pe Isus reacționând în diferite ipostaze. Și

acest lucru e un mare câștig. Dar a fost mai mult de atât! Isus nu doar că le-a oferit ucenicilor privilegiul de sta fizic lângă ei 3,5 ani, Isus a fost o carte deschisă pentru ei 3,5 ani. Nu a fost suficient să audă cuvintele lui Isus și să-L vadă pe Isus zi de zi cum reacționează în diferite situații. Au avut nevoie de o relație profundă cu Isus, de părtășie cu El, de înțelegerea stărilor Sale lăuntrice, de prietenia cu El, de comuniune cu El. Și aici e secretul vindecării, sursa vindecării, și anume în însăși apropierea inimii lor de inima lui Isus. Și pentru că era nevoie de o vindecare profundă, apropierea a fost profundă. Și această profunzime a apropierii relaționale dintre Isus și ucenici a fost costisitoare pentru Isus, pentru Cel sănătos. Și ucenicii au trecut prin imense provocări. Dar greul a fost dus de Cel sănătos. Și acest lucru atât de greu, atât de important, atât de costisitor și care reprezintă cheia vindecării ucenicilor și esența lucrării lui Isus, rămâne un lucru tainic, ascuns. El este așa de ascuns încât eu îl întrezăresc din Scripturi de-abia după peste 17 ani de studiu intens... Și ce este ascuns, nu este nici lăudat, nici apreciat. El rămâne ascuns. Predicile și învățăturile sunt vizibile și adesea apreciate. Dar ele reprezintă doar o formă de manifestare a iubirii. Însă esența iubirii este RELAȚIA, este apropierea relațională în ascuns, pe termen lung. Aceasta nu e spectaculoasă, pare la îndemâna oricui, nu produce rezultate vizibile imediate, rămâne ascunsă. Ca drept dovadă rămânem impresionați de predicile și replicile Mântuitorului, de minunile Sale și uităm să admirăm însăși esența lucrării Sale: relația vie, deschisă, vulnerabilă între El și ucenici. Eroii din istoria Bisericii sunt consemnați dacă au făcut ceva vizibil, spectaculos: formulări impresionante în predicare, mulți oameni care s-au întors prin ei la Domnul, un martiraj, o suferință extremă în prigoană, o teologie luminată... Dar nimeni nu primește lauri că și-a deschis viața și s-a făcut vulnerabil față de câțiva frați din Biserică, în care și-a investit cea mai mare parte din timp... Dar acolo e SLUJIREA, acolo e SMERIREA, acolo e JERTFA. Și predicarea face parte din slujire, dar e doar o mică parte din ea. Iar fără cealaltă sau fără esența relațională a slujirii, predicarea devine inefficientă, poate căpăta chiar efecte înșelătoare, vătămătoare.

Să ne cercetăm inimile. Cum arată slujirea noastră în Biserică? Cu ce completăm noi următoarea frază: *slujesc în Biserică prin* Nu putem exclude darurile, dar mare atenție să nu separăm darurile de esența cu care trebuie ele umplute. Esența e iubirea. Și iubirea nu înseamnă doar motivația cu care folosim darul, ci iubirea înseamnă și relație și vulnerabilitate. Tendința este să îți folosești darurile cu o motivație corectă și atât. E bine. Dar Isus ne provoacă la mai mult. Slujește cu darurile tale, cu motivația iubirii, dar în același timp **fii în relație** cu cei pe care-i slujești cu darurile tale. Fii o carte deschisă. Urmează modelul lui Isus. Isus relaționa cu oamenii. El nu doar a dat un sfat bun tânărului bogat. El a relaționat cu tânărul bogat. L-a privit, a căutat să-l înțeleagă, l-a iubit, s-a apropiat sufletește de El și din această stare i-a rosit acel sfat.

Dar ce înseamnă a relaționa? Ce înseamnă o relație? Ce înseamnă să fii o carte deschisă? Poți la fel de deschis cu toți? Ce faci când celălalt nu se deschide? Ce faci când celălalt nu intră în dansul relațional la care tu îl inviți? Câte relații profunde poți construi? Ce înseamnă calitatea unei relații? Cum crești în calitatea relațională? Ce este iubirea? Ce înseamnă să crești în iubire,

în dragoste? Care sunt semnele că ai crescut în dragoste? CUM crești în dragoste? Care e partea ta, care e partea Domnului?

În Efeseni 4 găsim acest concept: *a-L învăța pe Hristos*. Dar Hristos nu se poate învăța decât în relațiile din Trupul lui Hristos. În prima parte din Efeseni 4 Pavel ne descrie taina creșterii în dragoste în Trupul lui Hristos. Nu ne vorbește de studiul biblic, de grupurile de casă, de ucenicia om la om, etc., ci ne vorbește de metafora Trupului. Studiul biblic, grupurile de casă, ucenicia om la om reprezintă niște unelte, niște forme de manifestare a iubirii, un cadru pentru manifestarea iubirii, posibilele resurse pentru a crește în iubire. Dar rodul e iubirea iar creșterea se face prin Trupul lui Hristos. Ori Trupul lui Hristos ne trimite cu gândul la acele relații profunde, deschise despre care vorbim. Grupurile de casă, ucenicia om la om sunt forme care favorizează dezvoltarea acestor relații. Sunt forme înțelepte, chiar necesare dar nu și suficiente. Ele formează doar un cadru. Dar dezvoltarea relațională e mult mai mult decât acest cadru. Dezvoltarea relațională va ține de deschiderea fiecărui mădular. Și un rol cheie îl au liderii, căci ei vor da tonul. Observ următorul fenomen: un om se întoarce la Domnul; ascultă duminica o învățătură curată, participă la întâlnirile unui grup de casă, începe să se implice într-un grup de slujire, devine constant în deprinderi spirituale ca: studiul biblic, rugăciunea, postul, și totuși procesul creșterii sale nu e profund. Ce lipsește? Lipsește un cadru relațional profund care poate duce la vindecări profunde. Tot ce am scris mai sus e un cadru favorizant pentru relații profunde. Dar va ține atât de mădularul de care vorbim cât și de deschiderea fraților din jur pentru a se merge mai departe, adică pentru a se atinge dezvoltarea unor relații profunde. Un rol cheie îl va avea deschiderea fraților mai mari. Dar deschiderea lor nu va fi suficientă. Căci viața lor trebuie să fie în creștere prin har, iar ei să fie suficient de onești cu ei înșiși și cu ucenicii lor, pentru ca această deschidere să aducă sănătate și nu boală în inima ucenicului. O relație apropiată nu duce neapărat la vindecare. Este esențial cu CINE dezvolti această relație apropiată, ce sevă curge prin venele celui cu care dezvolti această relație. Ucenicii au mers către vindecare pentru că s-au apropiat de Cel sănătos. Cel sănătos nu mai este printre noi. Dar sunt frați mai sănătoși decât noi și sunt frați care nu lenevesc deloc în procesul însănătoșirii lor. Pe ei trebuie să îi căutăm. De ei trebuie să ne alipim. După cum spune și proverbul: *umblă cu cei înțelepți și te vei înțelepți și tu!* Îmi place verbul a UMBLA. Noe UMBLA cu Dumnezeu. La fel și noi trebuie să UMBLĂM cu cei înțelepți. Nu e suficient să le ascultăm predicile, să le citim cărțile. Avem nevoie să UMBLĂM cu ei. Și în măsura în care creștem vom putea dezvolta și noi relații de ucenicie, relații pentru vindecarea celorlalți. Avem nevoie și de frați mai mari și mai sănătoși dar și de frați mai mici și mai bolnavi decât noi. Avem nevoie să primim, dar și să dăruim. Avem nevoie să ne ciocnim și de sănătatea fraților dar și de bolilele lor. Avem nevoie să fim suportați, răbdați și duși în spate de alții, dar și să răbdăm, să suportăm, să ducem noi în spate pe alții. Avem nevoie de întreaga familie a lui Hristos și ea are nevoie de noi. Profunzimile chipului lui Hristos nu pot fi predate. Ele se pot descoperi și însuși doar într-un cadru relațional profund. Organizarea pe grupuri de casă, a uceniei om la om, e utilă dar nu e suficientă pentru ca taina vieții videcătoare să curgă cu putere prin Trupul lui Hristos. Mădularele strâns legate între ele, deci relațiile profunde dintre frați, iată cheia! Ne aducem aminte că Dumnezeu dorește ca noi să fim UNA. Deci mai mult

decât relații frumoase întemeiate pe respect și încredere. Să fim una. Și putem încerca acest lucru în mod practic cu cercul cel mai apropiat nouă, ca apoi să-l putem realiza prin Duhul față de Trupul Universal al lui Hristos. În măsura în care vom deveni una cu acei 12-20 de frați apropiați nouă, în această măsură vom putea deveni una prin Duhul cu Trupul Universal al lui Hristos. Iată ce frumos explică Pavel taina creșterii prin Trup în Efeseni 4:

1. Vă sfătuiesc, dar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o,
2. cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste
3. și căutați **să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.**
4. Este **un singur trup**, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.
5. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.
6. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, **care lucrează prin toți și care este în toți.**
7. Dar fiecare din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.
8. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.”
9. Și acest: „S-a suit” ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului?
10. Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile ca să umple toate lucrurile.
11. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători,
12. pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,
13. până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;
14. ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire;
15. ci, credincioși adevărului, **în dragoste**, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.
16. **Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste**

TOT trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură. Observăm că această creștere spirituală este **ÎMPREUNĂ**. TOT trupul crește. Această creștere depinde de ceea ce dă **FIECARE** încheietură. Și creșterea mai depinde de **LEGĂTURILE** dintre mădulare. Trupul trebuie să fie **bine încheșat și strâns legat** pentru ca să se poată produce creșterea. Viața care curge din Hristos curge către un mădular prin celălalte mădulare. E nevoie ca să fie o strânsă apropiere între mădulare pentru ca **VIAȚA** să curgă. Și aici vorbim despre taina de a fi una, despre acele relații deschise, profunde, dar care nu sunt un scop în sine, ci sunt închinare gloriei lui Hristos. Și în acest context observăm că rolul apostolilor, al păstorilor, al învățătorilor, nu se

reduce la a ține conferințe, seminarii, etc. Ei trebuie să dezvolte acele relații profunde, singurele prin care viața lui Hristos poate curge către turma pe care o slujesc și singurele prin care viața lui Hristos poate rămâne și crește în ei. Evanghelia Îl privește pe Fiul Său. Evanghelia privește o Persoană. Ea privește o Persoană Relațională. Ea privește frumusețea relației dintre Fiul și Tatăl pe care Dumnezeu vrea să o întrupeze în Biserică. Cum s-ar putea deci învăța Evanghelia decât într-un cadru relațional profund? Iar învățarea Evangheliei durează toată viața!

Iubirea cristică este cel mai greu lucru de învățat. Învățăm destul de repede să luptăm cu anumite păcate, să slujim după dar, să predicăm, să facem studiu biblic, să organizăm evenimente de evanghelizare, să verbalizăm mesajul crucii, să moderăm grupuri de casă, să organizăm tabere creștine, să ne rugăm etc. Dar oare aceasta înseamnă că am învățat să iubim? Ne însușim atât de ușor formele prin care iubirea se manifestă, dar atât de greu ne îmbrăcăm cu iubirea lui Hristos. Creștem în cunoștințe, în deprinderi sfinte, în activități de slujire, creștem numeric, creștem în numărul de evenimente organizate. Dar înseamnă oare că am și crescut în iubire? Iubirea este cel mai greu lucru de învățat pentru ființa umană. Și e normal să fie așa. Căci Dumnezeu este iubire, iar prin cădere am pierdut tocmai această esență divină. Suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Esența slavei lui Dumnezeu e iubirea Sa. Suntem înstrăinați de iubire. Iubirea este lucrul cel mai straniu pentru ființa umană. Ea se opune firii umane. Și vorbim aici de iubirea cristică și nu de dimensiunile pământești ale iubirii care sunt total străine de ADN-ul iubirii divine. Tot ce facem e INUTIL dacă nu facem din dragoste, dacă nu rodește dragoste și dacă nu duce la creșterea în dragoste. Toată creșterea noastră în sfințire, în activități de slujire, în cunoaștere, etc... e zero. Ce e iubirea? Cum arăta ea? Și mai ales cum se crește în ea? Privește la ultimile două luni de zile din viața ta? Ai crescut în IUBIRE? Iată întrebarea... singura întrebare. Iubirea poate rămâne vie, poate supraviețui rutinei și formalismului religios, doar dacă e în CREȘTERE. Dacă am un anumit nivel sincer, real al iubirii, realizat de Duhul Sfânt în mine, el se va ofili dacă nu crește. Da, constanța, consecvența este esențială. Dar dacă nu sunt ÎN CREȘTERE, constanța va duce la plafonare și moarte. Nu poți crește în iubire la un nou nivel dacă nu ești constant în nivelul prezent al iubirii tale. Dar dacă rămâi prea multă vreme constant la nivelul iubirii prezente, această constanță va duce la rutină, la plafonare, la religiozitate, la ofilirea iubirii. A-l iubi pe Dumnezeu înseamnă de fapt a-L iubi din ce în ce mai mult. Este singurul mod în care poți iubi în mod autentic un Dumnezeu Infinit. A-ți iubi frații cum i-a iubit Hristos înseamnă de fapt a crește mereu spre iubirea cristică pe care nu o vei atinge niciodată. Deci fără să neglijăm importanța consecvenței în viața spirituală, insistăm pe nevoia de creștere, și nevoia de creștere în iubire. Revenim la întrebarea de mai sus. Și să luăm nu ultimele două luni, ci ultimile patru luni. Am crescut în iubire? Dacă nu, ceva nu este în regulă. Ceva este profund bolnav în relația mea cu Domnul. Ceva nu este în regulă. Poate ținta vieții mele nu este creșterea în iubire și dacă nu căutăm creșterea în iubire, cu siguranță că nu o vom găsi. Poate am o definiție falsă despre iubire, poate am scăzut standardele și consider că deja iubesc, că deja am atins un nivel acceptabil al iubirii pe care trebuie doar să îl repet la infinit. Poate am renunțat la anumite dimensiuni ale iubirii pentru că am încercat să iubesc prin puterea mea și suferința m-a copleșit. Poate încă nu știu că a iubi este cel mai PERICULOS și RISCANT lucru, cel mai greu

și mai complicat pentru ființa umană. Poate încă nu am început să iubesc prin puterea lui Dumnezeu. Poate confund iubirea cu formele ei și cu repetarea la nesfârșit ale unor activități de slujire. Poate mă ascund după anumite daruri pentru a evita confruntarea cu sărăcia mea în ce privește esența. Poate că nu trăiesc zilnic neputința din Romani 7 în raport cu porunca iubirii. Poate nu înțeleg necesitatea creșterii continue în iubire. Poate nu știu cum se crește în iubire. O, sunt atâtea cauze care pot explica blocajul meu. Dar nu ceva de neglijat. Dacă această creștere nu se produce, e vorba de ceva FUNDAMENTAL care e stricat în raportarea mea la Dumnezeu. Căci singurul lucru pe care Dumnezeu Îl așteaptă de la mine e creșterea în iubire. Dacă nu sunt în această așteptare divină, sunt pe nicăieri, bâjbâi în întuneric, rătăcesc. Da, o rătăcire poate fi mai mare decât alta, dar tot rătăcire se numește. Ce folos că ai toate ingredientele necesare apariției rodului, și anume sfințire, studiu biblic, cunoaștere, grupuri de casă, deprinderi spirituale, slujire după dar, relații, dacă nu apare RODUL, și anume creșterea în iubire? La ce folos?

Iată ce le scrie Pavel Tesalonicenilor:

12. Domnul să vă facă să **creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții** și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi,

13. ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi.

(1 Tes.3:12-13)

Petru ne explică faptul că a crește mereu în dragoste e o poruncă și această creștere este garanția că rămânem în Hristos, că suntem copiii Lui, că suntem sub protecția Lui pe drumul mântuirii:

3. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui,

4. prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.

5. **De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți** cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința;

6. cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia;

7. cu evlavia, dragostea de frați; **cu dragostea de frați, iubirea de oameni.**

8. Căci, **dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori** în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.

9. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate.

10. De aceea, fraților, **căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră**; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată.

11. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Iată câteva semne care ar sugera că te aflii pe drumul iubirii:

- Preocuparea majoră pentru fiecare zi este să iubești, formele iubirii sunt secundare; ești preocupat să urmărești esența.
- Evaluarea zilei, a săptămânii, a anului, a vieții tale este făcută în lumina singurului rod pe care Dumnezeu îl așteaptă: creșterea în iubirea cristică.
- Oferi o atenție la fel de mare motivației acțiunilor pe care le faci ca și pe cea dăruită acțiunilor înfăptuite. *De ce faci ceea ce faci!* devine la fel de important ca CEEA ce faci.
- Oamenii cu care te întâlnești devin mai importanți decât proiectele și obiectivele zilei, decât îndeplinirea sarcinilor, a dead-line-urilor.
- Oamenii devin obiectivele zilei. Agenda ta se confundă cu oamenii cu care te întâlnești.
- Întâlnirea cu un om, schimbarea unor vorbe, devine ceva sacru, magic, ceva magic; timpul stă pe loc, graba dispare... nu poți iubi în grabă...
- Ai mereu în minte lucruri NOI, fascinante despre iubirea lui Cristos, pe care nu-L știuseși până în prezent.
- Încerci în mod practic să integrezi aceste lucruri NOI în modul tău de a iubi... Descoperi de exemplu că o caracteristică a iubirii cristice era aceea de a Se face vulnerabil față de ucenicii Lui; și începi să te faci și tu mai vulnerabil față de apropiații tăi, faci pași concreți în a-ți deschide cartea sufletului tău către ceilalți.
- În încercările concrete de mai sus chemi puterea și harul lui Dumnezeu.
- În încercările de mai sus greșești adesea, îți vezi clar limitele, încerci din nou... experimentezi disperarea și conștientizarea neputinței din Romani 7... și strigi cu disperare după har.
- În acest proces, înțelegi că încercările care vin sunt atacurile celui rău care vor să te abată de la rodirea în dragoste, dar știi că tocmai prin aceste încercări poți primi harul după care ai strigat cu disperare pentru a iubi mai mult; vezi încercarea ca pe operație a cărui sfârșit va fi tocmai o rodire mai bogată în dragoste; operația poate fi mai lungă sau mai scurtă, poate avea mai multe faze, se poate repeta; ea presupune adesea un context relațional ostil, dificil; primirea harului de a iubi mai mult vine cel mai adesea prin aceste încercări - le primim deci cu drag, încercăm să rămânem credincioși Domnului și să iubim prin El atât cât putem, conform cu limitele iubirii noastre; și în această zbatere în har, se produce lărgirea inimii... rodul.

- Apar noi roade, noi dimensiuni ale rodului, vindecări vizibile în relații, iertări profunde a celor care ne-au greșit, noi oameni bolnavi primiți în inima noastră, mai mulți oaspeți în casa sufletului nostru, noi sentimente, atitudini orientate către ceilalți; apare inevitabil surpriza - devenim surpriniși de noi înșine; chipul lui Hristos care se dezvoltă în noi ne ia prin surprindere, căci vedem cu claritate că acel lucrul nou din El nu era în noi. Știm că nu noi suntem cei care iubim astfel, ci El. Privim apoi spre ce era în trecut și ni se pare ca un străin rătăcit... și știm că schimbarea nu a venit de la noi, căci știm că noi nu eram și nu puteam deveni așa. Știm că această creștere în iubire a venit de la El.
- Înnoirea iubirii din noi este văzută de ceilalți; poate nu de toți și desigur nu este plăcută tuturor, și nici confirmată de toți. Dar frații sinceri în Hristos, care se află și ei în creștere, ei vor vedea roada iubirii din noi, se vor bucura, vor da slavă Domnului, ne vor încuraja, vor deveni provocați să crească și ei mai mult în iubire.
- Cei din jurul tău încep să își schimbe percepția despre tine; nu mai ești omul corect, ci devii omul bun, iubitor. Trăsătura centrală cu care ei te asociază se modifică: nu perseverența, nu constanța sau altceva le atrage atenția, ci felul tău de a iubi; nu te mai asociază cu profesia sau darurile tale, ci cu modul tău de a iubi. Primul cuvânt care le vine în minte când se gândesc la tine nu mai este sfințenia, cunoașterea, profesia, darurile tale de cântăreț, păstor, învățător, ci bunătatea sau răbdarea. Timpul trece și pentru oamenii de bine care nu te-au închis pe veci într-un borcănel format din primele impresii despre tine, lucrurile devin din ce în ce mai clare: nu mai ești un om de altă religie sau unul care impresionează prin cunoștințele sale; nu ești doar un om civilizată sau politicoș, nu ești un misionar, un propovăduitor al unei doctrine sau apologetul care închide gura la toți, ci ești omul care iubește. Viața ta începe să se asemene din ce în ce mai mult cu mesajul iubirii care e pe buzele tale.

Și dacă nu ești pe acest drum... oprește-te. Lasă deoparte doctrina, studiul biblic, slujirea în Biserică, formele și cadrul iubirii. Da, oprește-te! Reconsideră-ți întreaga viață! Recunoaște că ceva ESENȚIAL este bolnav în relația ta cu Domnul. Evadează din delirul religios în care trăiești, așază-te în genunchi și strigă după Lumină de sus. Și Domnul iubirii te va învăța apoi toate lucrurile.

(Extras din Matei Cap. 23)

- Fățarnicele

Urmează apoi 8 vaiete. Fiecare vaiet evidențiază o față specifică a fățarniciei. Multe din aceste fațăete le-am surprins deja când am comentat primele 12 versete. Primul vaiet incriminează faptul că Fariseii, nu doar că nu intră în Împărăție, dar închid Împărăția și altora care vor să intre în ea. Fățarnicia are o imensă gravitate. Ea nu este o simplă greșală, o boală spirituală printre

alte boli. Fățărnicia este incompatibilă cu poarta îngustă și calea îngustă care duce spre Împărăția cerurilor. Poarta îngustă este poarta onestității și a smereniei. Drumul îngust, drumul harului, este drumul onestității și al smereniei. Cel ce pășește pe drumul mântuirii recunoaște cu smerenie discrepanțele dintre ce propovăduiește și ce face. Și recunoaște acest lucru nu pentru a se complăce, ci căutând mereu harul vindecător care-l poate transforma în mod real, și care micșorează discrepanța dintre ce spune și ce face. El refuză atât calea negării, cât și calea complacerii. El lasă standardele divine acolo unde sunt. Le redescoperă mereu, și descoperă astfel noi boli, noi curențe, noi resturi. El recunoaște acest lucru față de sine și față de ceilalți, și caută alături de frații săi harul aducător de viață. Onestitatea este o caracteristică cheie, fundamentală, indispensabilă pentru drumul mântuirii. Ori fățărnicia este opusul onestității. Fățărnicia în esența ei ne scoate din spațiul mântuirii, din spațiul harului. Iată de ce lupta cu boala fățărniciei este o prioritate. Boala aceasta e adâncă în noi. Lupta va fi până la sfârșit. Dar complacerea nu este o soluție. Boala fățărniciei limitează lucrarea harului în noi. Vindecarea de fățărnicie mărește lucrarea harului în noi. Există multe niveluri ale fățărniciei. Există deci și multe niveluri ale vindecării și implicit multe niveluri ale lucrării harului în noi.

Fățărnicia deci, limitează lucrarea harului în noi, și netratată continuu poate să ne scoată efectiv din spațiul harului. Dar efectele nu ne privesc doar pe noi, ci și pe ceilalți de lângă noi. Fățărnicia mea nu limitează doar lucrarea harului în mine, dar și în cei apropiați mie! Deosebim nuanțele. Biblia operează adesea cu exemple extreme ca să vedem mai clar legitățile spirituale. Dar folosirea extremelor nu anulează nuanțele din practică. Astfel, când citim versetul 13 găsim un exemplu extrem. În Farisei boala fățărniciei era cronică, era netratată deloc, era o dominantă în trăirea lor. Astfel, ei erau pe drumul pierzării și duceau și pe alții la pierzare. Noi, copiii Domnului, nu suntem în această realitate înfiorătoare. Dar nu înseamnă că v.13 nu este relevant pentru noi. Dar relevanța nu vizează doar POSIBILITATEA reală ca și noi să ajungem în această stare de fățărnicie cronică. Relevanța vizează PREZENTUL NOSTRU. Acum și aici fățărnicia ascunsă, nevindecată, netratată din mine îmi limitează accesul la har. Și această limită nu mă vizează doar pe mine, ci ea se așează și asupra ucenicilor mei, asupra celor pe care-i slujesc. Astfel am o dublă motivație să continui drumul vindecării de fățărnicie. Vreau ca puterea harului să nu se ofilească în mine, ci să crească mult, mult de tot spre slava Domnului! Dar vreau ca puterea Domnului să nu se ofilească, ci să crească mult de tot și în cei pe care-i slujesc! Deci nu e vorba doar de mine, ci și de copiii scumpi ai Domnului pentru care a murit Hristos! Acest lucru mă motivează și mai mult să descopăr calea onestității. Iar lucrul care mă sperie cel mai mult, este că pot bloca accesul la un har mai mare și față de cei sinceri, care VOR să pășească în Împărăție!

Cum anume fățărnicia mentorului închide Împărăția (fie intrarea efectivă în Împărăție, fie un acces mai mare la realitatea Împărăției) ucenicilor sau apropiaților săi? Fariseii erau lideri spirituali, erau învățători, mentori ai poporului. Ei deci pretindeau că arată calea spre Împărăție. Faptul că rosteau doctrine corecte, că se afixau neprihăniți și că în viața lor lipseau acele imoralități grave, și deci acele discrepanțe evidente între ce spuneau și ce trăiau, deci toate

acestea la un loc, făceau ca ei să fie credibili față de popor, ca ei să fie percepuți de aceștia ca autorități spirituale autentice. Și atunci, dacă un om sincer era cercetat de Domnul și vroia să-și schimbe viața și să se apropie de Dumnezeu, cerea ajutor Fariseilor. Și ce urma? Fariseii îi învățau prin felul lor de a fi FĂȚĂRNICIA. Și am explicat acest proces sinistru de predare a fățărniciei când am comentat primele 12 versete. Mesajul verbalizat de Farisei (iubirea de Dumnezeu) cu mesajul trăit de ei (iubirea de sine) se combinau cu ajutorul faptului că Fariseii pretindeau că ei deja iubesc pe Domnul și formau cea mai periculoasă erezie și anume FĂȚĂRNICIA. Și stropul de sinceritate și onestitate care a împins pe acel om din popor să ceară ajutorul Fariseilor avea să fie încet și pe ascuns ucis de fățărnicia care se dezvoltă în el prin intermediul relației cu Mentorul său spiritual. Astfel, Fariseii, nu doar că nu intrau în Împărăție, dar nu lăsau să intre nici pe căutătorii sinceri de Dumnezeu. Căutătorul sincer de Dumnezeu are nevoie de un mentor. Intrarea în Împărăție este un proces complex. Ai nevoie de un călăuzitor. Nu te poți lipsi de el. Dar acest călăuzitor îți poate bloca efectiv intrarea în Împărăție în ciuda sincerității tale. Și atunci ce este de făcut? Unde mai este dreptatea lui Dumnezeu? Unde mai este promisiunea că cel ce caută sincer îl va găsi pe Domnul? Ce vină are acel om sincer din popor? În mod cert nu-I putem cere să aibă discernământul lui Hristos în înțelegerea Fariseilor. Poate este un vameș care iese din păcate adânci și vrea să se întoarcă la Domnul. El nu are cum să înțeleagă fățărnicia ascunsă a fariseilor... Nu are deci cum să se ferească de aceste călăuze oarbe. Deci ce vină are el?

Înainte de a propune niște răspunsuri ale întrebărilor de mai sus, să analizăm cum se aplică legitățile de mai sus în interiorul Bisericii. Eu sunt un copil al lui Dumnezeu. Sunt în Împărăție. Am un nivel de onestitate care impune un anumit nivel de accesare a harului. Un frate mai mic din Biserică dorește sincer să acceseze mai mult har. Îmi cere ajutorul. Eu încerc să îl ajut. Verbalizez corect învățătura despre legitățile harului. Dar viața mea este marcată de o lipsă de onestitate. Eu îi vorbesc ca unul care am și accesat acel nivel al harului pe care-l propovăduiesc. Ucenicul care privește în primul rând la CINE SUNT și apoi la CE SPUN, va considera că nivelul superior de har pe care-l propovăduiesc este cel deja trăit de mine. Și va urma drumul propus de viața mea. Și va prelua din viața mea acea dimensiune a onestității. Deci în loc să-l conduc spre o accesare mai mare a harului, îi blochez drumul spre un har mai îmbelșugat prin limita impusă de lipsa mea de onestitate. Cu cât sunt mai onest față de mine însumi, cu atât voi putea fi mai onest față de ceilalți și voi putea limita mai puțin accesul acestora la un har și mai îmbelșugat. Fratele mai mic nu are nevoie doar de o verbalizare corectă a doctrinelor despre har, ci și de o susținere a acestui mesaj prin viața trăită. Între ce spun și ce vorbesc trebuie să fie o congruență. Congruența nu se realizează prin perfecțiunea vieții mele, ci prin ONESTITATEA ei. Cu cât sunt mai onest, cu atât mesajul viu al harului pătrunde mai adânc în inima ucenicului meu. Iar un element esențial de onestitate atunci când învăț pe cineva trăirea prin har, este recunoașterea faptului că eu încă învăț să trăiesc prin har. Onestitatea nu constă doar în a-I arăta deschis că încă nu împlinesc standardele înalte ale poruncii iubirii, ci și în a-I arăta că încă nu împlinesc porunca de a trăi prin har, că încă mă sperii când ies la iveală anumite boli, că încă mă zbat în negare în anumite domenii ale vieții. Astfel, el va putea pricepe că

ONESTITATEA nu este o problemă care se rezolvă acum și aici printr-un moment de ILUMINARE, ci că este o luptă de o viață, o luptă grea, complexă, subtilă ascunsă, care trebuie să ducă la o vindecare continuă.

Se cuvine să mă opresc și să-mi cer iertare fraților mai mici pe care i-am păgubit (și încă îi păgubesc) de accesarea unui har mai îmbelșugat prin limitele onestității mele. Negându-mi propriile boli și slăbiciuni am umbrit și denaturat mesajul harului, și am încurajat calea legalismului ascuns. Doamne, iartă-mă! Și ce pot face acum? Oare acum sunt pe deplin vindecat? Simt că de-abia încep să fiu onest cu mine însumi. Dar vindecarea e un proces. Nu pot deveni peste noapte ceea ce mi-aș dori să devin. Voi continua deci să slujesc în pofida bolilor mele care denaturează mesajul harului, dar căutând să mă vindec de ele. Tocmai mișcarea, vindecarea, va aduce autenticitate mesajului rostit. Iar resturile, umbrele, le las în grija sângelui și harului Domnului nostru Isus Hristos!

Revenim la acel om sincer din norod? Ce se va întâmpla cu el? Dumnezeu, în bunătatea Lui îi va oferi și intersecția cu un alt Mentor, care trăiește harul și vestește harul. Și Dumnezeu va face să se vadă clar diferența dintre cei doi Mentori. Și acel om va fi pus în fața unei alegeri. Dacă va fi sincer până la capăt, va alege Mentorul harului și va ieși de sub autoritatea Mentorului Legalist. Oare Ioan Botezătorul și Isus Însuși nu au reprezentat acest Mentor nou, autentic și alternativa la legalismul și fărănicia Fariseilor? Acesta era și rolul proorocului în Israel. Când liderii religioși alegeau calea fărăniciei, Dumnezeu ridica noi autorități. Deci observăm că Dumnezeu nu renunța la relații, la relația cu un mentor pentru a realiza apropierea omului sincer din norod de Sine. Soluția sa constă în a-l intersecta pe cel sincer și cu un alt tip de Mentor. Și diferența dintre cei doi Mentori va fi evidentă. Până a-l cunoaște pe al doilea Mentor, primul părea cel autentic. Dar când acel om îl cunoaște și pe al doilea Mentor, prin contrast începe să deosebească erorile primului Mentor. Și va înțelege că cei doi Mentori prezintă de fapt drumuri total diferite. Nu e o mică, ci o MARE diferență între ei. Întunericul ce părea Lumină se vede un întuneric dens alături de Lumina cea adevărată. Fărănicia este deci cel mai bine demascată printr-un model de onestitate. Mentorul fărănic transmise prin viața lui mesajul că deja este, că el deja a ajuns. Mentorul onest transmite prin viața lui mesajul că este încă bolnav, că încă învață harul, vindecarea, iubirea. Contrastul e izbitor. Sunt două drumuri diferite. Dar care o fi drumul corect? - se întreabă acum căutătorul de Dumnezeu. O analiză sinceră, rațională și onestă îi arată CLAR că drumul adevărat este drumul onestității. O simplă meditație asupra celei mai mari porunci îi arată că primul mentor trăiește în negare și minciună și că al doilea trăiește în adevăr.

Harul nu poate fi învățat decât în relații. Vrei să aprofundezi harul, caută un anumit tip de relație. Nu orice relație te va învăța harul. Sunt mulți credincioși, cu diferite boli. Sunt credincioși care trăiesc în complacere și negare sau care s-au mulțumit cu un anumit nivel al onestității. O relație profundă și apropiată cu aceștia te va putea chiar îndepărta de har. Ține de fiecare credincios să caute în Trupul lui Hristos acei frați mai mari, acei mentori care să-I apropie de har. Și cine se aseamănă se adună. Vorbesc de acele relații apropiate, care sunt limitate și care ne modelează ființa. În afara relațiilor profunde nu poți crește. Dar dacă dezvolți relații apropiate

nu înseamnă că vei și crește în har. Depinde cu cine dezvoltă aceste relații și cum le dezvoltă. Isus Însuși nu a tras cu banul când și-a ales 12 ucenici. El a stat toată noaptea în rugăciune. A căutat un anumit profil, un anumit aluat. Dacă acest lucru e valabil în procesul alegerii ucenicilor, atunci cu atât mai mult trebuie să fie în alegerea mentorului sau a fraților mai mari de la care vrem să învățăm. Sunt mai multe întrebări cheie:

- Ce vrei să înveți? Ce cauți de fapt?
- Conștientizezi că ceea ce vrei să înveți poți învăța doar într-un cadru relațional? Conștientizezi că ai nevoie și de frați mai mari și de frați mai mici în acest proces de învățare?
- Mentorul care te cheamă sau spre care te îndrepti, ce își propune să te învețe? Vrea să te învețe poruncile, vrea să te învețe să devii un om moral, vrea să te învețe teologie, vrea să te învețe să faci evanghelizare, să slujești un grup de casă SAU vrea să te învețe **creșterea permanentă în iubirea cristică prin harul ce se revarsă din plin pe drumul onestității**? Căci aceasta înseamnă cu totul altceva față de lucrurile enumerate mai sus!
- Dar de fapt tu ce cauți, ce vrei să înveți? Sau nu mai cauți nimic? Nu mai vrei să înveți ceva pentru că deja știi? Nu mai ai nevoie de mentori, de frați mai mari?
- Sau dacă vrei să înveți ceva pe frații mai mici, ce îți propui de fapt? Să spunem că un frate mai mic de-abia s-a întors la Domnul. Ce vrei să-l înveți de fapt? Unde vrei să îl aduci? Ce îți propui? Vrei doar să-l înveți niște deprinderi spirituale, doar să răspundă bine prietenilor credincioși care-l contestă, doar să se vindece de anumite boli spirituale clasice? E bine... nu e rău... dar nu e de-ajuns. Chemarea este să-l înveți HRISTOS, să-l predai pe Hristos, creșterea în asemănarea cu Hristos prin taina harului. Ori acesta e cu totul altceva Ucenicul tău își poate forma anumite deprinderi sfinte, poate scăpa de anumite păcate, poate acumula cunoștințe adevărate...și totuși să învețe atât de puțin din creșterea în iubire prin har.
- Dacă îți propui acest lucru, trebuie să dezvolti o relație apropiată în care să te deschizi, în care să te faci (cu discerământ desigur) vulnerabil, prin care ucenicul tău să vadă onestitatea ta, carențele tale dar și progresul tău în vindecare. Ucenicul tău are nevoie să te vadă cum greșești. El are nevoie să te vadă și cum te schimbi prin har și cum nu te mulțumești cu un nivel al transformării, ci continui alergarea. Are nevoie să simtă roada iubirii din viața ta și să vadă preocuparea ta esențială de A IUBI și de a crește în IUBIRE. Are nevoie să vadă cum reacționezi tu când el îți greșește. Are nevoie nu doar să audă despre harul iertării, ci să-l vadă curgând prin tine. Și pentru aceasta trebuie să-I oferi libertatea să-ți greșească. Trebuie să-I oferi acea apropiere în care te va răni. Lucrul de care ne temem cel mai mult în procesul uceniciei este GREȘEALA. Mentorul se teme să NU GREȘEASCĂ față de ucenic pentru a nu compromite mesajul!!! De asemenea se teme și de RĂNILE pe care i le poate produce ucenicul. Ucenicul de asemenea se teme de propriile sale greșeli care-l vor dezamăgi pe

mentor și-I vor aduce respingere din partea lui. Și se vor proteja de greșeală prin negare, prin lipsă de deschidere, prin distanță relațională, prin evitarea apropierii și a vulnerabilității în relație. Dar în mod paradoxal TOCMAI aceste greșeli de care ei se tem foarte mult fac posibilă predarea harului! Fără aceste GREȘELI harul nu poate fi învățat, predat, aprofundat. Și nu vorbim de complacere în greșeli sau de acele abuzuri spirituale, ci de acele greșeli inevitabile din apropierea dintre doi bolnavi care caută mai multă vindecare. Tocmai lucrul de care cei doi se tem cel mai mult este CHEIA procesului de învățare. GREȘEALA devine astfel una din cele mai minunate oportunități de ÎNVĂȚARE, atât greșeala ucenicului, cât și cea a mentorului! Ucenicul are nevoie să vadă că mentorul nu-l respinge dacă el greșește, chiar dacă el repetă de multe ori greșeala. Ideea de acceptare, de iubire necondiționată, de iertare, nu este o noțiune abstractă. Este ceva viu, ceva real, ceva palpabil. Ucenicul poate înțelege prin relația vie cu mentorul ceva din profunzimea harului divin. Și mentorul e ONEST să-i spună prin vorbă și prin faptă că el reflectă doar o palidă dimensiune a harului. Deci dacă iubirea mentorului este așa profundă și frumoasă, cum trebuie să fie iubirea Marelui Mentor! Și ucenicul are nevoie să vadă pe Mentor greșind, tocmai pentru a nu confunda harul din viața mentorului cu însuși harul absolut. Ucenicul trebuie să vadă că Mentorul este și el bolnav. Astfel, viața sa reflectă ceva din absolutul harului și al iubirii, dar desăvârșirea este cu mult mai mult decât ce se vede în mentor. A ajunge ca mentorul nu e deloc de-ajuns deci! Apoi, el vede că Dumnezeu lucrează prin mentor în pofida greșelilor lui. Deci nu trebuie să fii perfect ca Dumnezeu să lucreze prin tine. Ucenicul are nevoie să audă din gura Mentorului cuvintele: *Iartă-mă!* Onestitatea mentorului cu propriile sale greșeli îl vor ajuta și pe el să fie onest cu el însuși. Va vedea și liniștea mentorului când își cere iertare. Nu e disperat, nu trăiește greșeala ca pe o tragedie, căci nu e singura greșeală, e una din multele greșeli zilnice pe care le face și pe care le acoperă în sângele scump al lui Isus. Liniștea mentorului îi arată că el nu își întemeiază imaginea și siguranța de sine pe baza performanțelor rodirii, ci pe baza neprihănirii nevăzute primite în dar de la Hristos. Dar ucenicul mai are nevoie să vadă ceva. El nu are nevoie să vadă doar recunoașterea greșelilor, ci și lupta ta, și transformarea ta prin har. El are nevoie să vadă cum îți recunoști și greșelile mari, vizibile, punctuale, dar și greșelile mici, ascunse, pe care el nu le vede și poate că nici nu le consideră greșeli. Are nevoie să vadă cum te lupți și cum te vindeci (traseul agonie-extaz din Romani 7-8) și cu greșelile mari dar și cu cele mici. El are nevoie să te vadă mereu în luptă, deci mereu greșind și căutând harul vindecător. De aceea, în acest cadru al harului, BUCURĂ-TE când greșești ucenicului sau de față cu el și bucură-te când el îți greșește. Este cadrul cel mai bun și indispensabil de predare a harului. Asta dacă îți propui să predai harul! Dar dacă îți propui să predai neprihănirea personală, îi vei arăta că în tine nu este vreo discrepanță între ce spui și ce trăiești. Îi vei arăta că nu ești un fățarnic. Și dacă ești lipsit de greșelile mari, vizibile, ai toate șansele să-l convingi. Dar în acest proces, Doamne ferește, să apară o greșeală mare, vizibilă. Ar ruina tot ce ai clădit! Ar fi o catastrofă! Modul la care te raportezi la propriile tale greșeli vizibile față de ucenicii tăi arată de fapt CE CURS predai, arată dacă predai mai degrabă harul sau mai degrabă legalismul ascuns. Dacă îți propui să

predai harul incongruența dintre mesaj și viața ta apare tocmai atunci când EȘTI perfect, când nu greșești. În mod ciudat, crezi că greșeala ta va crea o incongruență între mesaj și trăire. Dar este exact invers. Lipsa greșelilor și nu prezența lor creează o discrepanță majoră între verbalizarea harului și trăirea lui. Nu greșind, ci negreșind deloc CONTRAZICI prin viața ta mesajul harului!

23:14 – Al doilea vaiet –casele văduvelor versus rugăciunile lungi

Relația mentor-ucenic menționată în v.13 este reluată în v.15. Dar între cele două versete care incriminează efectele fățarniciei Fariseilor asupra căutătorilor de Dumnezeu din poporul Israel, este așezat acest verset care oferă o dovadă clară împotriva fățarniciei Fariseilor. Mântuitorul nu denunță fățarnicia Fariseilor, ci o explică și aduce dovezi concrete împotriva ei. ***Voi mâncați casele văduvelor.*** La ce se referă? Să nu ne închipuim că Fariseii în văzul lumii alungau văduvele din casele lor pentru a le fura bunurile. Atunci ce se întâmpla? Văduvele și orfanii primeau o atenție specială din partea Legii. Yahweh s-a numit pe Sine Dumnezeul văduvelor și al orfanilor. Să fii văduvă în acele vremuri era un lucru foarte dificil. Bărbatul era cel ce oferea protecție familiei. El reprezenta și principala sursă de venit. Legea îndemna la protejarea văduvelor. Unii comentatori sugerează că aici se pun în discuție taxele foarte mari care trebuiau plătite de popor. Fariseii cereau văduvelor să plătească aceleași taxe ca toți ceilalți. Ei nu arătau MILĂ față de o văduvă. Conform Legii vechi-testamentare orice evreu trebuia să plătească zeciuiala. Dar dacă o văduvă cu mulți copii se afla într-o situație economică disperată, putea plăti mai puțin? Spiritul Legii sugerea ca DA! Poporului Israel îi era promisă prosperitatea. Zeciuiala era o poruncă spusă pentru un anumit context și anume pentru acela când poporul va intra în țară și o va stăpâni. Sunt multe porunci din Lege care vizează un context normal de viață, de stabilitate economică și politică. Dar în situații excepționale, de criză, de război, dacă anumite legi intrau în contradicție cu valorile fundamentale ale Legii: mila, dreptatea, credincioșia, atunci ele puteau să nu fie respectate. Astfel, David mănâncă din pâinile de la Casa Domnului când fuge să-și slaveze viața. Daniel în Babilon nu putea păzi multe porunci ce vizau închinarea la Templu. Porunca dată de Dumnezeu nu este o regulă de aur ce se aplică identic în toate situațiile. Am învățat că la fel de importantă este și MOTIVAȚIA. Am învățat că orice poruncă trebuia să fie în armonie și să reflecte împlinirea poruncii celei mai mari: iubirea de Dumnezeu și de semenii. Învățăm acum că o poruncă este adesea strâns legată de un anumit context. Anumite porunci vizează strict anumite contexte. Am discutat mai sus despre porunca dată de Isus: să nu vă numiți învățători. În același sens trebuie înțelese anumite reguli pe care Pavel în 1 Corinteni le stabilește față de femeie. El se adresează unui anumit context. Era vorba de un context în care femeia, în numele spiritualității, se abătea în mod flagrant de la locul pe care Dumnezeu i l-a fixat în familie, în creație și în Împărăție. Femeile nu-și mai împlineau rolul de soție față de bărbații lor și nu acceptau poziția de autoritate pe care Dumnezeu a dat-o bărbatului. Unele din ele fuseseră poate preotese în Templele păgâne înainte să se întoarcă la Domnul. Acum doreau să fie liderii spirituali ai Bisericii. Cred că la un asemenea context extrem, Pavel vine cu niște reguli extreme: femeile să nu vorbească în adunări sau să poarte un acoperământ pe cap. Cred că este important

când studiem epistolele să înțelegem că ele au fost scrise într-un anumit context. Sunt valori, principii care se regăsesc în toate epistolele și rămân valabile indiferent de context. Dar atenție la regulile specifice, punctuale care se regăsesc doar în anumite contexte. Ele se pot adresa unui anumit context și deci nu se poate generaliza acea regulă oricărui context. Am analizat acest principiu mai amănunțit când am studiat Matei 5 și porunca să-ți întorci obrazul. Atenție deci la acele reguli care:

- Se regăsesc într-un singur loc (sau în foarte puține locuri) în Noul Testament.
- Sunt foarte specifice.
- Par a fi contrazise de alte pasaje din Noul Testament.
- Bunul simț, practica, experiența ne sugerează că e bizar să le aplicăm în orice context.
- Semnificația lor este strâns legată de un anumit context cultural.
- Ea apare ca răspuns față de o situație deosebită, extremă.
- Aplicate în anumite contexte intră în contradicție cu valorile imuabile ale Legii.

Legea te îndemna să protejezi văduva. Legea cerea ca fiecare evreu să plătească zeciuală. O văduvă era într-o situație economică disperată și cu mulți copii. Ce ar fi învățat-o un Fariseu? Să plătească zeciuala și taxele!!! Și fără a ajuta acea văduvă din veniturile lor pentru a plăti taxa! Erau taxe care vizau Templul. Liderii religioși administrau sumele adunate. Ei nu ofereau scutiri de taxe celor sărmani care ajungeau adesea fără voia lor în sărăcie. Ce vină avea o femeie cu mulți copii de faptul că i-a murit soțul? Fariseii își foloseau autoritatea lor pentru a face văduvele să se simtă vinovate dacă nu plătesc taxele, dar nu foloseau această autoritate pentru a proteja văduva. Legea nu oferea reguli pentru orice situație. Dar chiar dacă nu era o poruncă în Lege ca cei bogați să ajute văduvele să plătească taxele, era de la sine înțeles că acest lucru era în spiritul Legii. Dar Fariseii erau atenți să respecte regulile punctuale ale Legii, dar se abăteau de la spiritul Legii dat de cele două porunci: iubirea de Dumnezeu și de semenii. Oare ce însemna să iubești o astfel de văduvă? Să-i ceri să păzească regula zeciuielii chiar dacă acest lucru implica posibilitatea ca văduva să-și piardă locuința sau să-i ofere o scutire de taxă sau chiar să plătești taxa în locul ei? În care din aceste situații te aflai mai aproape de împlinirea poruncii? Fariseii însă erau robi regulilor Legii pe care le generalizau forțat fără să țină cont de context și sacrificând însuși spiritul acestor porunci. A iubi nu este ușor. E nevoie și de discernământ. Nu poți crește în iubire fără să crești și în discernământ. Căci alături de disponibilitatea de a iubi trebuie să aflăm ce înseamnă a-ți iubi aproapele în fiecare context specific al vieții? Ce înseamnă să-l iubesc pe X în acest context specific? Nu sunt rețete. Nu există reguli universale. Există valori și principii universale care dau naștere unor reguli contextuale. A împlini porunca iubirii înseamnă uneori să FUGI de X sau să-i pui limite în relație și să fii mai închis față de acesta. În

alte situații înseamnă să fii mai deschis, să renunți la anumite bariere. În alte situații înseamnă să te faci vulnerabil, dar în altele să ripostezi chiar agresiv față de cel care încearcă să te abuzeze.

Ne aducem aminte de Proverbe 31:1-9

1. Cuvintele împăratului Lemuel. Învățătura pe care i-o dădea mama sa.
2. Ce să-ți spun, fiule? Ce să-ți spun fiul trupului meu? Ce să-ți spun, fiule, rodul juruințelor mele?
3. Nu-ți da femeilor vloga, și dezmiardările tale celor ce pierd pe împărați.
4. Nu se cade împăraților, Lemuele, nu se cade împăraților să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari;
5. ca nu cumva, bând, să uite Legea **și să calce drepturile tuturor celor nenorociți**.
6. Dați băuturi tari celui ce piere, și vin, celui cu sufletul amărât;
7. ca să bea să-și uite sărăcia și să nu-și mai aducă aminte de necazurile lui. –
8. Deschide-ți gura **pentru cel mut**, pentru **pricina tuturor celor părăsiți!**
9. Deschide-ți gura, judecă cu dreptate și **apără pe cel nenorocit și pe cel lipsit**.

Mama împăratului îl îndeamnă pe acesta să nu-și folosească puterea pentru propriile plăceri egoiste și în detrimentul celor nenorociți, ci să-și folosească puterea pentru a proteja pe cei mai vulnerabili. Puterea este un dar. Ea poate fi folosită pentru propriile plăceri și împotriva celor mai slabi. Dar ea poate fi folosită și pentru apărarea celor mai slabi. Și aceasta înseamnă să confunzi, să mustri, să iei poziția față de acuzatorul care nedreptățește pe cel slab. Aceasta nu înseamnă a-l iubi pe cel slab și a-l urî pe abuzator, ci a-i iubi pe amândoi. Cel slab are nevoie de protecția ta, iar abuzatorul are nevoie de asprimea pedepsei tale. Ecuația iubirii este adesea complicată, iar manifestările ei surprinzătoare. Un Fariseu ar fi putut proteja o văduvă confruntând sfatul dat de alt Fariseu văduvei prin care insista că e voia lui Dumnezeu ca ea să plătească toate taxele în orice vreme. A-ți folosi puterea pentru a-l proteja pe cel slab nu este întotdeauna un lucru ușor. Adeseori înseamnă să te așezi într-o situație conflictuală directă cu abuzatorul. Adesea cel slab ești chiar tu. Ai nevoie să cauți puterea pentru a te apăra. Ea este tot o manifestare a iubirii. Uneori o facem instinctiv pentru a ne apăra. Dar binele nostru nu este în conflict cu binele semenului. Abuzatorul are nevoie de asprimea noastră, chiar de palma noastră atunci când este nevoie. Iubirea cristică nu este acel comportament ieftin și drăguț al celui care se teme de oameni, al celui laș, al celui care nu știe să spună NU, să ia atitudine, să fie demn, să se apere și să apere pe alții. Iubirea cristică este adesea DERANJANTĂ. Nu este agresivă, violentă, abuzatoare. Dar este tare ca piatra, demnă, verticală, puternică. Ea nu se teme de abuzatorii acestei lumi ci-i pune la punct cu toată blândețea și demnitatea: *Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău. Dar dacă am vorbi bine, de ce mă bați?* (Ioan 18:23). În mod evident nu vom reuși să atingem înălțimea și echilibrul lui Isus. Deci, când ne vom folosi puterea pentru a apăra pe cel slab adesea o vom face agresiv, violent. E un proces dificil în care învățăm să muștrăm din dragoste fiarele și abuzatorii acestei lumi. Dar faptul că nu o putem face desăvârșit nu este o

scuză să nu o facem deloc. Decât să nu ripostezi deloc și să-ți lași copilul abuzat emoțional de un profesor, mai bine ripostezi agresiv și chiar cu ură pentru a-ți apăra copilul. Acționează mai întâi din iubire față de cel slab. Până când vei reuși să unești iubirea față de cel slab cu iubirea față de abuzator, apără pe cel slab. Acceptă-ți limitele iubirii și iubește acolo unde ești așa cum știi și poți la acel moment. Căiește-te apoi și caută să crești în iubire. Mai bine iubește greșind decât să nu încerci deloc să iubești. Și într-o situație concretă dacă este să alegi între iubirea de cel slab și iubirea de abuzator, alege-o pe prima și lasă abuzatorul în grija Domnului. Iubirea se învață. Idealul iubirii nu se va atinge niciodată. Neputința de a iubi în mod ideal nu trebuie să inhibe actul iubirii. Acolo unde ești iubește cum poți! Iubește și greșește! Apoi învață să iubești mai mult! A iubi e cel mai dificil și complex lucru pentru făptura umană. Va ploua cu greșeli, fii sigur. Dar din și prin aceste greșeli vei putea învăța să iubești mai mult, mai bine, mai adânc. Cel rău va folosi mereu greșelile ce izvorăsc din încercarea noastră de a iubi pentru a ne inhiba în iubire. Am vrut să fac binele și am produs răni în celălalt? Ce este de făcut? Învață din greșeli și continuă să faci bine!

23:15 - Al treilea vaiet – Relația mentor-ucenic

Isus revine la relația mentor-ucenic. Acum întrezăresc o posibilă explicație a faptului că între versetele 13 și 15 Isus așează v.14. Versetul 14 arată modul în care Fariseii își folosesc PUTEREA împotriva celor sărmani și slabi. Or, relația mentor-ucenic este o relație în care mentorul deține multă putere. Fariseul folosește autoritatea sa religioasă și puterea din relația cu ucenicul său pentru a-l îndepărta pe acesta de Împărăție. Și iată nu doar că închide acestuia poarta de intrare în Împărăție dar îl face să devină de două ori mai rău decât el. Despre ce să fie vorba?

Isus subliniază mai întâi râvna Fariseilor de a face ucenici: voi înconjurați marea și pământul pentru a vă face un tovarăș de credință. De unde această mare râvnă a fariseului pentru evanghelizare și ucenicizare? Fățarnicul religios va avea mareu un interes crescut pentru evanghelizare și ucenicie, pentru investiția în oameni. De ce? Păi are nevoie de adulatori și ei reprezintă trofeele spiritualității sale. În acea vreme era o fală să ai mulți ucenici, să fii urmat de mulți. Numărul conta. Necesita mult sacrificiu, multă jertfă de timp. Dar merita! Căci recompensele erau pe măsură: slava ucenicilor și admirația mulțimii că ești urmat de un număr așa de mare de ucenici. Facerea de ucenici era un criteriu de performanță cum este în fotbal marcarea de goluri. Merita efortul, sacrificiul. Spre surprinderea noastră, Fariseii au o mare disponibilitatea de a „investi” în oameni. Orice om este pentru Fariseu un potențial TROFEU de slavă. Nu e ușor să înconjori marea și pământul. Deci dacă cineva petrece mult timp cu oamenii și face sacrificii materiale și dă timp pentru a învăța pe oameni, acest lucru NU este o garanție că avem de-a face cu un iubitor de oameni. Ce-l motivează? Cu ce scop folosește PUTEREA pe care o deține? Care sunt roadele care se văd în ucenicii lui? Ce anume devin aceștia? Ce tip de relație dezvoltă cu mentorul?

Fariseii doresc ca oamenii să fie lângă ei și să îi urmeze și pentru că sunt și siguri pe ei înșiși. Ei nu se îndoiesc deloc de faptul că ar putea vătăma sau învăța ceva greșit pe discipolii lor. Ei sunt siguri că oamenii au nevoie de ajutorul lor, că ei sunt cei care îi pot călăuzi spre adevăr. Dar tocmai această siguranță evidențiază fățarnicia lor. Una din manifestările fățarniciei este că vei dori ca oamenii cu care te întâlnești să rămână în cadrul spiritual pe care-l oferi tu. Îi vei îndemna sau manipula să rămână în lucrarea ta. EȘTI 100% sigur că le oferi cea mai avantajoasă oferta spirituală. Dar cel onest cu sine care recunoaște cât este de bolnav, este deschis în a sluji pe oameni, dar o face cu o anumită teamă, reținere, nesiguranță. El are nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu, de protecția lui Dumnezeu, de harul Lui. Doar nădejdea în harul lui Dumnezeu îi dă curajul, sub călăuzirea Lui, să înceapă o relație de ucenicie. El, văzând cât este de bolnav încă, știe că prin bolile sale ar putea să-I facă rău ucenicului. Și oare poți ajuta pe toți? Poate că acel om are nevoie de un alt mentor, diferit, mai matur? Oare ce va produce ciocnirea dintre bolilele mentorului și bolile ucenicului? Doar încrederea în harul divin și călăuzirea divină îl va convinge pe cel onest să înceapă temător o relație de ucenicie. Dar fățarnicul este sigur pe el. El nu are astfel de temeri sau întrebări. El deja este sănătos. El nu este îngrijorat nici de cum de faptul că propriile boli îl pot vătăma pe ucenic și nici de cum de faptul că bolile ucenicului îl pot vătăma pe el. El este sănătos, el nu poate face rău spiritual și nu poate fi rănit din punct de vedere spiritual. Așa se explică râvna misionară a Fariseului. El nu se îndoiește o clipă că învățătura lui are și erori. El nu are de ce să cheme harul. Siguranța și liniștea sa în slujire nu se bazează pe încrederea în harul divin, ci pe încrederea în propria maturitate spirituală. Deci iată că și atitudinea noastră față de facerea de ucenici scoate la iveală anumite fațete ascunse ale fățarniciei.

Și tragic este că dacă harul se predă greu, fățarnicia se predă atât de repede. Mentorul fățarnic va avea rezultate minunate. Ucenicii se vor conforma imediat regulilor mentorului și îi vor însuși atât de bine legalismul ascuns. Mentorul va fi mulțumit căci ucenicul este ca el, îl urmează întru totul. Și va avea surpriza că ucenicul va deveni și mai legalist și mai fățarnic decât el. Aceasta e marea tragedie. Fățarnicia este parte integrantă din natura noastră. Ne naștem bolnavi de fățarnicie și așa de predispuși la fățarnicie. De mici copii învățăm să ne mințim pe noi înșine, să ascundem adevărul despre sine pentru a putea supraviețui din punct de vedere psihic. Și facem acest lucru nativi, din fire. Toți oamenii sunt fățarnici. Nu doar cei religioși. TOȚI oamenii. Dar prin religie FĂȚĂRNICIA își atinge apogeul. Da, își atinge apogeul în a se ascunde. Cea mai subtilă, ascunsă și deci periculoasă formă de fățarnicie este fățarnicia omului religios. Deci, te naști fățarnic, înveți de mic instinctiv metodele fățarniciei și atingi în sfera religiosului performanțe unice în acest domeniu. Dar să ai și un MENTOR care să te învețe FĂȚĂRNICIA și să te încurajeze în a deveni fățarnic?! Unde vei ajunge? Vei ajunge departe. Vei întrece pe Mentorul tău în fățarnicie! Din pricina predispoziției noastre genetice spre fățarnicie, ucenicul mentorului fățarnic va deveni de două ori mai fățarnic decât mentorul său. Dar dacă privim această legitate din perspectiva legăturilor dintre generații? Ce se întâmplă cu cel născut în a patra generație de religioși fățarnici? Conform, acestei legități el va fi de 8 ori mai fățarnic ca primul Mentor din prima generație, ca stră-stră-bunicul său!!!

Cu predarea harului e total invers. Când vei vrea să predai harul, de ucenic se va prinde orice altceva, dar mai puțin harul. Se vor prinde de el repede deprinderile spirituale, limbajul religios, cunoștințele biblice, anumite forme de sfințire și de luptă împotriva păcatului, dar creșterea în iubire prin har se va prinde atât de greu. Și de regulă tu trebuie să fii cu 10 pași înaintea în trăirea în har pentru ca ucenicul tău să poată face un pas în creșterea în har. Ucenicii au stat 3,5 ani lângă HARUL însuși, în relație cu HARUL însuși și totuși ce greu s-a prins HARUL de ei!!! Deci fii atent când vrei să înveți pe cineva harul! Nu te lăsa impresionat de rapiditatea cu care-și însușește deprinderile spirituale, cunoștințele biblice, modul în care verbalizează și explică HARUL altora, sfințirea, ci privește ADÂNC în inima lui așa cum privea Isus la ucenicii Săi. De asemenea fii REALIST. Harul se învață greu!!!! Ție cât timp ți-a luat să aprofundezi ceva din înțelegerea harului divin? Ți-a fost ușor? Dacă crezi că dacă te-ai deschis față de ucenicul tău de câteva ori și i-ai explicat în amănunt trăirea prin har, el a și înțeles, atunci te înșeli amar. Or ai uitat cât de greu a fost și încă este la tine practicarea harului, ori tu însuși ești extrem de superficial în trăirea harului.

23:16-22 – Al patrulea vaiet – Despre jurământ

Fățarnicul nu are o învățătură impecabilă. Fățarnicia ajunge să se reflecte vizibil și în învățăturile și practicile lui. Slavă Domnului că atunci când se dezvoltă boala fățarniciei ea devine din ce în ce mai vizibilă. Totul a pronit de la o motivație ascunsă greșită. Dar cum poți sonda motivația unui om? Însă în timp, fățarnicia va ieși la iveală prin roadele ei. Relațiile cu semenii vor scoate la iveală urâciosul rod al iubirii de sine care se ascunde în spatele iubirii de Dumnezeu. Și acest rod va ieși la iveală și în domeniul învățaturii. În acest context aș putea spune: slavă Domnului pentru erezii! Căci erezia ne ajută să depistăm mai ușor falsitatea și dualitatea proorocilor mincinoși. Nu orice fățarnic ajunge să adere la o erezie, dar la orice fățarnic vor apărea erori concrete în învățătura verbalizată și în practica sa religioasă. Slavă Domnului că o motivație greșită nu poate rămâne atât de bine ascunsă. În timp, în contextele relaționale dificile, în situațiile de criză, în anumite decizii, în anumite sfaturi date altora, roadele iubirii de sine vor ieși la iveală! Fățarnicul nu se poate ascunde la infinit de el însuși. Fățarnicia îi va fi demascată. Întrebarea este ce va face atunci? Va recurge la o negare și mai mare și va deveni un fățarnic și mai mare sau va alege calea onestității și drumul anevoios al vindecării de fățarnicie? Fățarnicul nu se poate ascunde la infinit nici în comunitate. Dar ce va face comunitatea când fățarnicia-i va fi demascată? Va avea curajul să o confrunte? Va ști să o trateze? Va închide ochii din pricina propriei fățarnicii?

Acum întrebarea este dacă rabinii chiar susțineau că e mai grav să juri pe aurul Templului decât pe Templul Însuși sau Isus pune în dreptul lor această afirmație absurdă tocmai pentru că deriva din teologia lor, tocmai pentru că era o deducție ce izvora din logica învățaturii lor despre jurământ. Nu întrezăresc nici o posibilitate prin care afirmația din v.16 să nu fie direct afirmată de Farisei ci să fie doar un derviat logic al învățaturii lor. Deci probabil că ei chiar învățau aceste lucruri în dezbaterile lor despre jurământ. Deci ei în loc să incrimineze orice încălcare de jurământ, încercau să stabilească ce jurăminte pot fi încălcate și care nu. Și în aceste dezbateri au

ajuns la concluzia că e mai grav să juri pe aurul Templului decât pe Templu și mai grav să juri pe darul de pe altar decât pe altarul însuși. Nu știu exact ce logică au folosit ei pentru a ajunge la aceste concluzii, dar dacă citești din Talmud despre anumite dezbateri rabinice cu privire la anumite legi, nu te miri că au ajuns la acest tip de concluzii. În dezbaterile lor, ei foloseau ca rațiune, logica umană care compara diverse reguli, legi și inventau tot felul de situații de viață posibile. Dar se ghidau doar după rațiune și reguli, fără a se lăsa ghidați de spiritul legii, de valorile fundamentale din spatele ei. Pe calea rațiunii și a comparării unor situații sau reguli din Vechiul Testament putem ajunge la concluzii de genul: ești mai legat de jurământ dacă juri pe aurul Templului decât dacă juri pe Templu. Pe calea argumentării speculative se pot ajunge la tot felul de concluzii. Dar dacă acestea intră în contradicție flagrantă cu spiritul Legii, ce vei face? Acest tip de logică de exemplu te putea duce la concluzia că dacă vecinul cade în ziua Sabatului în fântână, voia lui Dumnezeu pentru tine este să nu-l ajuți ci să crezi că Dumnezeu, dacă vrea, îl va salva printr-o minune! Dar această concluzie intra în contradicție flagrantă cu spiritul și valorile Legii! Dar Fariseii nu trăiau în spiritul și valorile Legii. Tocmai de aceea nu sesizau aceste contradicții izbitoare. Ei nu fac deosebire între mare și mai mare, între important și mai important. Între două lucruri importante ei nu-l deosebesc pe Cel mai mare! Există valori derivate din alte valori sursă! Care sunt mai importante? Ghici ciupercă ce-i?, am spune noi! Dar iată că în sfera religiosului, lucrurile nu sunt așa ușoare. Fariseul are tendința să ofere lucrurilor valoarea în sine și să nu deosebească diferența între ele. El nu face deosebire între valorile derivate și valorile sursă. Aurul Templului e important din pricina Templului, căci dacă nu ar fi Templul, atunci aurul ar fi doar o bucată de metal. Darul de pe altar e important din pricina altarului, căci altfel nu ar fi decât un animal din turmă sau niște roade din recoltă. Fariseul nu vede legăturile dintre realitățile spirituale. El ia realitățile spirituale ca lucruri în sine și nu face legătura dintre ele. Nefiind conectat la spiritul Legii prin Duhul Sfânt, el orbecăiește între diferitele reguli pe care nu știe să le împace sau să le armonizeze. El nu face distincția între lucrurile secundare (realitățile spirituale derivate) și lucrurile principale, esențiale ale Legii.

Mântuitorul ne dă niște exemple extreme din viața Fariseilor pentru a demasca această fațetă a fățarniciei. Și noi vom spune repede: așa este, dar noi nu suntem acolo. Dar oare așa să fie? E adevărat că nu suntem acolo, adică în acea fățarnicie cronică, extremă, dar purtăm atât de adânc această boală în noi. Și iată de ce și petrec atât de mult timp pe acest capitol: pentru că mă regăsesc atât de mult, pentru că sunt bolnavul care a găsit o carte ce vorbește despre boala lui. Și fiecare vaiet e important, căci fiecare vaiet evidențiază o nouă fațetă, un alt simptom al fățarniciei. În primele 12 versete Mântuitorul pune punctul pe I, pe esența bolii. Pe rădăcina ei fundamentală. Iar apoi, prin fiecare vaiet arată simptome și fațete particulare, specifice ale bolii. Până acum m-am regăsit în fiecare vaiet - vaietele mi se adresează de fapt mie!

Mă gândesc și la această distincție între lucrurile secundare și principale ale Legii sau la acest separatism între realitățile spirituale atât de strâns legate între ele. Am vorbit deja despre modul în care separăm atât de ușor iubirea de Dumnezeu, de iubirea de semenii. Voi da câteva exemple concrete: bârfa, judecata, cârtirile! Ni se pare o urâciune să vorbim de rău pe

Dumnezeu, dar mai puțin grav să vorbim de rău un copil al Său. Ni se pare inacceptabil să denigrăm pe Dumnezeu, dar suntem atât de liberi în a denigra o biserică locală, adică Mireasa Sa. Nu ne permitem să judecăm pe Dumnezeu dar suntem foarte relaxați când judecăm semenii pe care Dumnezeu i-a creat. Știm că e greșit să bârfim și să judecăm pe frați, dar nu ni se pare chiar atât de grav. Dacă însă am deschide gura și am vorbi direct împotriva lui Dumnezeu ni s-ar părea ceva cu adevărat grav!!! Cântim împotriva șefului, împotriva guvernului, împotriva contextului economic, dar doar dacă am rosti direct lui Dumnezeu: *Doamne, sunt nemulțumit de tine. Nu știi să guvernezi lumea și situațiile din viața mea. Ești un nepriceput care-mi vrea răul, care vrea să mă chinuie...*, am considera că am făcut un lucru cu adevărat grav. Ce deosebire este deci între noi și Farisei? Ei considerau că dacă jură cineva pe Templu poate călca jurământul căci nu era așa grav căci nu jurase pe Dumnezeu însuși. La fel jurau pe altar, pe cer, dar nu pe Dumnezeu! Dar noi suntem prinși în aceeași capcană! Dumnezeu ne-ar spune:

- Fariseu orb și fățarnic! Cine bârfește un frate, se atinge de copilul lui Dumnezeu, deci bârfește pe Dumnezeu Însuși! Cine judecă Biserica, judecă pe soția Sa și cine cârtește împotriva autorităților pământești, cârtește de fapt împotriva Celui care i-a așezat în acele poziții de autoritate!

Dumnezeu să ne vindece de acest separatism al realităților spirituale atât de strâns legate între ele! Fariseii nu doar că separau aceste realități spirituale, dar considerau uneori pe cele secundare mai importante decât pe cele principale. Astfel, jurământul făcut pe aurul Templului era mai de temut decât jurământul făcut pe Templul Însuși! Găsim oare un exemplu concret din viața noastră pentru a identifica acest simptom al fățarniciei? Desigur! Unii lideri religioși interzic întâlnirea fraților în grupuri de casă, căci frații trebuie să se întâlnească în clădirea oficială a Bisericii. Dar ce face acea clădire mai specială: oare nu părtășia frățească ce are loc în ea? Dar iată cum cadrul în care are loc părtășia frățească devine mai importantă ca părtășia frățească însăși! Adesea formele devin mai importante decât esențele și funcțiile pe care le slujesc. Formele sunt importante, după cum și aurul Templului are importanța lui. Dar forma nu are importanță în sine după cum aurul nu are valoare spirituală în sine. Semnificația spirituală a formei este dată de esența, valoarea pe care o slujește. Astfel, studiul biblic devine un lucru în sine, mai important decât curățirea adâncului nostru. Un exemplu: Dumnezeu te cercetează într-un anumit domeniu al vieții tale; simți nevoia să cercetezi anumite pasaje din Biblie care ar trata boala pe care Dumnezeu ți-o descoperă. Dar tu studiezi altă carte împreună cu Biserica și în acea săptămână trebuie să studiezi cutare capitol. Dar ce este mai important? Un program de studiu sau vindecarea lăuntrului nostru (care e de fapt scopul studiului)? E mare lucru să îți păstrezi o disciplină în studiu (căci din pricina comodității de a fora adânc Cuvântul este și ispita de a studia mereu altceva decât cartea pe care o studiază biserica...) dar să fii sensibil la șoapta Duhului și să ai libertatea să te și abați de la un program de studiu pentru a putea cerceta pasajele de care are nevoie sufletul tău în anumite momente mai dificile. Alături de studierea unei cărți împreună cu Biserica fiecare din noi trebuie să avem un studiu personal, al nostru, care să răspundă nevoilor noastre actuale. De multe ori Duhul armonizează în mod minunat tratarea

bolilor noastre cu studierea cărții pe care o parcurgem împreună cu Biserica. Dar alteori e nevoie să studiem în paralel și alte teme relevante pentru viața noastră.

23:23-24 – Al 5-lea vaiet – detaliile Legii versus esențele Legii

În mod cert, acest vaiet formează o pereche cu vaietul al patrulea. Am observat în vaietul al patrulea că un simptom al fățărniciei este separarea realităților spirituale și inversarea priorităților: ce este secundar devine mai important decât ce este principal, formele vizibile devin mai importante ca realitățile nevăzute care le oferă semnificație, formele devin mai importante decât principiile pe care trebuie să le slujească. Un alt simptom legat de acesta constă o atenție exagerată dată unor detalii din Lege acompaniată de o neglijare jenantă a esențelor Legii. De exemplu, Fariseii doreau să împlinescă PERFECT porunca zeciuielii. E foarte greu însă să dai zeciuală PERFECTĂ din chimen și mărar. Ce faci? Numeri firele de mărar și le împarți apoi la 10 și apoi numeri fir cu fir pentru ajunge exact la 10%? Iată că Fariseii făceau acest lucru. Necesită mult efort, multă migală. Ei dezbăteau ore în șir despre acest subiect. Și în această dezbatere nu se cerceteau deloc dacă ei au dus această dezbatere din iubire, dacă iubesc pe cei din tabăra adversă cu care se contrazic, dacă îi respectă suficient de mult. Ei prin atitudinea și motivațiile lor greșite în care persistau zi și noapte încălcau valorile fundamentale ale Legii: dreptatea, mila și credincioșia. Dar acest lucru nu-l vedeau și nu-i deranja deloc. Ei erau însă ATENȚI să dea zeciuală din chimen.

Dar oare noi suntem altfel? Studiu de caz. Un tânăr creștin se angajează. Vrea să aibă o bună mărturie la locul de muncă. I se cere să cumpere ceva și să aducă bon. Dar acel ceva nu se găsește decât în bazar și în bazar nu se dau bonuri. I se cere să aducă însă un bon de benzină pentru a justifica cheltuiala în contabilitate. Tânărul nostru intră într-un real proces de frământare: o fi sau nu minciună. Și se frământă extrem de intens, se confruntă cu sentimente potențiale de vinovăție extrem de intense. Nu vrea să strice mărturia sa creștină de la locul de muncă. Dar același tânăr creștin dacă ar privi în adâncul lui ar vedea că lui nu-i prea pasă de colegii lui, de mântuirea lor. Nu îi cunoaște, nu e legat de ei, își poate schimba oricând locul de muncă. Dacă ar fi onest ar vedea că nu-i iubește prea mult, ar vedea că el este preocupat de mărturia sa de la locul de muncă ca scop în sine, ca performanță spirituală care-i susține imaginea de sine; dar iubirea profundă față de colegii săi este străină de sufletul lui. Astfel el se complăce zilnic în indiferență și neiubire față de colegi, dar este extrem de preocupat ca să nu strice mărturia de la locul de muncă prin încălcarea unui detaliu al Legii. Ce este de făcut? Să nu își pună problema dacă este greșit sau nu ceea ce este pus de șef să facă? Nicidecum! Frământarea e binevenită; dar să fie pusă la locul ei; să se frământă mai puțin pentru acest lucru, dar frământarea sa intensă să fie legată de întrebarea: îi iubesc eu cu adevărat pe colegii mei de muncă?

Focalizarea pe păzirea unor porunci punctuale ne va defocaliza tot timpul de la păzirea lucrurilor mari ale Legii. Și aceasta pentru că încă nu am înțeles că în cele două mari porunci ale Legii (iubirea de Domnul și de semenii) în care este înglobată toată Legea, dă motivație și sens

tuturor detaliilor Legii, reprezintă spiritul Legii, care unifică, reconciliază, oferă aplicații concrete tuturor poruncilor punctuale din Lege. Avem nevoie să redescoperim semnificația poruncilor punctuale ale Legii prin cufundarea lor în porunca cea mai mare.

23:25-26 Al 6-lea vaiet – Partea din afară versus partea dinlăuntru

Am tot dezvoltat acest simptom al fățarniciei și cu alte ocazii, inclusiv în predica de pe munte. Un simptom al fățarniciei este deci tendința de a fi preocupat de părțile vizibile, concrete, exterioare ale Legii și mai puțin de aspectele ei nevăzute, adânci, ce țin de motivații, atitudini. Fățarnicul se va conforma, va realiza acele comprotamente morale dezirabile dar va evita confruntarea cu urâciunea și adâncimea bolilor interioare. Toți suntem spărți pe dinlăuntru, atât de spărți că vindecarea noastră lăuntrică nu s-ar finaliza nici în 10.000 de ani de transformare în Hristos! Dar Fariseul neagă această realitate. El se conformează repede la aspectele exterioare ale Legii.

Când dorim să învățăm pe un ucenic harul, este esențial să ne facem vulnerabili și să folosim greșelile noastre PREZENTE ca material didactic. Și nu am în vedere cele mai mari greșeli vizibile. Dacă ai ajuns la un nivel mai înalt al rodirii s-ar putea să nu comiți o greșeală din aceea rușinoasă, vizibilă față de ucenicul tău. Dar îi poți vorbi despre greșelile lăuntrice, ascunse, nevăzute. De exemplu: după o predică de a ta el este foarte încântat de mesajul rostit. Tu îți poți exprima și tu bucuria pentru faptul că Domnul a lucrat prin acea predică, dar în același timp să îți dezvălui trăirile interioare de dinainte, din timpul și de după predică care sunt marcate de resturi, de limite. Îi vei vorbi onest și specific despre lupta ta cu afirmarea de sine, cu frica de oameni etc. Predica a fost o biruință. Ne bucurăm de nivelul prezent de rodire. Dar suntem atenți și la resturile noastre ce țin adesea de partea nevăzută a lăuntrului nostru. Astfel, ucenicul tău va înțelege că adevărata luptă nu se dă în afară, în conformarea la niște reguli exterioare. Ci adevărata luptă și transformare începe dinlăuntru. El va înțelege că termenul de greșeală nu se reduce la gafele vizibile, ci la cele mai mici reacții ale sufletului.

Dacă nu ne deschidem să vorbim (cu discernământ desigur) cu ucenicii noștri despre greșelile noastre lăuntrice, subtile, ei instinctiv vor reduce legea la ce se vede. Ei se întorc la Dumnezeu bolnavi de fățarnicie. Fățarnicia din ei va perverti spontan realitățile spirituale din Împărăție. Ei sunt orientați din fire spre fățarnicie. Noi trebuie să contracarăm această înclinație a lor. Doar onestitatea noastră legată de bătăliile noastre interioare îi vor ajuta să vadă adevărata chemare a Evangheliei și fenomenul complex și profund al zidirii chipului lui Isus în lăuntru nostru.

Al 7-lea vaiet – Vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor...

Mormântul era un loc necurat. Pentru a nu deveni necurați, evreii au văruiet mormintele tocmai pentru a fi reperate ușor și pentru a te putea feri de ele. Deci când vedeai un mormânt văruiet, reacția era să te îndepărtezi de el și nu să te apropii de el!!!

Fariseii erau niște morminte văruite. Ei se afișau neprihăniți. Acesta era cel mai mare rău al lor. Căci nu faptul că nu făceau ce spuneau era cel mai mare rău, ci că pretindeau că deja fac ceea ce spun. Și e tragic că ei înșiși chiar credeau că făceau ce spuneau. Deci nu jucau la dublu conștiință. Nu erau acei perversi care știu că nu fac ce fac, dar spun asta pentru a manipula pe ceilalți. Nu! Ci ei erau sinceri în minciuna pe care o credeau! Ei erau robiți de RĂTĂCIRE! Ei erau cu adevărat ORBI! Iată de ce, de mai multe ori Isus îi numește orbi! Ei chiar credeau că împlinesc ce spun. Și se afișau neprihăniți DIN CONVINGERE. Și chiar dacă nu se afișau neprihăniți, la nivelul spiritului transmiteau acest mesaj foarte clar, căci acest mesaj izvora din puternica lor convingere că ei deja îl iubesc pe Domnul cu toată inima lor.

E una să nu trăiești ceea ce spui. Dar e alta să nu trăiești ceea ce spui și să PRETINZI față de alții că o faci deja. Ajungem din nou la problema onestității. Sursa morții spirituale pe care o aduceau în popor nu izvora din discrepanța dintre ce spuneau și ce făceau, ci mai degrabă din NEGAREA acestei discrepanțe. Dacă ei nu s-ar fi afișat ca unii care îl iubeau pe Dumnezeu, nu ar fi făcut așa de mult rău poporului. Deci nu resturile noastre din viața noastră produc cel mai mare rău, ci tocmai negarea lor, sau ascunderea lor de ceilalți. Și nu e suficient să recunoaștem aceste resturi față de noi înșine. Trebuie să le împărtășim adesea și celorlalți. Căci instinctiv ei vor proiecta asupra noastră profilul eroului spiritual. Semenii de lângă noi sunt bolnavi. Ei cred în mitul eroilor spirituali și doresc să ajungă acolo. Și ar dori că noi să fim deja acolo, să le confirmăm astfel că acel loc există, că se poate ajunge. Deci unii din ucenicii noștri vor avea tendința spontană de a ne idolatriza, de a ne percepe ca niște oameni sănătoși. Și nu e suficient să nu credem despre noi înșine că suntem deja sănătoși. E necesar, e indispensabil dar nu și suficient. Trebuie să le și arătăm ucenicilor noștri în mod clar că suntem încă foarte bolnavi.

Fariseii se doreau a fi indicatori spre VIAȚĂ. Și duceau poporul în rătăcire. Însă ei devin pentru cei cu discernământ niște repere care îi pot ajuta să se ferească de calea morții. Mormintele văruite erau frumoase pe dinafară dar erau pe dinlăuntru pline de moarte. Așa erau și Fariseii. Dar mormintele văruite nu chemau poporul spre necurățiile din interiorul lor, ci AJUTAU poporul să se ferească de acele lucruri necurate și să nu devină necurate. Deci mormintele văruite aveau un rol benefic, POZITIV în Israel. Dar aceasta pentru cei care înțelegeau faptul că acele monumente frumoase reprezentau MORMINTE și că purtau pe ele mesajul NESCRIS: *fugi de mine!* Și Fariseii pot juca acest rol POZITIV în poporul lui Dumnezeu. Pentru cei care primesc iluminarea lui Hristos, FARISEII devin un ajutor pentru a te feri de fățarnicie. FARISEUL este cel care te învață: AȘA NU! Fariseul este cel care te ajută să îți vezi propria fățarnicie și să te îngrozești de ea! În mod paradoxal ai nevoie de Farisei ca să te vindeci de fariseism! Intersecția cu un Fariseu te poate face mai bun sau mai rău, te poate duce în rătăcire sau te poate ajuta să te adâncești și mai mult pe calea onestității.

Care este SEMNUL pe care îl poartă un Mentor sau un frate mai mare, care să îți arate: AȘA NU!, și să te îndemne să FUGI de el, de învățătura lui, de nebunia de a-I deveni ucenic??? Când un om transmite la nivelul spiritului că el deja este, că el deja a ajuns acolo, că el deja este sănătos, că nu mai mare boli și probleme grave, ATUNCI el este un mormânt văruit care-ți spune

clar și limpede: *fugi de MINE! Stai cât mai departe de mine ca să nu devii și tu un fățarnic ca mine!*

Și acel om ar putea să aibă cunoștințe biblice impresionante, să aibă performanțe morale și spirituale reale, să aibă în trecutul lui fapte ale credinței autentice, să aibe în trecutul lui minunate confirmări ale lucrării Duhului Sfânt în el, să verbalizeze învățătura despre har ca nimeni altul, să fie considerat un lider și un model al comunității. Dar dacă mesajul PREZENT al vieții lui este: *Eu sunt destul de sănătos...nu prea mai am nu știu ce probleme...*, atunci STAI departe de acel Mentor. El nu te poate învăța profunzimile harului. Nu te MAI poate învăța. Poate a învățat în trecutul lui în mod autentic pe sute de oameni harul, dar pentru că în clipa prezentă s-a oprit din procesul creșterii și se vede că a ajuns... nu la perfecțiune dar la un nivel acceptabil de rodire, pentru că este marcat de autosuficiență spirituală, acest OM nu mai trăiește profund harul și deci implicit nu te poate învăța harul. Stai departe de o astfel de relație. Nu înseamnă să nu fii atent la ce spune. Dar înveți să faci distincția între ce verbalizează și ce trăiește. Înveți să nu umplii semnificația termenilor pe care el îi verbalizează cu spiritul transmis de viața lui, ci să cauți o altă semnificație pe care o vei găsi în viața celor care nu au obosit pe drumul onestității, al smeririi și al vindecării de sine.

În mod paradoxal s-ar putea ca mentorii de care te simți atras să fie tocmai cei de care trebuie să fugi. S-ar putea ca relațiile de care te simți chemat să fie tocmai cele în care să pui limite. S-ar putea ca mentorii pe care-I desconsideri pentru că nu sunt așa de spirituali ca cei de care te simți atras să fie cei de care ai nevoie, cei care te pot învăța cu adevărat harul. Un mentor care mimează perfecțiunea va fi foarte atractiv pentru mulți ucenici naivi. Un mentor care trăiește autentic și care astfel își arată și resturile și slăbiciunile va fi neatractiv pentru mulți. Dar în cele din urmă... cine se aseamănă se adună... Profilul ucenicilor care te caută poate fi oglinda a ceea ce transmiți de fapt. Și profilul mentorului pe care-l cauți poate fi oglinda a ceea ce cauți de fapt. Ceea ce devin ucenicii tăi poate arăta de fapt ce transmiți tu. Și aici este un avantaj: dacă tu promovezi legalismul ascuns, ucenicii tăi îl vor însuși mult mai bine decât tine. Și e posibil ca la ei să nu mai fie atât de ascuns, și să te șocheze chiar și pe tine. Adesea roadele morții care cresc în inima ucenicilor tăi te vor înștiința de moartea care este în tine și pe care o transmiți altora fără să fii conștient de acest lucru.

23:29-39 – Vaietul al 8-lea – uciderea proorocilor Domnului

Ultimul vaiet mi se pare cel mai important. El desconspiră una din cele mai periculoase fațete ale fățarniciei: respingerea glasului cercetării Domnului, necunoașterea zilei cercetării Domnului. Acest simptom al fățarniciei se explică foarte ușor: cel ce trăiește în negare, cel care crede că deja iubește pe Domnul va respinge cercetarea Domnului prin glasul profeților, cercetare care le arată adevărul despre ei înșiși: *voi nu iubiți pe Domnul!* Fățarnicia fariseilor însă se manifestă și la acest capitol: ei spun că nu ar fi ucis pe proorocii din timpul părinților lor, darucid pe proorocii din timpul vieții lor. Fariseii cinsesc doar pe proorocii morți, dar nu reușesc nici unul viu. Ei laudă doar pe cei din trecut dar pe nici unul din prezentul lor. Este logic

să fie așa. Proorocii morți, din trecut, mustrau pe ALȚII. Proorocii vii, din prezent îi MUSTRĂ chiar pe ei. E logic ca primii să fie adulați, iar ultimii să fie omorâți. Este interesant faptul că Mântuitorul afirmă că din însăși afirmația rostită de ei în v.30 se dovedește faptul că ei sunt fiii celor care i-au omorât pe prooroci. Cum anume afirmația din v.30 dovedește că ei sunt urmașii spirituali ai celor care i-au omorât pe prooroci? Oare prin faptul că afirmă **părinții noștri**? Și deci prin faptul că nu se identifică cu proorocii ci cu poporul? Prin faptul că nu spun: **cei care au omorât pe părinții noștri, proorocii**, ci spun: **părinții noștri care au omorât pe prooroci**? Ceva de genul: gura păcătosului adevăr grăiește! Ei nu fac deosebire între descendența fizică din Avraam și descendența spirituală din Avraam. Dar aceasta era și problema părinților lor care au omorât pe prooroci. Aceasta este una din rădăcinile fățarniciei părinților lor și a lor înșiși! Părinții lor răspundeau proorocilor: **Templul Domnului! Templul Domnului! Templul Domnului! Noi suntem poporul Domnului, urmașii lui Avraam! Dumnezeu este cu noi și nu împotriva noastră! De aceea tu spui minciuni când anunți că Domnul ne va pedepsi!** Trăind în acest spirit, ei au respins și omorât pe prooroci. Fariseii spuneau **părinții noștri** fără a face distincția clară între descendența fizică și cea spirituală din Avraam. Prin aceasta dovedeau că trăiesc în același spirit cu cei care au omorât pe prooroci!

O altă posibilă legătură între afirmația lor din v.30 și concluzia lui Isus din v. 31 este următoarea: siguranța cu care afirmau: **noi nu am fi făcut ca părinții noștri**, dovedea superficialitatea cu care tratau problema răului din ei, negarea de sine în care trăiau, fățarnicia lor respingătoare. Dar în această superficialitate și fățarnicie trăiau și părinții lor care au omorât pe prooroci. Cel care este onest cu sine și recunoaște adâncimile bolilor din el spune: **Dacă aș fi trăit în timpul lui Isus și eu aș fi fost printre cei care L-ar fi respins.** Cel care este onest cu sine și recunoaște că în viața sa a răstignit de atâtea ori Lumina Revelației divine, va spune: **Dacă trăiam în timpul lui Isus, și eu aș fi participat la răstignirea Sa. Doar harul Său m-a adus și mă ține acum de partea revelației. Nu sunt cu nimic mai bun sau mai puțin vinovat decât cei care l-au omorât pe Isus.**

Dar cel care spune: dacă aș fi trăit în vremea lui Isus, eu nu l-aș fi omorât, arată prin aceasta cât de superficial este în cercetarea de sine, cât de mult neagă bolile și slăbiciunile din el însuși și că trăiește exact în fățarnicia celor care L-au ucis pe Isus. Afirmațiile de genul: **nu înțeleg cum cutare a făcut așa ceva sau dacă aș fi fost în locul lui aș fi făcut mai bine**, arată cât de puțin suntem conștienți de bolile din noi și cât de puțin conștient suntem de harul divin care ne protejează clipă de clipă. Dacă începem să devenim conștienți de răul din noi, vom ști că diferența între noi și cel care a căzut de exemplu în păcatul curviei este dată de faptul că:

- Nu am trecut prin presiunea și ispitirile prin care a trecut el
- Harul divin ne-a protejat de această cădere.

Dar nu e nici o diferență de ESENȚĂ între noi și cel care a căzut în acest păcat. Noi purtăm în noi păcatul curviei. E doar o problemă de CONTEXT ca ceea ce purtăm în noi să se

manifeste. Noi deja am curvit în inima noastră în multe feluri. E deci doar o problemă de TIMP până vom cădea în mod vizibil în acest păcat. Doar harul divin ne poate proteja de aceste CONTEXTE la care nu putem să facem față din pricina slăbiciunilor din noi. Noi ne grăbim să judecăm pe cineva care ajunge să comită un păcat vizibil, rușinos, pentru că NU ȘTIM tot procesul din spate care a dus acolo. Nu știm contextele, presiunile la care a fost supus, nu știm de modul în care cel rău a scos la iveală slăbiciunile deja existente în acel om. Căci dacă am ști, am spune: *Doamne, păzește-mă de cel rău! Și eu pot ajunge în acea cădere! Ține-mă în harul tău și învață-mă să cunosc ziua cercetării mele!*

Diagnosticul pus de Mântuitorul în v.31 se va dovedi adevărat prin REACȚIA lor față de proorocii PREZENTULUI lor. Ei vor ucide pe proorocii PREZENTULUI lor, dovedind fără drept de tăgadă că sunt FIII celor care au ucis pe proorocii din TRECUT.

În mod cert v.35 ridică multe întrebări: cum să vină asupra generației contemporane cu Isus VINA tot sângelui nevinovat vărsat pe pământ... de la Abel până la Zaharia? Înțeleg să vină vina vărsării sângelui lui Isus și a apostolilor și a creștinilor din primul secol... Dar ce legătură are această vină cu vina vărsării sângelui lui Abel? Un posibil răspuns: Această generație a călcat în picioare și ucis vasele care purtau APOGEUL revelației divine. Dacă au încălcat în picioare apogeul revelației divine cu siguranță ar fi respins și revelațiile din vechime care nu erau decât umbra apogeului revelației. Dacă respingi revelația cea mare în mod cert o vei respinge la fel de brutal și pe cea mai mică. Dacă însă respingi revelația cea mică nu înseamnă că vei respinge (la fel de brutal) și revelația cea mare. Căci Mântuitorul spune: *Dacă cei din Sodoma ar fi văzut aceste minuni, Sodoma ar fi rămas în picioare până azi.* Deci prin faptul că acea generație **a ucis** vasele celor ce purtau apogeul revelației ni se arată că ei ar fi ucis și pe toți profeții din Vechiul Legământ. Vina lor este mai mare decât cea a părinților lor. Vina pentru vărsarea sângelui celor care au adus mesajul apogeului revelației este mai mare decât vina pentru vărsarea sângelui nevinovat al celor care au fost omorâți înainte de aducerea în lume a apogeului revelației. Astfel, tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ de la Abel la Zaharia va veni asupra lor.

Isus încheie discursul într-un mod surprinzător și anume muștrând Ierusalimul! El muștră pe liderii religioși ai poporului și sfârșește prin a muștra poporul (și în mod special cel din Ierusalim unde ținea discursul). E atât de clar că Isus nu este în căutare de electorat. El nu îi denigrează pe liderii actuali pentru a atrage poporul de partea lui, pentru a le lua locul. El muștră ȘI POPORUL! Și-l muștră pentru că poporul trăia și el în fățarnicie. El nu doar fusese dus în rătăcire de farisei, dar se lăsase dus în rătăcire. Și este extrem de interesant că doar ULTIMUL vaiet este aplicat și Ierusalimului. Ierusalimul nu este muștrat pentru fațetele fățarniciei oglindite în primele 7 vaiete, ci doar pentru fațeta fățarniciei din ultimul vaiet! De ce? Am explicat deja că Dumnezeu rămâne drept față de popor prin faptul că atunci când autoritățile puse de El prin Lege aleg calea fățarniciei el ridică în popor prooroci care oferă o alternativă, care oferă o șansă reală poporului de a se smulge din rătăcirea în care este dus de liderii ipocriți. De aceea ei nu reprezintă niște victime ale contextului sau ale liderilor lor. Ne aducem aminte de Matei 15 și despre modul în care Isus desființează în ochii ucenicilor teoria victimei, a omului neștiutor din

popor, naiv și nevinovat care este manipulat cu ușurință de Farisei. Există victime ale sistemului, dar doar până la apariția PROOROCULUI. Când proorocul apare pe scenă există o șansă reală a alegerii, a vindecării, a smulgerii din rătăcirea propagată de liderii religioși ai vremii. După apariția proorocilor nu mai putem vorbi de VICTIME ci doar de VINOVAȚI responsabili de destinul lor. Vaietele Mântuitorului ne aduc aminte de vaietele rostite de Isaia, cel care-l prefigura pe Mesia (vezi vaietele din Isaia 5). Și Isaia ne spune: ***Cei ce povățuiesc poporul acesta îl duc în rătăcire și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți.*** (Is.9:16). Poporul SE LASĂ dus în rătăcire. Cum știm că poporul SE LASĂ VOIT ȘI RESPONSABIL dus în rătăcire? Simplu: prin faptul că respinge și omoară pe PROOROCI! Iată de ce Isus aplică vaietul al 8-lea Ierusalimului. Acest lucru ne arată și importanța acestui vaiet căruia Isus îi acordă cea mai mare cantitate de text. Vaietele ocupă 27 de versete. Vaietului 8 îi sunt alocate 9 sau chiar 11 versete (dacă includem și v.37-39 în ultimul vaiet). Oricum este măcar o treime din întregul pasaj dedicat vaietelor. De aceea vom acorda și o atenție specială APLICAȚIEI ce izvorăște din acest ultim vaiet.

Personal m-am regăsit în fiecare vaiet și am TOATE cele 8 simptome ale fățarniciei. Nu sunt puțin bolnav, nu sunt pe jumătate bolnav. Ci sunt bolnav de tot. Din această pricină am și scris așa de mult pe cap.23, căci am scris despre mine, despre inima mea. Sunt ca bolnavul care simte nevoia să vorbească despre boala lui. Raportarea mea la ucenicii mei, la Legea Domnului, la mine însumi și la cercetările Domnului din viața mea, arată TOATE cu claritate cât de bolnav sunt. Dar simptomul 8 este special. Îl văd atât de clar în mine. Și el are un rol cheie în vindecare. Căci vindecarea bolii este strâns legată de tratarea simptomului 8, de tratarea celei de-a 8-a fațetă a fățarniciei. Despre ce este vorba? Sau cum ar suna APLICAȚIA vaietului al 8-lea? Să ne adunăm puterile și să pornim din nou la drum.

Neînțelegera profundă a harului, înclinația de a câștiga o imagine bună despre sine și acceptarea din partea Divinității prin performanțele spirituale, tendința de a acoperi discrepanța dintre ce spunem și ce facem prin aceste performanțe și nu prin har, va activa în noi mecanismul de apărare care se numește NEGARE. Dumnezeu a trimis lui Israel profeți pe care ei i-au ucis. Iarși: este un exemplu extrem prin care noi să deosebim nuanțele din viața noastră. Noi nu am ajuns să ucidem fizic pe profeții Domnului, dar de câte ori nu am ucis lumina revelației care încerca să ne spună cu blândețe: ***ești bolnav în acest domeniu al vieții tale, ai o problemă adâncă, ai nevoie de ajutor, ai nevoie de un tratament îndelungat....?*** De câte ori Dumnezeu nu ne-a înștiințat de anumite boli prin exemplul lui Abel, prin cartea profetului Ieremia, Isaia sau Ezechiel, prin cartea lui Maleahi sau a lui Zaharia, iar noi am închis ochii? Oare nu am UCIS și noi deci pe proorocii Domnului? Orice cercetare a Domnului care ne înștiințează de o boală din noi este un glas profetic. Rolul profetului era să îl ajute pe Israel să iasă din orbire spirituală. Când Israel trăia în neascultare și nega acest lucru prin fățarnicie, Dumnezeu trimitea în bunătața Sa pe profeții Săi pentru a distruge zidul negării, pentru a-l ajuta să accepte boala și pentru a-l călăuzi apoi spre a căuta harul vindecător. În lumina acestei paradigme, Lumina revelației care ne înștiințează de o boală spirituală ascunsă, este un Profet, un Trimis al

Domnului pentru noi. Dar ce este o boală spirituală? Este o slăbiciune adânc întipărită în noi, o predispoziție de a greși într-un domeniu, predispoziție pe care nu o putem controla. Când apare contextul ostil boala ne conduce către greșeală. Când nu apare contextul cu pricina nu comitem greșeala, dar când apare contextul, vine și greșeala. Și e vorba de o neputință reală de a nu mai repeta greșeala. În acel domeniu harul încă nu a pătruns pentru a vindeca, pentru a activa puterea vieții lui Hristos. În acel domeniu domnește firea pământească. Voința nu ne ajută. Putem să ne propunem sincer să nu mai repetăm greșeala. Dar acest lucru nu ne ajută. Predispoziția de a greși e prea adânc înscrisă în noi. E nevoie de o vindecare profundă. E nevoie de un tratament adânc. E nevoie de timp. E nevoie de etape ale vindecării. E nevoie de un întreg proces de zdrobire și smerire pentru ca harul să poate pătrunde în acel domeniu al vieții noastre și să curețe otrava, și să aducă vindecarea. Și Marele adevăr pe care noi nu îl acceptăm despre noi înșine este următorul: TOȚI, indiferent de anii de credință, de nivelul spiritual, de vindecările reale de care am avut deja parte suntem PLINI de multe boli ADÂNCI, URÂCIOASE, care activate de anumite contexte ne conduc către greșeală și pe care NU le conștientizăm ÎNCĂ! Acceptarea acestui adevăr dureros despre noi, ar simplifica așa de mult procesul vindecării și ar salva de la răstignire cercetările Duhului Sfânt din viața noastră.

Deci cu toții suntem plini de boli și facem multe greșeli. Nu ne complacem, ne dăm toate silințele să nu păcătuim, dar bolile sunt, și împreună cu ele și greșelile. Și Dumnezeu ia pe rând bolile noastre pentru a le trata. Și pentru că suntem făpturi limitate, pentru că avem o capacitate spirituală de concentrare limitată, pentru că avem o limită de suportabilitate în a vedea adâncimea și urâciunea bolilor din noi, Duhul Sfânt se apropie cu grijă și gingășie de noi; și ia o boală, poate două pe care vrea să le scoată la lumină și să le vindece. Deci Duhul ține cont de limitele noastre și se apropie de noi cu gingășie. Și nu lucrează simultan la fel de profund la mai multe boli. El are în vedere mai multe boli, dar tratează mai profund doar câteva din ele. Și El decide CE BOALĂ să scoată la iveală și să o propună pentru vindecare. El știe ordinea perfectă a tratării bolilor. El scoate la iveală o boală. Lucrează un timp la vindecarea ei. De-abia apoi poate să scoată la iveală o a doua boală. Și apoi o a treia. Apoi revine din nou la prima boală pentru o vindecare mai profundă. Duhul, și doar El, știe deci de ce avem nevoie. Noi suntem neștiutori. Noi nu cunoaștem nici bolile noastre, nici adâncimea lor, nici rădăcinile lor, nici legăturile lor. Noi nu știm nici limita noastră de suportabilitate în acceptarea adevărului despre noi sau în acceptarea suferinței. De aceea nici nu știm cum să ne rugăm pentru noi. De aceea e nevoie ca Duhul să traducă rugăciunile noastre. Noi nu știm să facem operații pe sufletul nostru. Dacă am încerca ne-am autodistrage, exact ca un bolnav de inimă care nu are nici o noțiune despre medicina internă și care ar încerca să se opereze singur pe cord. Dar vestea bună este că Duhul ȘTIE, El este EXPERT în operații pe cord-ul sufletului! El ne CUNOAȘTE în mod desăvârșit și știe în mod desăvârșit să ne trateze bolile sufletului. Și vrea să o facă în mod desăvârșit. El știe bolile, adâncimea lor, ordinea în care trebuie tratate, contextele de care avem nevoie ca boala să iasă la iveală, contextele de care avem nevoie ca boala să fie vindecată, relațiile de care avem nevoie ca boala să fie tratată, adevărurile din Scriptură care sunt indispensabile în procesul vindecării, frații de care avem nevoie să ne asiste în procesul vindecării. Resursele deci există. În

noi este ADN-ul lui Hristos - Hristos însuși. Această putere trebuie însă activată în acele zone în care încă domină firea pământească. Și există resurse nelimitate atât în lăuntrul nostru (viața lui Hristos!) cât și în afara noastră (Biserica etc.). Deci avem un doctor desăvârșit: Duhul Sfânt! Știe, poate, vrea și ne iubește nespus! Hristos, Doctorul desăvârșit, vrea mai mult decât noi să fim vindecați. El știe cât putem duce. El vrea să supraviețuim operațiilor și să nu murim în timpul lor. El ne prețuiește ca pe Sine. Noi suntem Lumina ochilor Lui, Mireasa Sa pe care a câștigat-o cu sângele Lui! Suntem deci pe mâini bune! Nu avem de ce să ne temem!

Primul pas din procesul vindecării este scoaterea la iveală a BOLII. Dar dacă noi trăim încă înșelați de paradigma neprihănirii personale și a legalismului ascuns, ne VOM SPERIA DE fiecare dată când Duhul va scoate la iveală o boală din noi! Noi ne-am construit instinctiv credința, că după atâta creștere spirituală, am devenit destul de sănătoși și de aceea ne bucurăm de o imagine bună de sine, de pacea dată de faptul că trăim ceea ce propovăduim, că suntem plăcuți Domnului și lumini în lume. Și faptul că trece o perioadă mai lungă fără acele greșeli mari, vizibile, ne întărește convingerea falsă că ÎN SFÂRȘIT am ajuns oameni maturi în Hristos, adică sănătoși și fără boli grave. Și când vine cercetarea profetică a Duhului pentru a ne înștiința de o nouă boală adâncă, urâcioasă gravă din noi, ce vom face? Ne vom speria, ne vom tulbura, tot edificiul construit de noi va fi amenințat, și tendința va fi în mod clar să NEGĂM boala și adâncimea ei.

Cum scoate Duhul la iveală o boală ascunsă din noi? Se creează un context în care slăbiciunea se activează, predispoziția de a greși este foarte mare și chiar greșim în acel domeniu! De fapt, la nivelul spiritului noi deja ne complacem în acea greșeală sau o comitem de multe ori inconștient. Acum însă apare o greșeală ceva mai mare, mai vizibilă și o presiune mai intensă a firii pământești! Acum ni se deschid ochii. Adevărul este că o boală adâncă sau ascunsă poate fi scoasă la iveală doar prin GREȘEALĂ. E singura cale. Dacă visăm să devenim conștienți de bolile noastre ocolind GREȘEALA, credem o MARE MINCIUNĂ. Căci boala generează deja la nivelul spiritului multe greșeli. Deci GREȘEALA deja este. Este nevoie însă doar de o GREȘEALĂ mai vizibilă pentru ca boala să fie scoasă la iveală. Și apoi vor fi necesare NENUMĂRATE greșeli pentru ca să căpătăm vindecarea. Deci, dacă cineva definește o zi de biruință o zi lipsită de greșeli trăiește o mare minciună, este pe un drum greșit, este pe un drum care este OPUS drumului vindecării inițiat de Duhul Sfânt în noi. Deci dacă noi trăim în paradigma: *Trebuie să trăiesc o viață de biruință, căci puterea lui Hristos este de partea mea și este mai mare decât puterea păcatului, deci trebuie să trăiesc ca un om sănătos și fără greșeli. Aceasta e voia lui Dumnezeu pentru viața mea, o voie realizabilă. Și dacă-l iubesc voi trăi prin El o viață de biruință!*, suntem pe un drum care duce la moarte... și vom fi niște pacienți atât de dificili! Căci în paradigma noastră, GREȘEALA e cea mai mare spaimă a noastră! În mintea noastră, ea ar trebuie să lipsească, iar apariția ei ne arată că nu Îl iubim sincer și cu adevărat pe Domnul. Și dacă nu-L iubim pe Domnul, totul este pierdut!!! Și noi nu vrem să pierdem totul! Și atunci care va fi reacția noastră firească?

- Vom minimaliza importanța greșelilor mărunte în care ne complacem zilnic, vom supraestima importanța greșelilor mai vizibile.
- Vom face o mică tragedie ori de câte ori vom conștientiza o greșeală.
- Vom avea tendința să NEGĂM greșelile noastre.
- Vom avea tendința să trecem cu superficialitate peste greșelile noastre.
- Ne vom cere deci iertare față de greșeală, dar vom nega boala adâncă și urâcioasă care a produs greșeala!

Deci mai întâi ne vom tulbura mai mult decât trebuie când vom face o greșeală vizibilă. Ne vom gândi că iar l-am trădat pe Domnul, iar l-am vândut pentru 30 de arginți, iar l-am înșelat; ne vom gândi că nu Îl iubim cu adevărat, că suntem niște fățarnici, că nu trăim încă ce propovăduim. Imaginea noastră bună construită pe perioadele „FĂRĂ GREȘELI” se va dărâma și la fel siguranța că Dumnezeu ne iubește și ne acceptă. Percepția noastră că avem o mărturie bună (fără greșeli) față de cei din întuneric se va tulbura și ea. Sentimentul de vinovăție din noi va fi mai intens și mai îndelungat decât trebuie. Va fugi bucuria din noi!!! Glasul lui Rabșache ne va chinui. Ne vom cere iertare... Și apoi ce va urma? VOM încerca să COMPENSĂM, să revenim la perioada cea bună fără de greșeli. Vom lua de la capăt truda de a construi „o viața de biruință” în Hristos, fără de greșeli. Și ne vom convinge că a fost doar un accident. Ne cerem iertare și apoi ne avântăm plini de RÂVNĂ în acele activități de slujire și sfințire care ne asigură confortul spiritual lăuntric. Vom fi plini de râvnă în studierea Scripturii, în slujirea în Biserică, în formele noastre de sfințire, în rugăciune. Și ce e greșit? - veți spune. Păi, greșeala s-a produs cu un SCOP: să scoată la iveală o boală adâncă, urâcioasă. Deci după ce ne cerem iertare, nu trebuie să fugim spre acele activități spirituale pe care le repetăm la infinit fără să creștem cu adevărat spiritual, dar care ne asigură iluzia constanței în creșterea spirituală. Dar ce trebuie să facem? Să ne cercetăm inimile înaintea Domnului. Să lăsăm sub lumina Duhului Sfânt ca acea GREȘEALĂ să ne conducă spre conștientizarea bolii urâcioase care a generat-o. E adevărat că nu toate ispitele și greșelile izvorăsc din anumite boli specifice ascunse pe care Dumnezeu vrea să le scoate la iveală spre vindecare. Dar ADESEA greșelile au rolul de a scoate la iveală aceste boli. Deci cea mai mare eroare în acest proces este să treci cu superficialitate peste greșeală, să îți ceri iertare redepe, să încerci să uiți și să revii la repetarea bolnăvicioasă a deprinderilor spirituale și a activităților morale pe care le poți controla. Boala scoate la iveală un domeniu în care nu deții controlul. Tendința este să te refugiezi spre acele zone în care aparent deții controlul. Eroarea este că nu negi greșeala (căci este prea evidentă), dar negi adâncimea bolii care a produs-o! Și prin această negare răstignești glasul profetic al Duhului Sfânt. Și ce se va întâmpla? Greșeala se va repeta. Încă o dată și încă odată și încă o dată... și se va repeta mai grav, mai vizibil. Și de-abia după ce se va repeta de multe ori într-o perioadă mai scurtă de timp, ZIDUL negării va începe să se sfărâme. E prea evident. Și acest lucru va duce la o înverșunare a voinței neprihănirii personale de a nu repeta greșeala. Și vei începe un război până la sânge împotriva greșelii care îți

tulbură pacea falsă dată de iluzia neprihănirii personale. Dar în acest război, ești sortit eșecului. Căci motivația e greșită, căci lupti prin puterea ta, căci cauți repudierea simptomului fără tratarea bolii! Și cu cât te vei înverșuna mai mult, cu atât greșeala te va trânti mai adânc la pământ. Și apoi, târziu, vei ajunge în groapa disperării recunoscând că ai o boală adâncă, urâcioasă, pe care nu o poți controla, care te domină, care e mai puternică decât a ta. Și de acolo va putea ÎNCEPE vindecarea. Dar marea întrebare este: de ce a durat așa de mult procesul în care ai acceptat că ai o boală adâncă? Pentru că în inima ta este convingerea greșită că nu ai și/sau că NU TREBUIE să ai în tine boli adânci și grave. Dar dacă ai fi avut convingerea profundă că porți în tine nenumărate boli adânci și urâcioase cum ar fi arătat procesul? În primul rând greșelile nu te-ar fi tulburat așa de tare. Ele nu ar fi distrus nici o pace, nici un edificiu, nici o imagine de sine, nici o siguranță a acceptării de Dumnezeu, nu ar fi atacat convingerea că tu îl iubești sincer pe Dumnezeu, nu te-ar fi acuzat de fățarnicie, de faptul că nu trăiești ceea ce propovăduiești. Toată pacea ta, imaginea de sine, siguranța acceptării lui Dumnezeu și a faptului că îl iubești sincer, bucuria de a fi copilul său NU AR FI FOST afectate de GREȘEALA ta. Ți-ai fi cerut iertare liniștit și apoi ai fi venit tu la Domnul să îl întrebi spunându-i:

- *Doamne, știu că sunt putred de bolnav. Greșeala nu mă miră. Curăț-o prin sângele scump al lui Isus și ajută-mă să nu o mai fac pentru gloria Numelui Tău. Dar dacă ea este menită să îmi descopere o nouă boală ascunsă în mine, un nou domeniu din inima mea pe care tu îl revendici, te rog arată-mi, deschide-mi ochii să văd boala, să văd rădăcinile ei, să văd cum s-a dezvoltat în mine, greșelile pe care deja le-a generat de multe ori și pe care eu nu le-am conștientizat. Îndură-te de mine și arată-mi urâciunea acestei boli. Și Îți mulțumesc că EȘTI la lucru în viața mea. Că mă scoți din nou din orbire și mă ajuți să conștientizez o nouă boală. Îți mulțumesc că nu ai obosit să lucrezi în mine chipul Tău! Îți mulțumesc că nu te mulțumești cu puțin din mine, ci vrei să crești în mine, să umpli o nouă cameră moartă din inima mea cu slava ta și viața ta! Nu e motiv de întristare, ci de bucurie, de sărbătoare. Bucuria nu se întemeiază pe iluzia unei vieți sănătoase fără greșeli, ci pe perfecțiunea și frumusețea Ta! Mă bucur în Tine și mă bucur de modul desăvârșit în care lucrezi în mine! Nu mă pot bucura de desăvârșirea mea, dar mă pot bucura de modul desăvârșit în care Tu lucrezi în mine. Mulțumesc că mă trezești din somn. Că nu mă lași să mă plafonez, că vrei să mă cureți ca să rodesc mai mult! Arată-mi deci acea boala urâcioasă. Căci nu îmi mai este teamă de Anachimii din mine și nici de cetățile lor întărite. Ei nu mă mai sperie nici prin acuzele lor mincinoase nici prin puterea lor de a mă robi. Căci de-abia aștept să mă lupt cu Anachimii acești noi boli. Căci vin în Numele Tău, căci vin împuternicit de moartea și de viața Ta! Sângele tău curat va închide gura oricărui acuzator, iar puterea vieții Tale va pune pe fugă orice lanț al robiei! Știu că nu voi câștiga din prima. Știu că acești Anachimi mă vor mai trânti la pământ, știu că vor fi și înfrângerii și bătălii pierdute, dar știu că tocmai prin ele voi învăța să accesez puterea harului Tău în acest domeniu nou al vieții mele și știu că până la urmă Tu vei câștiga războiul pentru mine. Eu doar mă voi ascunde prin credință în Tine și voi privi cum vei alunga pe acești Anachimi spre vindecarea mea și slava Numelui Tău! De ce m-aș teme de o nouă boală, de o nouă cetate întărită? Căci Tu ești cu mine! O boală*

deci va ieși la iveală. Știu că înseamnă noi greșeli, dar sunt greșelile ce izvorăsc din boală și nu acelea care ar oglindi o complacere a mea în păcat. Veniți greșeli, ieșiți la iveală slăbiciuni, arătați-vă o, neputințe ale sufletului meu, ieșiți la lumină din adâncimile sufletului o, boli urâcioase! Căci nu îmi mai este teamă de voi, nu îmi mai este teamă de greșeală, căci Hristos mă eliberează de minciuna neprihănirii personale! Acuzele voastre nu mă mai fac să roșesc și să disper. Puterea voastră de a repeta greșeala în viața mea nu mă mai intimidează. Căci El e cu mine! El mă spală cu sângele Său, mă ascunde în neprihănirea Lui. El mă va asculta în ziua necazului, El îmi va veni în ajutor, El nu va disprețui rugăciunea celui cu sufletul mâhnit și zdrobit. O, boli și slăbiciuni ascunse, care m-ați chinuit atâția ani, care ați chemat negarea în inima mea, care m-ați făcut să mă îndoiesc de faptul că Îl iubesc pe Domnul meu, ieșiți la iveală și arătați-vă din adâncul ființei mele. Sunt în brațele Domnului, nu mai sunt singur. Nu mai încerc să mă lupt singur împotriva voastră! Acum sunt în brațele Celui care a murit și care a înviat pentru mine! Și nu voi mai pleca capul în jos, nu mă voi mai rușina când vă voi privi, nu voi mai închide ochii. Ci vă voi privi DIRECT în ochi. Voi prin ADÂNC spre URĂCIUNEA voastră și voi chema puterea Evangheliei ca să lupte cu voi. Și vă spun un lucru: De această dată veți pierde! De aceea mă bucur încă de pe acum, căci întrezăresc deja vindecarea minunată pe care puterea Evangheliei o va aduce în mine în curând!

Descoperirea unei boli prin greșeală devine un prilej de bucurie! Ce întorsătură ciudată a vieții spirituale! Și cum se manifestă glasul profetic care vrea să scoată la iveală bolile ascunse ale sufletului nostru? Ce metode folosește el pentru a vorbi cu noi? Multe și diverse: contexte relaționale, contexte de viață, adevăruri din cuvânt, observațiile și mustrările fraților, greșeli repetate în același domeniu, o presiune crescândă a firii în acel domeniu, predici, cărți, conferințe etc.

Dar ce se întâmplă dacă nu luăm aminte la aceste cercetări repetate și ne refugiem în negare? Greșelile din acel domeniu se repetă și devin din ce în ce mai mari, din ce în ce mai vizibile, rușinoase și periculoase. Și chiar nu e nevoie să ajungi până la acele greșeli mai mari și mai vizibile pentru a căpăta vindecarea. Vindecarea poate fi mai ușoară, și poți evita multe greșeli mari și rușinoase. Depinde de tine cât de repede vei accepta boala și vei învăța să conlucrezi cu Duhul pentru vindecarea ei. Dar poate avea loc și ÎMPIETRIREA în acel domeniu. În ciuda greșelilor mari tu negi și alegi să FUGI de contextele care scot la iveală boala: schimbi locul de muncă, biserica, orașul, pleci misionar, schimbi biserica de mai multe ori. Și apoi apare ÎMPIETRIREA. ZIDUL negării este atât de mare, încât nu mai auzi în acel domeniu glasul Duhului Sfânt. El nu te-a părăsit. În mod paradoxal, sunt situații în care poate să mai lucreze prin tine în alte zone ale vieții tale; chiar să vindece alte zone. Dar nu acea zonă. Dar sunt și situații în care domeniul e unul foarte grav și atunci Duhul insistă și împietrirea locală poate deveni una generală și Duhul te poate părăsi, iar tu să fii lepădat. E situația cea mai gravă. E vorba de o situație extremă ca cea în care se aflau Fariseii. Da se poate ajunge până acolo. Să încheiem acest pasaj cu un verset din Luca:

41. Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea

42. și a zis: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.

43. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile:

44. te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.”

(Luca 19:41-44)

Privesc în urmă în viața mea. Au fost atacuri spirituale care m-au prins nepregătit și m-au trântit puternic la pământ. A fost mai mult decât o greșală din procesul vindecării. Au fost greșeli mai mari care puteau fi evitate. Însă atacul a venit FĂRĂ ca eu să fi cunoscut ziua cercetării. Dumnezeu mă cercetase. Eu am negat boala. Timpul harului a trecut. Atacul a venit, iar eu am fost trântit la pământ. Căzătura a fost mai dureroasă decât ar fi trebuit să fie. Nu era o greșală care scotea la iveală o boală, ci o greșală mai adâncă care venea în urma negării unei boli. Dar m-am trezit, am strigat la Domnul ca Ezechia de altă dată... și Domnul m-a izbăvit. Și acum, în lumina celor spuse, *mă rog ție Doamne să mă păzești de mândrie ca să mă izbăvești de păcate mari. Să mă izbăvești de mândria care neagă bolile din mine și care mă orbesc să nu văd ziua cercetării tale. Și atunci voi fi scutit de acele trânturi dureroase care pot lipsi acum din procesul vindecării. Ajută-mă mereu să cunosc ziua cercetării mele. Și când o voi cunoaște, Îți voi spune: Da, sunt bolnav.... nu lăsa vrăjmașul să folosească boala mea ca să mă trântesc la pământ. Amână atacurile sale. Dă-mi timp să mă vindec, să mă căiesc, să fiu vindecat. De-bia apoi să vină ziua cea rea, ca să pot sta în picioare spre gloria Ta!*

(Extras din Matei Cap.23)

- Fățarnicia – ex: Iuda și Absalom

În capitolul 8 este desconspirată fățarnicia în relația cu Domnul și cu Legea Domnului. Simptomele acestei boli sunt lipsa pocăinței și falsa înțelepciune. În capitolul 9 este demascată tot fățarnicia. Dar de această dată e vorba despre fățarnicia în relații. În cele din urmă fățarnicia în relația cu Domnul se va oglindi în fățarnicia cu aproapele. Tot în Matei am scris mult despre boala fățarniciei (vezi comentariul pe Matei 7 și Matei 23). Ne aducem aminte că fățarnicia este EREZIA cea mai periculoasă. Căci pe cât este de nocivă, pe atât este de periculoasă. Sunt trei metode prin care lupii răpitori îmbrăcați în haine de oaie atacă Biserica. Prima ține de atacul doctrinei sănătoase, a doua de promovarea imoralității, iar a treia vizează bârfa, judecata, dezbinarea, spiritul dual, lumesc, afirmarea de sine, gândurile ascunse. Toate cele trei se folosesc de fățarnicie. Dar a treia e cea mai periculoasă, căci e cea mai subtilă. Dacă cineva neagă pe ascuns divinitatea lui Hristos, e mai ușor să fie scos la iveală. Dacă cineva promovează pe ascuns imoralitate sexuală, va fi iarăși mai ușor de scos la iveală. Dar cel care promovează însăși

fățarnicia, și e dual în relații, e cel mai greu de depistat. Dar Mântuitorul ne învață că după roadele lor îi vom cunoaște. Domnul e cel care scoate la iveală, cel care judecă și curăță Biserica Sa. Dar el conlucrează cu Biserica, cu prezbiterii. Aceștia trebuie să fie lucizi și treji când Domnul le descoperă aceste boli, acești lupi răpitori. E foarte greu să depistezi pe cineva care joacă la dublu. Poporul era plin de acest spirit al dualității în RELAȚII. Onsetitatea în relații este o valoare fundamentală în relațiile din poporul lui Dumnezeu. Sinceritatea, respectul față de celălalt și față de autoritate sunt valori sfinte. Dar bârfelile ascunse, gândurile rele și de dispreț la adresa celuilalt, subminarea pe ascuns a autorităților liderilor, capcanele întinse celuilalt, toate acestea sunt o mare urâciune înaintea Domnului. Sunt la fel de grave ca și curvia și ca și negarea divinității lui Hristos. Boala care a dus la răstignirea lui Isus a fost tocmai fățarnicia. Lucrul de care Isus i-a avertizat atât de des pe ucenici a fost tocmai aluatul Fariseilor, adică FĂȚĂRNICIA. Iuda a fost campionul fățarniciei. Nimeni nu l-a obligat să rămână lângă Isus, dar el a rămas. Fățarnicul are nevoie de religie, de Templul Domnului, de activități religioase. Fățarnicul se ține scai de religios. Fățarnicul vede multe câștiguri din urmarea lui Isus. Iuda a avut două fețe. A jucat la dublu la modul cel mai urât cu putință. Și nu s-a temut de Domnul și de Isus care vădit cunoștea gândurile ascunse ale oamenilor. În inima sa, Iuda nu-l iubea pe Isus, nu-l respecta. Îl disprețuia și pe acesta și pe ucenici. Îi considera probabil fraieri pentru că el îi păcălea, și le fura și din bani. Iuda putea pleca. Dar a ales să rămână, să simuleze respectul și iubirea față de Isus, devotamentul față de ucenici. Avea părtaşie cu ei, predica, juca teatru perfect. Iuda avea un vocabular religios desăvârșit. Cine ar fi crezut că este un drac? Doar Isus știa acest lucru, și l-a spus ucenicilor încă din Ioan 6. Dar aceștia nu l-au crezut. Iuda juca prea bine. Isus nu l-a demascat pe Iuda decât la sfârșit. De ce? Iată marea întrebare. Dacă acesta era un drac care în mod cert îi influența în rău pe ceilalți ucenici, de ce nu l-a demascat Isus mai devreme? De ce de-abia la Cina cea de taină? Sunt mai multe posibile răspunsuri. Isus a așteptat poate ca ucenicii să-l depisteze și să ia în serios avertismentul său din Ioan 6. Poate Isus i-a mai dat har lui Iuda și l-a răbdat. Poate pentru a ne arăta că este o vreme când Domnul scoate la iveală lupii răpitori dintre noi, și că El își asumă activitatea în ascuns a acestora în Biserică.... Sunt multe variante. Una din ele este că ucenicii, viitori lideri ai Bisericii, trebuiau să primească o lecție pe viață. Oare cât de șocați au fost ucenicii când au descoperit cine era cu adevărat Iuda? A fost o traumă reală ca să fie trădați de cel pe care trei ani și jumătate îl consideraseră cel mai bun prieten. Au fost traumatizați pe viață, dar spre binele lor. Ucenicii aveau nevoie de această traumă pentru ca să nu se mai lase amăgiți a doua oară de duhul lui Iuda. Biserica avea să fie atacată de mulți fățarnici, de mulți oameni mânați de duhul lui Iuda. Apostolii trebuiau să deosebească acest duh. Oare nu s-au gândit ei apoi: Cum de nu am depistat un asemenea drac printre noi? Cum de ne-a păcălit? De ce nu am luat aminte la avertizarea clară a Mântuitorului? Unde ne-a păcălit Iuda? Cum putem să nu fim păcăliți a doua oară? Ucenicii au fost păcăliți pentru că ei înșiși erau fățarnici și duali. Nu ca Iuda, desigur, dar suficient de fățarnici ca să-L contrazică pe Hristos și să nu ia aminte la vorbele Sale. Ucenicii nu umblau încă profund pe calea crucii și a lepădării de sine. Iată de ce nu au deosebit duhul cel rău din Iuda. Iuda era purtat de duhul lui anticrist. Ucenicii încă nu umblau

profund în duhul crucii, în duhul lui Hristos. Iată de ce nu au DEPISTAT duhul anticristic, iată de ce s-au lăsat înșelați.

Duhul lui Iuda e vechi. El se găsește la Absalom, la Ahitofel, la Adonia. Toși aceștia au jucat la dublu față de David. De față cu David comportamentul lor a fost ireproșabil. I-au arătat respect, i-au urmat voia, i-au vorbit frumos. Dar în inima lor l-au disprețuit, l-au judecat, i-au sfidat autoritatea. Și pe ascuns au făcut un plan pentru a lovi în autoritatea sa. Au depistat pe cei slabi din jurul lui David, pe cei nemulțumiți, pe cei dornici să fie lingușiți. I-au atras de partea lor pe ascuns. L-au denigrat pe David, i-au măgulit cu aprecieri, le-au amplificat frustrările și nemulțumirile față de autoritatea lui David. S-au ferit însă de cei fideli lui David. Au fost abili. Au jucat la dublu perfect, ca Iuda. Când au greșit și au fost prinși au simulat și pocăința dacă a fost nevoie (vezi Absalom care se întoarce la David). Lor li se alătură desigur Șimei. Toți aceștia au așteptat momentul potrivit, și atunci ca și Iuda și-au dat arama pe față într-o clipită. Duhul antidavid este duhului antihristos. Acesta nu-și dă arama pe față de la început. El joacă la dublu, simulează, așteaptă să-i crească puterea, și când are suficientă putere lovește ca un fulger. Și toți aceștia au profitat de orbirea lui David, de lipsa sa de luciditate, de fermitate. Coloana vertebrală și emoțională a lui David fusese frântă după păcatul cu Urie. A arătat har când nu trebuia. A fost mai bun ca Domnul. S-a abătut de la Legea Domnului care cerea clar pedepsirea lui Absalom. Și toți aceștia au fost ajutați de Ioab, care în mod paradoxal a rămas fidel lui David în timpul răscoalei lui Absalom. Dar duhul lui Iuda, duhul lui Absalom, duhul fățarniciei nu este de nedepistat. Camuflajul nu este prefect. După roadele lor îi veți cunoaște. Duhul va scoate la iveală aceste roade. Cu cât ești mai ancorat în duhul lui Hristos, cu atât vei sesiza mai repede aceste roade în celălalt. Cu cât tolerezi păcatul din viața ta însă, cu atât vei fi orb la aceste duhuri. Alături de luciditate e nevoie și de fermitate. Să nu-ți fie teamă să confrunți, să iei atitudine, să fii ferm, să știi când să iei atitudine. Biserica VIE va fi mereu o atracție pentru fățarnici și pentru slujitorii satanei. Anania și Safira ne arată din plin acest fenomen. Dar dacă Biserica e vie, Duhul Sfânt va scoate la iveală fățarnicia și o va judeca înaintea tuturor, ca oamenii să se teamă, ca toți fățarnicii să fugă.

Mai întâi de toate să ne cercetăm inima noastră față de fățarnicia și dualitatea în relații. Sunt autentic în relațiile cu frații, cu autoritățile Bisericii? Joc cumva la dulbu? Îmi permit să păcălesc frații, să mă joc cu ei, să îi testez, să râd de naivitatea lor? Îmi permit să păstrez gânduri de dispreț sau de judecată față de frați? Îmi permit să-i vorbesc pe la spate, să instig și pe alții subtil, împotriva lor? Desigur nu am ajuns la forma extremă a fățarniciei. Dar totul începe cu lucrurile mici. Totul începe cu un gând, cu un singur gând împotriva unui frate. Îl păstrez undeva în inimă. Nu spun la nimeni, apoi cel rău are grijă să-l crească prin tot felul de scenarii, de așa-zise confirmări etc. Primul rod al transformării Casei Domnului într-o peșteră de tâlhari este fățarnicia în relația cu Domnul și Legea Domnului. Al doilea rod este fățarnicia în relația cu frații. Dacă reușesc să mă mint pe mine cred că îl pot minți și pe Domnul și pe frați.

Ca și în cap.8 fățarnicia este legată de falsa înțelepciune. Fățarnicia devine o piedică în calea cunoașterii autentice: *Și de fățarnici ce sunt, nu vor să Mă cunoască*. Ideea de necunoaștere

a Domnului este precizată și în 9:3: *merg din răutate în răutate și nu Mă cunosc, zice Domnul*. Atât fățarnicia în relația cu Domnul, cât și fățarnicia în relația cu frații blochează procesul cunoașterii Domnului. Cel fățarnic în relația cu Domnul devine fățarnic și în relația cu frații, și apoi și mai fățarnic în relația cu Domnul, și tot așa. Cel fățarnic joacă așa de mult la dublu încât se minte pe el însuși, și nici el nu mai știe cu adevărat cine este, ca apoi să ajungă să se convingă pe sine că el este bine în relația cu Domnul, că el cunoaște pe Domnul și voia Sa pe care o și face. Or, cum ar putea un astfel de om se aibă acces la cunoașterea autentică? Din pricina păcatelor sale ascunse el nu poate avea acces la revelație. Dacă el este așa de sigur pe Dumnezeu fals pe care-l poartă în minte, cum poate să recunoască că nu-l cunoaște pe Domnul, și să înceapă o căutare sinceră a Dumnezeului adevărat?

Fățarnicia blochează adevărata cunoaștere care duce la frica de Domnul și la sfințirea crescândă. Fățarnicia însă dă naștere la o falsă înțelepciune care blochează pocăința și schimbarea. Este și aceasta tot o înțelepciune. Se bazează și ea tot pe studiul biblic și este construită și ea dintr-un vocabular religios. Și este o înțelepciunea căci ea ASCUNDE cu grijă păcatul din fața conștiinței și dinaintea fraților. Dar această înțelepciune va fi dată de rușine, căci Dumnezeu nu poate fi păcălit de ea. Iar El va aduce judecata exact atunci când nu se așteaptă. Fățarnicia e o boală care se cultivă deliberat, conștient, prin repetate alegeri:

- Pentru că *au părăsit* Legea Mea, pe care le-o pusesem înainte; pentru că *n-au ascultat* glasul Meu; și *nu L-au urmat*; ci *au umblat* după aplecările inimii lor, și *au mers* după Baali, cum i-au învățat părinții lor.

Îmi place versetul 12:

- Unde e omul ÎNȚELEPT care să înțeleagă aceste lucruri? Să spună acela căruia i-a vorbit gura Domnului pentru ce este nimicită țara, arsă ca un pustiu, pe unde nu mai trece nimeni?

Înainte de pedeapsa finală prin babilonieni, Domnul a adus multe alte pedepse prin foamete, prin durerile pe care și le pricinuiau unii altora, prin boli etc. Și în cultura vremii, toate popoarele considerau că nu este întâmplător dacă vin astfel de catastrofe. Cel mai adesea spuneau că zeii țării s-au mâniat pe țară: Și se căutau motivele pentru care zeii erau mâniați. Și se adunau înțelepții poporului pentru a identifica aceste motive și a îmbuna din nou pe zeii. Israel trăia în această cultură. Era simplu să spună: *Toate acestea s-au întâmplat pentru că am mâniat pe Yahweh*. Dar ei nu spuneau aceste lucruri. Ei considerau că Yahweh nu e mâniat căci ei îi aduc mereu jertfe la vreme și acum au și curățit țara de idoli. Și totuși ce explicații aduceau stării țării pe care nu o puteau trece pur și simplu cu vederea? Și aici intervine rolul falsei înțelepciuni. Căci e nevoie de înțelepciune pentru a găsi alte motive, alte explicații. Și îmi închipui cum se adunau înțelepții țării, toți cei care au scris multe comentarii biblice după ce Iosia a găsit cartea Legii. Și-mi închipui cum invocau tot felul de explicații, și cum dezbăteau în lumina Scripturii până noaptea târziu starea țării. Dar oare ce motive puteau invoca ei? Să ne imaginăm:

- Dumnezeu ne încearcă ca pe Iov
- Dumnezeu ne pedepsește din pricina păcatelor părinților noștri
- Trebuie să aducem jertfe și tămâie de mai bună calitate la Templu
- E smerirea dinaintea înălțării
- Demonii ne lovesc

Și evreii din timpul lui Isus erau robi în propria țară, un semn atât de clar că încălcaseră legământul sinaitic. Dar și înțelepții și fariseii găseau tot felul de motive pentru a explica situația. Dar desigur nimeni nu recunoștea starea de păcat jalnică a propriei vieți și a întregii națiuni.

În lumina acestei forme extreme de fățarnicie și împietrire, ne întrebăm și noi ca Ieremia: Ce doctor și ce leac poate tămădui o asemenea boală? Totuși Ioan Botezătorul ne arată că se poate. El nu doar că pune diagnosticul, dar reușește să scoată poporul din fățarnicie. Aceștia vin la Iordan și-și mărturisesc public păcatele. Deci recunosc că au multe păcate și că au nevoie de pocăință, de iertare, de schimbare! Cum a reușit Ioan această performanță? Care a fost leacul găsit de el?

(Extras din Ieremia Cap. 8)